

**Νοσοκομειακοί
γιατροί: οι ελλείψεις
στο ΕΣΥ και οι
ευθύνες της
κυβέρνησης**
σελ. 10-11

**Από την 28η
Οκτώβρη στην
απελευθέρωση
της Αθήνας**
σελ. 16-17

**Ο κίνδυνος
του Τραμπ,
ο Μπάιντεν
και η Αριστερά**
σελ. 20

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**Παράνομος ο κρατικός
ρατσισμός, όχι η αλληλεγγύη**
σελ. 12, 13, 14, 15

**ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ Η ΝΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 15 ΟΚΤΩΒΡΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ**

Μαζικός αγώνας για ζωή και δικαιώματα

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού.

Της σύνταξης...

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ της Χρυσής Αυγής είναι μια σημαντική νίκη.

ΕΝΑΣ ΕΦΕΔΡΙΚΟΣ στρατός από τραμπούκους, που συγκροτήθηκε ως συμπλήρωμα των κρατικών δυνάμεων καταστολής, σε βαθιά σχέση και με διαρκή επικοινωνία μαζί τους, έχει πλέον μισοδιαλυθεί.

ΕΝΑ ΣΥΝΟΛΟ ιδεών που συνένωνε τον πιο απάνθρωπο ρατσισμό, τον πιο έξאלλο εθνικισμό και τον πιο άγριο σεξισμό, με τις πολιτικές παραδόσεις του φασισμού/ναζισμού, έχει υποστεί σημαντικό πλήγμα.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ του κράτους και μεγάλου τμήματος των θεσμών του, που υπέθαλψαν τη ΧΑ, στήριξαν και όχι μόνο ανέχτηκαν την άνοδό της, έχει πλέον ξεσκεπαστεί.

Η ΝΙΚΗ αυτή είναι πολύτιμη, ιδιαίτερα αν εξεταστεί μέσα στο γενικότερο πλέγμα των σημερινών κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών.

ΟΜΩΣ, όπως σε κάθε σημαντική πολιτική νίκη, γίνεται κρίσιμος ο παράγοντας της διαχείρισής της, ο παράγοντας της συνέχειας που θα της δοθεί.

ΟΙ ΣΥΣΤΗΜΙΚΕΣ δυνάμεις δείχνουν ήδη τα βήματά τους στην κατεύθυνση αυτή. Ο Μητσοτάκης και οι καθεστωτικές δυνάμεις που τον στηρίζουν, υπερπροβάλλουν τη θεωρία των «δύο άκρων», προσπαθώντας να μετασηματίσουν την αντιφασιστική χαρά για τη διάλυση της ΧΑ, σε υποστήριξη, ή έστω σε ανοχή, απέναντι στις διαδικασίες και στις νόρμες της αστικής/κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ βήμα που χρειάζεται να γίνει είναι το να συνδεθεί η ήττα του νεοναζιστικού ρατσισμού με την απαίτηση για ήττα του θεσμικού, του κρατικού ρατσισμού. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες εξακολουθούν να βρίσκονται αντιμέτωποι ως «εχθροί», με τις δυνάμεις καταστολής, με την κυβερνητική πολιτική, με την αντιδραστική συμφωνία ΕΕ-Ελλάδας-Τουρκίας που κάνει τα σύνορα στο Αιγαίο και στον Έβρο τόπους μαρτυρίου για χιλιάδες και χιλιάδες ανυπεράσπιστους ανθρώπους.

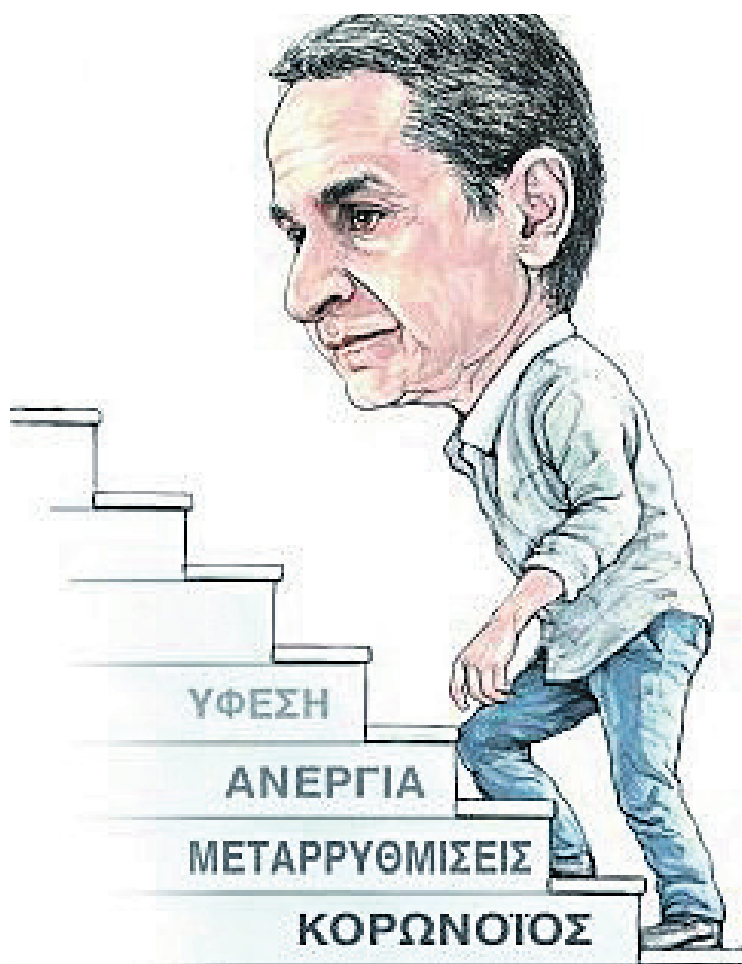
ΟΙ ΜΕΡΕΣ της ήττας της ΧΑ συνέπεσαν με τις μέρες των μαθητικών καταλήψεων. Δεν είναι τυχαίο ότι στα κατελιγμένα σχολεία κυριαρχούσαν τα συνθήματα για την καταδίκη της ΧΑ. Ο αντιφασισμός/αντιρατσισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αγώνα για κοινωνικές κατακτήσεις στο εσωτερικό κάθε χώρας υποδοχής προσφύγων και μεταναστών. Αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να την αναδείξουμε και να την ενισχύσουμε.

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ τη χαρά και την αισιοδοξία μετά τη νίκη σε βάρος των νεοναζι, πολιτική βάση της ενίσχυσης των αγώνων στα σχολεία, στα νοσοκομεία, στους εργατικούς χώρους, στις γειτονιές, παντού. Μόνο έτσι θα παγώσει το αυτάρεσκο χαμόγελο του Μητσοτάκη και όλων των φιλελέ οπαδών της θεωρίας των δύο άκρων.

Η ΝΙΚΗ σε βάρος της ΧΑ δεν ήρθε επειδή σηκώθηκε «τείχος Δημοκρατίας». Ήρθε επειδή το κινηματικό, το αντιφασιστικό «άκρο» κατόρθωσε να διαπεράσει το «τείχος της Δημοκρατίας» και να επιβάλει στις πολιτικές ηγεσίες και στους θεσμούς να αλλάξουν στάση απέναντι στους νεοναζι.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ότι η ΧΑ συγκροτήθηκε και σαν μπράβος των εφοπλιστών και άλλων μεγαλοεργοδοτών, με στόχο να χτυπηθούν με τον πιο άγριο τρόπο οι πρωτοπορίες της αντίστασης μέσα στους εργατικούς χώρους. Η συστηματική υποστήριξη του εργατικού κινήματος είναι το πιο φυσιολογικό, αλλά και το πιο επείγον επόμενο βήμα του αντιφασισμού. Εκεί χτίζεται η δύναμη που μπορεί να αντιμετωπίσει οριστικά προκλήσεις όπως οι φασίστες, αλλά και το πιο πολύπλοκο δίκτυο των συστημικών δυνάμεων που στηρίζουν το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ αυτή έχει προγραμματικές προϋποθέσεις. Σε όλη της την πορεία η ΧΑ συνέωνε το ρατσισμό με τον εθνικισμό και τη φιλοπόλεμη πολιτική. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη διεκδικώντας για λογαριασμό των Ελλήνων καπιταλιστών το μέγιστο εφικτό μερίδιο των υδρογονανθράκων και των ΑΟΖ στην ανατολική Μεσόγειο, ξεδιπλώνει μια πολιτική που συνδυάζει την ταύτιση με τις ΗΠΑ και την ΕΕ και το κράτος του Ισραήλ στη γεωστρατηγική στην περιοχή, με ένα πρόγραμμα εξοπλισμών και μιλιταριστικής στρόφης του ελληνικού κράτους (θητεία στα 18, επανγελματίες οπλίτες κ.λπ.). Η σύγκρουση με αυτό το πρόγραμμα, η απόρριψη των εξοπλισμών, η απαίτηση να διατεθούν όλοι οι πόροι για τις κοινωνικές ανάγκες, η απόρριψη της εξορυκτικής στρατηγικής, η υπεράσπιση της ειρήνης ως αποφασιστικού αγαθού για την εργαζόμενη πλειοψηφία κ.ο.κ. είναι ο καλύτερος τρόπος για να προχωρήσουμε μετά την αντιφασιστική νίκη που επισημοποιήθηκε στις 7 Οκτώβρη.

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το πρώτο διάστημα της κυβερνητικής θητείας του Μητσοτάκη φτάνει στο τέλος του. Η περίοδος όπου αντλούσε δυναμική από την πολιτική/εκλογική νίκη του στις εκλογές του 2019 (ή για την ακρίβεια, από την πολιτική/εκλογική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ) φτάνει στο όριό της. Ο κόσμος συγκεντρώνει εμπειρίες από το πραγματικό πολιτικό περιεχόμενο της «στρατηγικής» Μητσοτάκη και, τελικά, από αυτόν τον παράγοντα θα κριθεί η δύναμη που θα διατηρήσει –ή όχι– η κυβέρνησή του.

Η κυβέρνηση βρίσκεται μπροστά σε μια σειρά «καυτά» ζητήματα, το καθένα εκ των οποίων μπορεί να αποδειχθεί βατερλό για τη ΝΔ. Σημειώνω εξ αρχής τη γνώμη ότι το βασικό «ατού» του Μητσοτάκη, μπροστά σε αυτή την εξαιρετικά επικίνδυνη πολιτική περίοδο, είναι η πολιτική ανικανότητα της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, που έχει απεμπολήσει κάθε γνώρισμα της αριστερής ριζοσπαστικής πολιτικής, που θα ήταν απαραίτητη για να οικοδομηθεί αντίπαλο δέος απέναντι στη Δεξιά.

Πανδημία

Είναι πλέον κοινή συνείδηση ότι το δεύτερο κύμα της πανδημίας είναι εδώ. Είναι επίσης κοινή συνείδηση ότι η κυβέρνηση έχει αποφασίσει ότι προτεραιότητά της

είναι η υποστήριξη της οικονομίας (δηλ. των συμφερόντων της κυρίαρχης τάξης) και όχι η υπεράσπιση της δημόσιας υγείας.

Η καθυστέρηση (για την ακρίβεια, η άρνηση) στην ενίσχυση των δημόσιων νοσοκομείων, είναι κυριολεκτικά σκανδαλώδης. Όλοι καταλαβαίνουμε ότι οι γιατροί, οι νοσοκόμες, όλο το νοσηλευτικό προσωπικό, που απεργούν και κατεβαίνουν στο δρόμο, έχουν απολύτως το δικίο με το μέρος τους και ως προς τα αιτήματά τους, αλλά και ως προς το βασικό ισχυρισμό τους ότι η επείγουσα ενίσχυση των δημόσιων νοσοκομείων είναι γραμμή άμυνας για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Και όμως η κυβέρνηση έστειλε τα ΜΑΤ ενάντια στους αγωνιζόμενους νοσηλευτικούς.

Την ίδια στιγμή, στην τρέχουσα συγκυρία, εξελίσσονται δύο σημαντικές εμπειρίες, που αφορούν εκατομμύρια ανθρώπους.

Γίνεται κοινή πείρα το γεγονός ότι οι χώροι εργασίας είναι πιθανό να γίνουν χώροι υπερμετάδοσης της Covid-19. Η πολιτική της «ατομικής ευθύνης» στο εργοστάσιο, στο γιαπί, στα μαζικά γραφεία, αφήνει τους εργαζόμενους στο έλεος του ιού. Τα ουσιαστικά μέτρα ασφαλείας προϋποθέτουν σοβαρές αναδιοργανώσεις στη διαδικασία της παραγωγής, στα μέσα μεταφοράς κ.ο.κ., που έχουν σοβαρό κόστος. Η κυβέρνηση, σε πλήρη ταύτιση με τους εργοδότες, αποκλείει κάθε πολιτική που θα μετέφερε αυτό το κόστος πάνω στην

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμην 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης μπαίνει στην καυτή ζώνη

κερδοφορία των επιχειρήσεων και επιλέγει να συνεχίσει η παραγωγική διαδικασία ως έχει, επιλέγει δηλαδή να πληρωθεί το κόστος από τους εργαζόμενους, με αρρώστους και νεκρούς.

Το χειρότερο είναι ότι η κυβέρνηση αξιοποιεί τη συγκυρία της πανδημίας για να επιταχύνει την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Τα μέτρα «ενίσχυσης της εργασίας» (όχι των εργαζομένων), με την επιδότηση του μισθού και των ασφαλιστικών εισφορών των νεοπροσλαμβανομένων, υπό την μόνη προϋπόθεση της διατήρησης των αριθμών απασχόλησης (όχι κατ' ανάγκη των ίδιων εργαζομένων), οδηγούν σε αυτό που το σχέδιο Πισσαρίδη ονομάζει «αύξηση της κινητικότητας στην εργασία». Σε απλά ελληνικά, αυτό σημαίνει απολύσεις παλιότερων (πιο ακριβών) εργατών, αντικατάστασή τους με νεότερους (πιο φτηνούς, επιδοτούμενους) και αέναη περιοδικά επανάληψη του φαινομένου, τουλάχιστον στους τομείς της εργασίας όπου δεν απαιτείται μεγάλη εξειδίκευση. Σε όποιες χώρες αυτή η πολιτική έχει εμπεδωθεί (π.χ. Βρετανία) έχει αποδειχθεί πραγματικός καρκίνος για την εργατική τάξη, τα συνδικάτα, για το εργατικό κίνημα.

Το ανάλογο γίνεται στα σχολεία. Το άνοιγμά τους χωρίς προσλήψεις εκπαιδευτικών, χωρίς προσλήψεις πρόσθετου προσωπικού καθαριότητας, χωρίς την παραμικρή πρόσθετη δαπάνη για τα κτίρια και τις υποδομές λειτουργίας, σημαίνει ότι η κυβέρνηση παίζει ζάρια με την υγεία εκατοντάδων χιλιάδων νοικοκυριών. Οι μαθητικές καταλήψεις έχουν απολύτως δίκιο στο «πρόγραμμα» των αιτημάτων τους. Και όμως, ξανά, η κυβερνητική απάντηση ήταν τα ΜΑΤ. Και εδώ συμβαίνει κάτι βαθύτερο: η πολιτική της Κεραμέως οδηγεί στην πλήρη υποβάθμιση του Δημοσίου Σχολείου, με την «ευκαιρία» του κορονοϊού, στην αύξηση της πίεσης πάνω και στα στοιχειωδώς εύπορα μεσοστρώματα να στραφούν προς την ιδιωτική εκπαίδευση. Στις χώρες όπου αυτό έχει συμβεί, έχει αποδειχθεί ένα μεγάλο πλήγμα για τις εργατικές οικογένειες και τις φτωχότερες λαϊκές μάζες.

Είναι προκλητικό σκάνδαλο το γεγονός ότι ο προϋπολογισμός του Μητσοτάκη προβλέπει, μέσα σε αυτές τις συνθήκες, μείωση των δαπανών που αφορούν «οφέλη» της κοινωνίας κατά 1 δισ. ευρώ. Και γίνεται προκλητικότερο την ώρα που η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει εξοπλισμούς με κόστος πάνω από 10 δισ. ευρώ!

Η πανδημία διαμορφώνει μια κοινωνική πυριτιδαποθήκη που, ανά πάσα στιγμή, μπορεί να εκραγεί στα χέρια του Μητσοτάκη.

Ελληνοτουρκικά

Εξίσου σημαντικές είναι οι εξελίξεις στα ελληνοτουρκικά. Η μετάβαση από τις «διερευνητικές επαφές» στο διάλογο και μετά στη Χάγη, θα είναι ένα επικίνδυνο ναρκοπέδιο για τον Μητσοτάκη.

Κατ' αρχήν, η συνολική άρνηση αυτής

της «στροφής» από τον εθνικιστικό χώρο δεν αντέχει στην αναμέτρηση με τις πιέσεις της συγκυρίας. Όπως δήλωσε και ο Βενιζέλος, η κατοχύρωση «κερδών» στην υφαλοκρηπίδα και τις ΑΟΖ, «δεν έχει άλλη εναλλακτική» από την οργάνωση της προσφυγής στη Χάγη. Όμως αυτή η πορεία δεν θα είναι καθόλου ανθόσπαρτη. Η Τουρκία βγάζοντας και βάζοντας το Oruc Reis στα διεθνή ύδατα, υπενθυμίζει ότι ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα δεν υπάρχουν, αν ωστόσο δεν οριοθετηθούν με διεθνείς συμφωνίες. Η ελληνική διπλωματία μπορεί να δηλώνει στην εσωτερική κατανάλωση ότι προτίθεται να φτάσει στη Χάγη μόνο για την οριοθέτηση των θαλασσιών ζώνων, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι αυτή η οριοθέτηση είναι αδύνατο να

διαχειριστούν τη σημαντική απόσταση αυτών των προσδοκιών από την πραγματικότητα. Και αυτός ο παράγοντας μπορεί να προκαλέσει σημαντικές κρίσεις τόσο στο εσωτερικό της ΝΔ, όσο και στη σταθερότητα της κυβέρνησης (ο αντίστοιχος πονοκέφαλος του Τσίπρα στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ είναι, απλώς, μια προειδοποίηση).

Το ζήτημα της υπεράσπισης της ειρήνης, το ζήτημα της άρνησης των εξοπλισμών και του милитарισμού, το ζήτημα της απόρριψης της στρατηγικής του εξορκτισμού στο πλευρό των υπερπολυεθνικών πετρελαίου, γίνονται απαραίτητα τμήματα του «προγράμματος» κάθε πραγματικά απελευθερωτικής κοινωνικής στρατηγικής.

μείωση των φόρων στους λίγους συν η αύξηση των φορολογικών εσόδων του κράτους.

Ο προϋπολογισμός προβλέπει έναν «περιορισμό» στην αύξηση της ανεργίας μέσα στο 2020, κάνοντας λόγο για 16,5% αντί της αρχικής πρόβλεψης για 18,6%. Την ίδια στιγμή, όλα τα ευρωπαϊκά θεσμικά «κέντρα» εκτιμούν ότι η ανεργία στην Ελλάδα θα έχει εκτοξευτεί το 2021 πάνω από το 20%. Για τους «φιλελεύθερους» αυτό δε είναι κατ' ανάγκη κακό: το σχέδιο Πισσαρίδη διατυμπανίζει ότι για να προωθηθούν «οι αναγκαίες μεταρρυθμίσεις στην οικονομία και στην αγορά εργασίας» είναι επιθυμητός στόχος (!) το να διατηρηθεί ως μαζικός ένας «εφεδρικός στρατός ανέργων». Αυτή η κυνική γλώσσα αποδεικνύει ότι η αντιμετώπιση της ανεργίας είναι αποκλειστικά υπόθεση του εργατικού κινήματος και των λαϊκών κινητοποιήσεων.

Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι οι καπιταλιστές έχουν μπροστά τους μια περίοδο ανεμπόδιστης αισιοδοξίας. Κάθε άλλο. Θα εξακολουθούν να μαστίζονται από τα προβλήματα της κρίσης του δικού τους συστήματος. Το γνωρίζουν και γι' αυτό απέχουν από κάθε σοβαρή αύξηση των επενδυτικών δραστηριοτήτων. Οι ιδιωτικοποιήσεις των ναυπηγείων και η συμφωνία με την Microsoft για την ανάπτυξη στην Ελλάδα του mega-data center (που αποτελεί το δίδυμο συμπλήρωμα του ανάλογου στο Ισραήλ) είναι υποθέσεις περισσότερο δεμένες με τις γεωστρατηγικές εξελίξεις στην περιοχή, παρά ενδείξεις μιας «εμπιστοσύνης» του διεθνούς παράγοντα στην οικονομική δυναμική του καπιταλισμού στην Ελλάδα.

Θα εξακολουθούν, επίσης, να μαστίζονται από τον φόβο για τη μαζική απάντηση των «από κάτω». Γιατί, όπως θα έλεγαν και παλιότεροι κείνσιανοί, όποιος αποκλείει, για μια μακρά περίοδο, από κάθε συζήτηση τη μεταρρύθμιση, καλεί στην ημερήσια διάταξη την εξέγερση.

Με αυτά τα ζητήματα θα έρχεται σταδιακά σε καθημερινή αντιπαράθεση η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Το πολιτικό και δημοσκοπικό «παράδοξο» των ημερών, ότι παρά το γεγονός ότι η κυβέρνηση της Δεξιάς έχει φτάσει στα «στριμώγματα», έχει αρχίσει να αντιμετωπίζει δυσκολίες και ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν μπορεί να τις αξιοποιήσει αλλά και να τις κεφαλαιοποιήσει πολιτικά, είναι εύκολα εξηγήσιμο. Δεν οφείλεται στη δύναμη του Μητσοτάκη, αλλά στην αδυναμία του Τσίπρα. Τα 4,5 χρόνια της μνημονιακής διακυβέρνησης δεν «παραγράφονται» εύκολα. Πολύ περισσότερο που ο Τσίπρας και η ηγετική ομάδα γύρω του, αναζητούν τη γαϊδαριά με μια στροφή σε ακόμα πιο απροκάλυπτη μετατόπιση σε συντηρητική κατεύθυνση: στον ανοιχτό σοσιαλφιλελευθερισμό και την «κεντροαριστερά».

Για άλλη μια φορά στην Ελλάδα, είμαστε σε μια πολιτική περίοδο όπου η μόνη ουσιαστική αντιπολίτευση θα είναι η δράση του κόσμου από τα κάτω.

Είναι προκλητικό το γεγονός ότι ο προϋπολογισμός προβλέπει μείωση των δαπανών που αφορούν «οφέλη» της κοινωνίας κατά 1 δισ. ευρώ, την ώρα που η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει εξοπλισμούς με κόστος πάνω από 10 δισ. ευρώ!

γίνει αν δεν συμπεριληφθεί στη διαπραγμάτευση το ζήτημα της «επείρειας» συγκεκριμένων νησιών και το ζήτημα της κυριαρχίας επί εκατοντάδων νησίδων ή βράχων που όλες οι προηγούμενες διεθνείς συνθήκες έχουν αφήσει ανεπίλυτο. Και όλοι, επίσης, γνωρίζουν ότι «διαπραγμάτευση» σε ένα Διεθνές Δικαστήριο μπορεί εύκολα να εξελιχθεί σε συνολικότερη διαπραγμάτευση, περιλαμβανοντας θέματα που το ελληνικό κράτος θεωρεί αυτονόητα ή μονομερώς επιλυμένα...

Στην Κύπρο η εξέλιξη είναι ακόμα πιο «ευαίσθητη». Μετά το ναυάγιο των συνομιλιών στο Κραν-Μοντανά, ενισχύθηκαν οι φωνές που υποστηρίζουν ως λύση την προοπτική του «βελούδινου διαζυγίου», την προοπτική των δυο κρατών, δηλ. της διχοτόμησης.

Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι μεταξύ των Τουρκοκυπρίων υπάρχει μεγαλύτερη αντίσταση: Ο Ακιντζί έχει συγκρουστεί με τη «μητέρα-πατρίδα» και στις εκλογές ανέβασε την υπεράσπιση της «κυπριακότητας». Αντίθετα στον ελληνοκυπριακό χώρο ανεβαίνει η ανεύθυνη στρατηγική του «βελούδινου διαζυγίου» ως πιθανά επιθυμητή «λύση».

Ο Μητσοτάκης, όπως και ο Τσίπρας πριν από αυτόν, καλλιεργήσαν στο εσωτερικό της ελληνικής κοινής γνώμης την ψευδή πεποίθηση ότι ανεκδιήγητα μαξιμαλιστικές θέσεις (όπως οι διάφοροι «χάρτες» που πλημμύριζαν τα ΜΜΕ) αποτελούν μια αυτονόητη έκφραση ενός κάποιου δικαίου. Σήμερα, προσεγγίζοντας στην ώρα των αποφάσεων, θα έχουν να

Οικονομία

Ο προϋπολογισμός που ο Μητσοτάκης καταθέτει προς προέγκριση στην Κομισιόν, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ανέκδοτο.

Στηρίζεται στην εκτίμηση ότι η ύφεση μέσα στο 2020 θα περιοριστεί στο 8,2% του ΑΕΠ, ενώ η ανάπτυξη που θα ακολουθήσει στο 2021 θα εκτιναχθεί στο 7,5%, οδηγώντας περίπου αυτόματα στην ανάκτηση ενός πολύ μεγάλου μέρους των απωλειών. Κανείς σοβαρός αναλυτής δεν συμμερίζεται αυτές τις εκτιμήσεις, που σημαίνουν ότι ο ελληνικός καπιταλισμός θα έχει ισχυρότερες οικονομικές επιδόσεις ακόμα και σε σύγκριση με τη Γερμανία.

Έχουμε συχνά υποστηρίξει ότι το σύνθημα του (φιλελεύθερου) Μητσοτάκη «λιγότεροι φόροι» είναι απατηλό. Σημαίνει μείωση της φορολογίας επί των κερδών των επιχειρήσεων, αλλά διατήρηση αμείωτης της φοροεπιδρομής σε βάρος των εργατικών και λαϊκών εισοδημάτων. Ο προϋπολογισμός δηλώνει ως στόχο την ετήσια αύξηση των φορολογικών εσόδων του κράτους κατά 5 δισ. ευρώ, τη χρονιά που θα ισχύσει η μείωση της φορολόγησης των κερδών και των μερισμάτων, ενώ η «εισπραξιμότητα» του ΦΠΑ εξακολουθεί να βρίσκεται στο αρνητικό για ευρωπαϊκή οικονομία ρεκόρ του (περίπου) 30%. Ο καθένας καταλαβαίνει ότι αυτός ο στόχος σημαίνει πολιτική αύξησης των φόρων στους πολλούς για να στηριχτεί η

Ο λαός στο δρόμο, οι ναζί στη φυλακή!

Του Νικόλα Κολυτά

Επτά χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και πεντέμισι χρόνια μετά την έναρξη της δίκης, η Χρυσή Αυγή είναι με τον πλέον επίσημο τρόπο εγκληματική οργάνωση. Το σύνθημα «οι ναζί στη φυλακή» που δονούσε όλη τη χώρα τους τελευταίους μήνες, από λαϊκή απαίτηση έγινε δικαστική απόφαση. Οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που συγκεντρώθηκαν έξω από το Εφετείο στις 7 Οκτώβρη έστειλαν ένα ισχυρό αντιφασιστικό μήνυμα στην Ευρώπη αλλά και ολόκληρο τον κόσμο.

Παραδειγματική νίκη

Η μάχη απέναντι στη Χρυσή Αυγή κερδήθηκε. Ο πόλεμος απέναντι στο φασισμό όμως, σε όλες του τις εκφάνσεις, έχει πολλά ποδάρια ακόμη. Παρόλα αυτά έχει σημασία να εστιάσουμε στο πώς κερδήθηκε αυτή η μάχη. Έχει σημασία να δώσουμε τη βαρύτητα που αρμόζει στη μεγαλύτερη μεταπολιτευτικά αντιφασιστική κινητοποίηση και να εξάγουμε τα κατάλληλα συμπεράσματα. Η ανακοίνωση της καταδίκης των νεοναζί ήταν η κορύφωση μιας μακράς διαδικασίας κατά την οποία το αντιφασιστικό κίνημα και η Αριστερά έδρασε υποδειγματικά και διττά. Από τη μία δόθηκε μια σκληρή και επίπονη νομική μάχη από τη μεριά της πολιτικής αγωγής, ενώ από την άλλη το αντιφασιστικό κίνημα δεν άφησε σπιθαμή ζωτικού χώρου στους μαχαιροβγάλτες νεοναζί. Ύστερα από πεντέμισι χρόνια μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι αυτές οι δύο μάχες ήταν αλληλένδετες και όχι ανεξάρτητες.

Η πολιτική συσπείρωση και συγκέντρωση δυνάμεων γύρω από την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, είναι ένα μοντέλο που εφαρμόστηκε και πέτυχε. Και αυτός είναι ο λόγος που το συγκεκριμένο μοντέλο το φοβούνται περισσότερο οι αντίπαλοί του απ' ό,τι το σέβονται όσοι συνειδητά ή ασυνείδητα το εφάρμοσαν. Κάπως έτσι γέμισε ο τόπος όψιμους αντιφασίστες που με κάθε τρόπο επεδίωξαν να λάβουν λίγη από τη δόξα της αντιφασιστικής νίκης τις τελευταίες ημέρες, προκειμένου τα εύσημα της πολύχρονης μάχης απέναντι στη Χρυσή Αυγή να διαμοιραστούν σε όλο το «συνταγματικό τόξο» και όχι σε όσους πάλευαν καθημερινά τους ναζί είτε στα δικαστήρια είτε στους κοινωνικούς χώρους. Η πραγματικότητα όμως διαψεύδει όλους τους παραπάνω.

Βλέποντας κανείς τους δικηγόρους της πολιτικής αγωγής καταλαβαίνει τι λέμε. Δεν είναι καριερίστες που επεδίωξαν προσωπική φήμη, είναι δικηγόροι με πολιτική τοποθέτηση που πάλεψαν για όλη την κοινωνία. Και παρότι έχουν αναφορές σε διαφορετικούς χώρους του φάσματος της ευρύτερης Αριστεράς, αυτή η τελευταία τους συνδέει και τους διαφοροποιεί από όσους πούλησαν μιντιακό αντιφασισμό λίγες ώρες μετά τη δίκη. Είναι οι ίδιοι δικηγόροι που μπήκαν στην πρώτη συνεδρίαση έχοντας από πίσω τους σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, μαθητικές ομάδες, αντιρατσιστικές συλλογικότητες, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς και που πεντέμισι χρόνια μετά βγήκαν νικηφόρα και απευθύνθηκαν στους ίδιους συλλογικούς φορείς αλλά σε πολλαπλάσιο επίπεδο αυτή τη φορά. Αυτή η συνεργασία στη δράση, ο συνδυασμός της μαζικότητας, της ενότη-

τας και του ριζοσπαστισμού είναι το καλύτερο αποτύπωμα της καταδίκης των ναζί.

Αντιφασιστική συνέχεια

Κάπως έτσι επιτεύχθηκε αυτή η μαγική εικόνα της 7ης Οκτώβρη. Ο κόσμος με μια πρωτοφανή ορμή κατέκλυσε τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και τα γύρω στενά. Άνθρωποι κάθε ηλικίας πλημμύρησαν τους δρόμους απαιτώντας την καταδίκη των ναζί. Στο άκουσμα της απόφασης κυριάρχησε ένας ήχος χαράς και μια αίσθηση συλλογικής λύτρωσης. Οι ντουντούκες ηχούσαν πιο δυνατά, τα πανό σηκώνονταν πιο ψηλά και ο κόσμος ύψωνε χαρούμενος τη γροθιά του. Ο Μιχαολολιάκος και η παρέα των βουλευτών του καταδικαζόταν για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης, ενώ οι δολοφόνοι και ένα σωρό παραπαίδια του καταδικάζονταν για τα αδικήματα που έκαναν στο σκοτάδι. Αλλά πλέον όλα ήταν στο φως. Λυπηρές φιγούρες οι άλλοτε «ατρόμητοι» και «περήφανοι» νεοναζί που επιστράτευαν κάθε μέσο για να κερδίσουν όσο το δυνατόν περισσότερα ελαφρυντικά. Έγιναν όλοι φιλόζωοι, οικογενειάρχες, μέχρι και... ποιητές. Στα όρια της γελοιοτητας όμως έφτασε ο Γιάννης Λαγός όταν την τελευταία στιγμή προσπάθησε να αποδείξει ότι δεν είχε ναζιστική εγκληματική δράση φέρνοντας ως δικηγόρο τον αρχιμέντορα του ελληνικού εθνικοσοσιαλισμού Κωνσταντίνο Πλεύρη.

Μιλάμε πάντα για τον πατέρα του βουλευτή της ΝΔ Θάνου Πλεύρη και άλλοτε προσκεκλημένου του νυν υπουργού της ΝΔ Αδωνι Γεωργιάδη στις γραφικές τηλεοπτικές του. Οι συνδέσεις αυτές δεν είναι τυχαίες. Η ακροδεξιά στην Ελλάδα διαχρονικά είχε πολλές εκφάνσεις και προσαρμοζόταν ανάλογα με τις συνθήκες.

Αυτός είναι και ο λόγος που ο Κασιδιάρης επεδίωξε να φτιασιδώσει την εικόνα τους κρύβοντας τη σβάστικα στο μπράτσο με κοστούμι. Με τους Κασιδιάρηδες μπορεί να τελειώσαμε, αλλά με όσους τους έκλεισαν το μάτι έχουμε ακόμη ανοιχτούς πολιτικούς λογαριασμούς. Οι Μπαλτάκοι, οι Κρανιδιώτηδες, οι Βελόπουλοι, οι Βορίδηδες, ανήκουν στη μεγάλη ακροδεξιά οικογένεια που άλλοτε συνεργάστηκε, άλλοτε κάλυψε, άλλοτε δικαιολόγησε και άλλοτε ανέχτηκε τους εγκληματίες νεοναζί. Τα κόμματα, τα έντυπα, οι ιερείς και οι αστυνομικοί που φλέρταραν με τους χρυσαυγίτες είναι ακόμη εδώ, κρυμμένοι καλά πίσω από τους ρόλους τους. Όμως με την πρώτη ευκαιρία θα ξεμυτίσουν και πάλι.

Σε μια χώρα που τα ακροδεξιά απομεινάρια επιβίωσαν τόσο μεταπολεμικά, όσο και μεταπολιτευτικά, πρέπει να κρατάμε μικρό καλάθι. Μεγάλη η σημασία της καταδίκης της Χρυσής Αυγής, αλλά η πάλη απέναντι στο φασισμό δεν τελειώσε. Αυτό μας το επιβεβαίωσε με τον καλύτερο τρόπο ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, που ως κατάλοιπο αυτής της ακροδεξιάς που για δεκαετίες συνδέεται με το βαθύ κράτος και παρακράτος, εμφανίστηκε στο δικαστήριο ως υπερασπιστής του Λαγού. Ήταν η καλύτερη απόδειξη ότι οι φασίστες του πεζοδρομίου αλλά και η ακροδεξιά της γραβάτας είναι συγκοινωνούντα δοχεία. Απέναντί τους, λοιπόν, χρειάζεται να βρούμε τους δικούς μας κοινούς τόπους, να ενώσουμε τις δικές μας δυνάμεις, να αρθρώσουμε το δικό μας λόγο. Και σε αυτό πρέπει να διδαχθούμε από τη μάχη που δώσαμε από κοινού απέναντι στην εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής, όλα αυτά τα χρόνια.

Η Χρυσή Αυγή τελείωσε – ο αντιφασιστικός αγώνας όχι!

Είναι πλέον επίσημο. Η Χρυσή Αυγή με δικαστική απόφαση είναι εγκληματική οργάνωση. Έπρεπε να σημειωθούν δύο αναγνωρισμένες δολοφονίες, αρκετές απόπειρες ανθρωποκτονίας, εκατοντάδες επιθέσεις και τραμπουκισμοί σε μετανάστες και αγωνιστές, για να αναγνωριστεί θεσμικά αυτό που το αντιφασιστικό κίνημα δηλώνει τα τελευταία τριάντα τουλάχιστον χρόνια με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο. Ότι το κόμμα Μιχαολιάκου ήταν μια ναζιστική εγκληματική οργάνωση. Και αυτό που μπορούμε να πούμε είναι ότι με εγκληματική καθυστέρηση αναγνωρίστηκε αυτό το έγκλημα.

Διαχρονική ανοχή και συναίνεση

Πριν λίγα χρόνια σε εκδήλωση του κόμματός του, ο Νίκος Μιχαολιάκος δήλωνε ανενδοίαστα «είμαστε η σπορά των ηττημένων του 1945, αυτοί είμαστε, οι εθνικιστές, οι εθνικοσοσιαλιστές, οι φασίστες, εμείς είμαστε οι μαχητές που θα ακονίσουν αν χρειαστεί τις ξιφολόγχες στο πεζοδρόμιο». Ο ναζί Μιχαολιάκος είχε πλέον βγει για τα καλά από την τρύπα του. Κάποιοι όμως του έδωσαν αυτό το δικαίωμα. Η Χρυσή Αυγή διαχρονικά στη διαδρομή της αξιοποιήθηκε από το σύστημα ως το μαντρόσκυλο που θα κάνει τη βρώμικη δουλειά. Και αυτό ξεκινάει από αρκετά παλιά. Είναι χαρακτηριστικό ότι η περίοδος του μακεδονικού και της εθνικιστικής έξαρσης στις αρχές της δεκαετίας του '90 υπήρξε η κατάλληλη περίπτωση, ώστε η Χρυσή Αυγή να επιχειρήσει να «βγει στον αφρό» δημόσια ως ένα «εθνικιστικό κίνημα» που παλεύει για την πατρίδα. Ήταν η ίδια περίοδος που ο Αντώνης Σαμαράς έριχνε από τα δεξιά την κυβέρνηση της ΝΔ και που ο Ανδρέας Παπανδρέου λίγα χρό-

νια αργότερα σε μια στιγμή «εθνικής πυγμής» επέβαλλε εμπάργκο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Το παραπάνω είναι ένα από τα πολλά παραδείγματα στα οποία δόθηκαν χρυσές ευκαιρίες από το σύστημα στη Χρυσή Αυγή. Και η Χρυσή Αυγή δεν τις άφηνε να πέσουν κάτω. Προτού ο Μπάμπης Παπαδημητρίου αναζητήσει τηλεοπτικά μια «σοβαρή Χρυσή Αυγή», το είχαν κάνει άλλοι πολύ νωρίτερα. Την περίοδο της αντιμεταναστευτικής υστερίας, των Ιμίων και των δολοφονικών επιθέσεων τη δεκαετία του 1990, ο Γιώργος Καρατζαφέρης, ως βουλευτής τότε της ΝΔ, καλούσε τηλεοπτικά τους φιλοχουντικούς και τους Χρυσάυγες να συνεργαστούν για το καλό της

χρησιμοποίησε κατά κόρον τη θεωρία των δύο άκρων ταυτίζοντας τους νεοναζί με τα εργατικά συνδικάτα και την Αριστερά.

Την περίοδο της κρίσης, της επιβολής των μνημονίων, της απονομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος, της ανόδου των κινημάτων και της Αριστεράς, η Χρυσή Αυγή χρησιμοποιήθηκε για να κάνει τη βρώμικη δουλειά. Για να βάλει φρένο απέναντι σε μια εξ αριστερών ριζοσπαστικοποίηση μετακλώντας το βάρος της ευθύνης για την κρίση από τις πλάτες των βιομηχάνων, των εφοπλιστών και των τραπεζιτών, στις πλάτες των προσφύγων, των μεταναστών και της οργανωμένης Αριστεράς που αντιστεκόταν. Τι μπορεί να πει κανείς όμως, όταν αυτοαποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα όπως

Μόνο τα εκλογικά ποσοστά της Χρυσής Αυγής στα τμήματα που ψήφιζαν οι αστυνομικοί να δει κανείς, αντιλαμβάνεται το τι επιρροή είχαν οι ναζί στην αστυνομία. Στις εκλογές του 2015, μετά δηλαδή τη δολοφονία Φύσσα και έχοντας ξεκινήσει η δίκη της εγκληματικής οργάνωσης σε ορισμένα εκλογικά τμήματα όπως αυτό των Αμπελοκήπων, δίπλα στη ΓΑΔΑ, η Χρυσή Αυγή ψηφίζεται από αστυνομικούς σε ποσοστά που αγγίζουν ή και ξεπερνούν το 50%. Για αυτό το καρκίνωμα, καμιά κυβέρνηση (ούτε του ΣΥΡΙΖΑ) δεν έπραξε ποτέ το παραμικρό.

Αντίστοιχος ήταν και ο ρόλος των ΜΜΕ. Οι χρυσάυγες παρελαύνουν από τηλεοπτικές εκπομπές, ενίοτε χαστουκίζουν ή μπουγελώνουν άλλους προσκεκλημένους, συνεντευξιάζονται με το κιλό και ξεπλένονται σε ρεπορτάζ που τους παρουσιάζουν ως τα «καλά παιδιά που βοηθούν τις γριούλες στα ΑΤΜ». Πίσω βέβαια από αυτές τις εικόνες κρύβοντας αμέτρητες επιθέσεις που κατέγραφαν διεθνείς οργανισμοί κρούοντας επανειλημμένα τον κώδωνα του κινδύνου για την ιλιγγιώδη αύξηση της ρατσιστικής βίας στην Ελλάδα. Όλοι αυτοί, όμως που τώρα επαίρονται για τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά τους αισθήματα, απλώς αδιαφορούσαν ή έκλειναν τα αυτιά τους. Μέχρι τότε άλλωστε η Χρυσή Αυγή έκανε τη δουλειά που ήθελαν. Ακόμη και μετά τη δολοφονία Φύσσα, οι νεοναζί συνέχιζαν να χαίρουν της εκτίμησης παρουσαστών της τηλεόρασης, ανθρώπων της εκκλησίας όπως ο μητροπολίτης Πειραιώς αλλά και μερίδες του νομικού κόσμου. Αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης ο Αλέξης Κούγιας έσπευσε να δηλώσει ότι στην περίπτωση της Χρυσής Αυγής καταστρατηγήθηκε το... τεκμήριο αθωότητας.

Αντιφασιστικό κίνημα

Η Χρυσή Αυγή ως τέτοια τελείωσε με την καταδικαστική απόφαση. Και αυτό είναι μια τεράστια και ιστορική νίκη. Είναι μια νίκη που επιτεύχθηκε τόσο στα δικαστήρια όσο και στο δρόμο. Εκδηλώσεις, πορείες, ακτιβισμοί, δράσεις, αφιερώματα, πολιτικές εξορμήσεις έδωσαν τη μάχη όλα αυτά τα χρόνια. Από τη μία η πολιτική αγωγή και η Μάγδα Φύσσα και από την άλλη οι χιλιάδες αντιφασίστες σε κάθε κοινωνικό χώρο περιόρισαν και απονομιμοποίησαν τη Χρυσή Αυγή. Αυτός είναι και ο λόγος που στις εκλογές του 2019 ο Μιχαολιάκος δεν κατόρθωσε να μπει στη Βουλή και που ένα-ένα τα άλλοτε γενναία πρωτοπαλικά του άρχισαν να πηδούν από το καράβι είτε συγκροτώντας νέες γκροτέσκο εθνικιστικές κινήσεις όπως του Λαγού, είτε ακροδεξιά μορφώματα με θεσμικό προκάλυμμα όπως του Κασιδιάρη.

Με τη Χρυσή Αυγή τελειώσαμε. Με αυτούς που την ανέχτηκαν, τη χρησιμοποίησαν ή και τη στήριξαν δεν έχουμε τελειώσει όμως. Όπως και με τους επίδοξους συνεχιστές της. Είναι μια ανοιχτή πολιτική μάχη, την οποία το εργατικό κίνημα, οι αντιφασιστικές κινήσεις και η Αριστερά, οφείλουν να μην εγκαταλείψουν λεπτό. Στη μνήμη του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάτ Λουκμάν –και για να μην υπάρξουν ποτέ ξανά άλλα θύματα.

* Την περίοδο της κρίσης, της επιβολής των μνημονίων, της απονομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος, της ανόδου των κινημάτων και της Αριστεράς, η Χρυσή Αυγή χρησιμοποιήθηκε για να κάνει τη βρώμικη δουλειά.

πατρίδας. Είναι η ίδια περίοδος που ο Δημήτρης Κουσουρής κατά τύχη γλιτώνει το θάνατο από επίθεση χρυσαυγινών το 1998 και που η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κάνει αρχικά λόγο για «σύγκρουση ακροκινούμενων ομάδων» κι έπειτα αδυνατεί (;) να βρει τον επικεφαλής της επίθεσης, μέχρι αυτός να παραδοθεί μόνος του στις αρχές το 2005(!). Υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανοχής του πολιτικού κατεστημένου στη ναζιστική βία. Εδώ αναφέρονται μόνο μερικά. Το μεγάλο έγκλημα όμως τελείστηκε την τελευταία δεκαετία.

Ναζί και πολιτικό κατεστημένο

Λίγο πριν αλλά και λίγο μετά την έκδοση της απόφασης, γέμισε ο τόπος όψιμους αντιφασίστες. Πολιτικοί, δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες που αλληθώριζαν προς τη σβάστικα ξαφνικά έγιναν πολέμιοι του νεοναζισμού ξεπλένοντας τις ευθύνες τους στο δικαιωμένο αίμα του Φύσσα και του Λουκμάν. Η μνήμη όμως είναι ακόμη νωπή, ειδικά για όσα συνέβησαν από το 2010 κι έπειτα. Ο Σαμαράς και οι συν αυτό καυχούνται ότι συνέβαλαν καθοριστικά στη δίωξη των χρυσαυγιτών. Κάποιοι μάλιστα κάνουν λόγο και για νίκη του δημοκρατικού τόξου. Ξεχνάνε όμως κάτι σημαντικό, ότι στο τόξο αυτό υπήρχαν και κάποια βέλη που δεν ήταν καθόλου δημοκρατικά. Ότι κάποιοι συνέβαλαν καθοριστικά στην εκτόξευση των Κασιδιάρηδων. Ο Σαμαράς ήταν ο πρώτος πρωθυπουργός που επιχειρήσε να υιοθετήσει μια ξεκάθαρα ακροδεξιά και ρατσιστική ρητορική δίνοντας χώρο και ώθηση στους νεοναζί. Ο ίδιος δήλωνε ότι πρέπει να γίνει μια «ανακατάληψη του κέντρου της Αθήνας από τους μετανάστες», ο ίδιος θέσπισε τον περίφημο «Ξένιο Δία», ο ίδιος συνομιλούσε μαζί τους μέσω των Μπαλτάκων, ο ίδιος

το ΠΑΣΟΚ και η ΔΗΜΑΡ συγκυβερνούσαν εκείνη την περίοδο με πρωτοκλασάτα ακροδεξιά στελέχη όπως ο Γεωργιάδης και ο Βορίδης; Ένα ολόκληρο σύστημα έκλεισε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο το μάτι στη Χρυσή Αυγή. Οι διώξεις απέναντι στους ναζί έγιναν μόνο όταν αυτοί ξεπέρασαν τα όρια που τους είχε θέσει το πολιτικό σύστημα. Όταν δηλαδή το Σεπτέμβριο του 2013 διεκδίκησαν την ηγεμονία στα δεξιά ακροατήρια στο Μεγίλα, όταν αντί να τραμπουκίσουν παραλίγο να σκοτώσουν τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ στο Πέραμα και όταν τελικά δολοφόνησαν έναν Έλληνα, τον Παύλο Φύσσα. Γιατί δολοφονημένος υπήρχε ήδη και ήταν ο Σαχζάτ Λουκμάν. Μέχρι τότε, οι δεκάδες φάκελοι που «ανακάλυψε» σε μια νύχτα ο Νίκος Δένδιας, μάζευαν σκόνη στο συρτάρι του...

Αστυνομία και ΜΜΕ

Η Χρυσή Αυγή, λοιπόν, δεν κατέβηκε από τον ουρανό. Είχε σαφείς δεσμούς με το λεγόμενο βαθύ κράτος και στηρίχθηκε δυναμικά από το μιντιακό κατεστημένο. Οι ζωγραφισμένες σβάστικες, τα SS και οι ελληνικές σημαίες σε κράνη ματατζήδων είναι απλές ενδείξεις της σχέσης με την ελληνική αστυνομία. Τα περιστατικά ανοχής στη ναζιστική βία (φτάνοντας ως την προκλητική αδράνεια της ομάδας ΔΙΑΣ μπροστά στη δολοφονία του Παύλου) ή και «από κοινού» επιχειρήσεων της αστυνομίας και των ταγμάτων εφόδου είναι άφθονα. Από τη δίκη προέκυψαν πολύ πιο εμπεριστατωμένα στοιχεία απόδειξης της ανοιχτής συνεργασίας των νεοναζί με αστυνομικούς. Υπήρχαν και υπάρχουν θύλακες εντός της αστυνομίας που τους έδιναν πληροφορίες, που φρόντιζαν να τους απαλλάξουν από ενοχοποιητικά στοιχεία, που τους κάλυπταν και που στήριζαν το κόμμα Μιχαολιάκου.

Όλα συνεχίζονται, αλλά όχι όπως πριν

Του Δημοσθένη
Παπαδατου-Αναγνωστόπουλου,
μέλους του Δικτύου για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα

Η σπουδαία 7η Οκτώβρη: μια ευκαιρία αντεπίθεσης

Η ναζιστική εγκληματική οργάνωση ήταν ένας μηχανισμός εθνοκάθαρσης, αντιεξέγερσης, επιχειρησιακής στήριξης της αστυνομίας – και, από το 2010, ένας μηχανισμός εκτροπής των αντιστάσεων στην υπερ-λιτότητα των μνημονίων. Ακριβώς για όσα υπήρξε, η καταδίκη της –και οι θαυμάσιες συγκεντρώσεις που απαίτησαν «Οι Ναζί στη Φυλακή», στην Αθήνα, πανελλαδικά και διεθνώς– έχει πολιτική εμβέλεια που ξεπερνά κατά πολύ την τύχη των χρυσαυγιτών. Η καταδίκη δείχνει μια ευκαιρία: να αναβαθμιστεί η αντιπαράθεση με την ισχυροποιούμενη τάση εκφασισμού μέσα στο κράτος και την ελληνική κοινωνία. Η ισχυροποίηση του αντιφασιστικού κινήματος, πέρα από ανάσα καθόλου αυτονόητη, είναι ευκαιρία αντεπίθεσης για τις ομάδες-στόχους της Χρυσής Αυγής: για τον κόσμο της εργασίας (που, όπως οι συνδικαλιστές της Ζώνης και οι μετανάστες αλιεργάτες, υπέστησαν τη ναζιστική βία)· για τη νεολαία, τα κινήματα αντίστασης και τους χώρους αλληλεγγύης (που βρήκαν επανειλημμένα μπροστά τους τους ναζί)· για την Αριστερά και τον αντιεξουσιαστικό χώρο (που, με λόγο και με πράξη, ήταν οι συνεπέστεροι αντίπαλοί τους). Το έγγραψε ωραία ο Τάσος Κωστόπουλος: «Μετά το τσάκισμα των εγχώριων χιτλερίσκων, [είναι] απαραίτητη η επαγρύπνηση και για τους επίδοξους νέους Μεταξάδες» (Εφ. Συντακτών, 8.10.2020). Η επαγρύπνηση αυτή είναι μέρος του αγώνα για την ισότητα και την ελευθερία – του αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

«Τείχος της δημοκρατίας»;

Στο κυβερνητικό στρατόπεδο γνωρίζουν καλά τις δυνατότητες αυτές – και δρουν αναλόγως: Ήδη από το πολυσυζητημένο αφιέρωμα της Εφ. Συντακτών (3.10.2020), ο πρωθυπουργός νεκρανάστησε τη θεωρία της κρατικής συγκάλυψης του νεοναζισμού, τη θεωρία των άκρων, συνδέοντας προκλητικά τους

χρυσαιγίτες εγκληματίες με τις αντιμνημονιακές πλατείες των Αγανακτισμένων – κι ας υπήρξαν αυτές απόλυτα εχθρικές για τη Χρυσή Αυγή. Οι αστικές εφημερίδες της 4.10.2020 είτε αγνόησαν τη δίκη, είτε την «κάλυψαν» τόσο όσο να βγει η υποχρέωση: η εμβληματική καμπάνια «Δεν Είναι Αθώοι» είχε ξεπεράσει, ήδη από μέρες, κάθε πρόβλεψή τους. Η αντιφασιστική συγκέντρωση της 7ης Οκτωβρίου αντιμετωπίστηκε από την ΕΛ.ΑΣ με νέφη χημικών και αύρες – αλλά και με παραληρηματικά ψεύδη από τον προϊστάμενό της, Μ. Χρυσοχοΐδη. Ως οιονεί γραφείο Τύπου της ΝΔ, το Πρώτο Θέμα βεβαίωσε τη δυσανεξία της Δεξιάς μπροστά στην ποινική μεταχείριση των άλλωτε συνομιλητών του Μπαλτάκου («Στη φυλακή η πάνω πλατεία», 11.10.2020). Η Χρυσή Αυγή μπορεί να τελείωσε. Όμως η θεωρία των άκρων παραμένει η σημαία ενός εμπόλεμου καπιταλιστικού κράτους: χάρη στην κυβερνώσα Δεξιά, ο χρυσαυγισμός παγιώνεται στις νοοτροπίες και τις πρακτικές εξουσιαστών, δημοσιολόγων και ενός τμήματος της ελληνικής κοινωνίας που (τουλάχιστον δημοσκοπικά) σήμερα ξεπερνά το 20%.

Καπιταλιστικό κράτος, φασισμός, κρίση

Αν, όπως έλεγε ο Γκράμσι, ο φασισμός είναι μέρος ενός αναδιπλασιασμένου τιμωρητικού μηχανισμού (κρατικός μηχανισμός και φασίστες μαζί), το κρατικό σκέλος του τιμωρητικού αυτού μηχανισμού επικυρώνει, μετά και τη δικαστική απόφαση, την πρωτοβουλία των κινήσεων. Ο κρατικός μηχανισμός δεν αποτελεί μέρος κανενός «τείχους της Δημοκρατίας», όπως ευγενώς αλλά αφελώς διακηρύχθηκε. Το καπιταλιστικό κράτος δεν αποτυπώνει στατικά σχέσεις εξουσίας: παραμένει ο κεντρικός οργανωτής της αστικής ταξικής πάλης: ιδιαίτερα σήμερα, ο οργανωτής μιας νέας επίθεσης-προληπτικής αντιεξέγερσης, στο σημείο όπου τέμνονται κρίσεις (καπιταλιστική, υγειονομική, κλιματική, γεωπολιτική). Πρόκειται για εποχή δηλαδή κάθε άλλο παρά «ομαλότητας». Έξω από το πλαίσιο της –σε τελική ανάλυση: έξω από το φόβο του αστικού κόσμου ότι μπορεί να ξαναθεθεί, στην Ελλάδα και διεθνώς, το ζήτημα του «ποιος-ποιον»: το

ζήτημα της αμφισβήτησης της καπιταλιστικής εξουσίας–, είναι αδύνατο να κατανοηθεί γιατί η ΝΔ, ενώ διεκδικεί μερίδιο στην ιστορική αντιφασιστική νίκη της 7ης Οκτωβρίου, την ίδια στιγμή «επανασταματοποιείται» ταχύτατα: ψεύδεται απροσχημάτιστα, καταστέλλει δυσανάλογα, συκοφαντεί χυδαία και τις πιο νομιμοποιημένες κοινωνικές αντιτάσεις. Δεν σχεδιάζουν με βάση αποκλειστικά τη «στιγμή»: η κλιμάκωση απέναντι σε έναν συναινετικά αντιπολιτευόμενο ΣΥΡΙΖΑ, τη στιγμή που ο τελευταίος σπαράσσεται εσωτερικά και συντρίβεται δημοσκοπικά, φαίνεται ακατανόητη. Με όρους εποχής –και όχι στιγμής–, ωστόσο, η Δεξιά είναι απολύτως κατανοητή. Οι νοσηρές μικροπολιτικές αντιπαράθεσεις διαμορφώνουν, στην πολιτική και στην κοινωνία, ένα κλίμα μηδενικής ανοχής: ένα εχθρικό έδαφος για τον κοινωνικό ριζοσπαστισμό – μια συνθήκη προληπτικής αποτροπής της πολιτικής συγκρότησης και έκφρασης του ριζοσπαστισμού αυτού.

Κι εμείς; «4» και Συνάντηση

Για την αντικαπιταλιστική Αριστερά, που μας ενδιαφέρει περισσότερο, η συγκρότηση αυτή αποδεικνύεται δύσκολη, όχι μόνο για αντικειμενικούς, αλλά και για υποκειμενικούς λόγους. Γνωρίζαμε ότι, εν μέσω κινηματικής ύφεσης και μαζικής αποστράτευσης, εγχειρήματα ανασύνθεσης, όπως το φιλόδοξο των «4» (Αναμέτρηση, ΑΠΑΝ, ΔΕΑ, Συνάντηση), κινδύνευαν να καταρτίζουν σχέδια επί χάρτου. Πέρα από τις κοινές κινηματικές πρωτοβουλίες, και μια από κοινού εκτίμηση της συγκυρίας, φανταζόμασταν τις δυσκολίες να ανασυντεθούν οργανώσεις με ολοκληρωμένες θεωρητικά πολιτικές και ιδεολογικές παραδόσεις (ιδίως, μάλιστα, στην καμπή της ελληνοτουρκικής κρίσης...): οι δυσκολίες αυτές δεν θα ξεπερνιούνταν με τεχνικές/διαδικαστικές διευθετήσεις, του τύπου «ένα μέλος, μία ψήφος». Ξέραμε, τέλος, ότι εδραιωμένες αντιλήψεις περί πολιτικών μετώπων και αυτόκεντρης οργανωτικής συγκρότησης θα περιορίζαν τη συζήτηση (για άμεσες πολιτικές πρωτοβουλίες, αλλά και για την αντικαπιταλιστική στρατηγική), σε διαδικασίες μεταξύ εκπροσώπων/«κορυφών».

Ελπίζαμε, ωστόσο, ότι η πολυετής (κοινή ή παράλληλη) διαδρομή κάποιων,

η ελπιδοφόρα συνάντηση άλλων (στα κινήματα μετά το 2015, σε δημοτικά, φοιτητικά και συνδικαλιστικά σχήματα), και βεβαίως η συνειδητοποίηση του εύρους της ήττας και του επείγοντος της ανάταξης, θα βοηθούσαν τουλάχιστον να κάνουμε περισσότερα απ' όσα διακηρύσσουμε. Παρά τις μικρές αναλαμπές, η ελπίδα αυτή δεν επιβεβαιώθηκε. Στην πρόσφατη πανελλαδική συνδιάσκεψή της, η Συνάντηση αποφάσισε ομόφωνα ότι ανασυνθετικές διαδικασίες στο άμεσο ορατό μέλλον μπορούν να ξεκινήσουν μόνο με την Αναμέτρηση.

Όλα συνεχίζονται

Όπως ωραία το λέει κάπου ο Φαζαρντί, ωστόσο, «τίποτα δεν είναι εντελώς δραματικό, τίποτα δεν είναι τελεσίδικο». Όσες και όσοι ενδιαφερόμαστε για τον διεθνιστικό, ελευθεριακό ορίζοντα της Αριστεράς, όσες και όσοι συνδεόμαστε με δεσμούς συντροφικότητας και αλληλεγγύης δεκαετιών, όσες και όσοι μοιραζόμαστε εμπειρίες από πλημμυρίδες και αμπώτιδες, χρειάζεται – και μπορούμε – να βρούμε «τρόπους». Τρόπους συμπεριληπτικούς, όπως η θαυμάσια καμπάνια «Δεν Είναι Αθώοι». Τρόπους για την εκπαίδευση και την κινητοποίηση «μετέωρων» αγωνιστών, που θεωρούν τον σοσιαλφιλελεύθερο ΣΥΡΙΖΑ και το μετα-αριστερό ΜΕΡΑ25, λύσεις ανάγκης. Τρόπους για να υπερβούμε τον πρωτοπορισμό, τον ηγεμονισμό και τον απομονωτισμό μιας παρακμάζουσας εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που, όσο δεξιότερα πάει ο ΣΥΡΙΖΑ, τόσο περισσότερο συρρικνώνεται η ίδια. Τα ελληνοτουρκικά (ιδίως ο επικίνδυνος και εξωφρενικά δαπανηρός μιλιταρισμός), το προσφυγικό (ιδίως το αίσχος των επαναπροωθήσεων), και η υγειονομική κρίση (ιδίως η ατζέντα της ιδιωτικοποίησης της υγείας, που ξεδιπλώνεται μέσα στο δεύτερο κύμα της πανδημίας), είναι μερικά από τα κρίσιμα πεδία για να συγκεντρωθούν δυνάμεις. Είμαστε σε περίοδο άμυνας. Στις περιόδους αυτές, η μεν ευρύτητα στις συμμαχίες είναι όρος διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας – η δε αυστηρότητα στην ιδεολογική αντιπαράθεση, προϋπόθεση για την ανθεκτικότητα όσων οικοδομούμε. Υπ' αυτό το διπλό πρίσμα έχει νόημα να λέμε ότι όλα συνεχίζονται.

Μητσοτάκης και Χρυσοχοϊδης προσπαθούν να επιβάλουν το νόμο για τις διαδηλώσεις

Μαζική, ενωτική απάντηση, όχι αποπροσανατολιστικές «συγκρούσεις»

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ψηφίζοντας το σχετικό νόμο στη Βουλή, έχει κάνει σαφή την πρόθεσή της να περιορίσει δραστικά το δικαίωμα στη διαδήλωση.

Ο πατήρ Μητσοτάκης, αναλαμβάνοντας την κυβέρνηση στα 1989-90, είχε δηλώσει προς τους αστυνομικούς των ΜΑΤ: «Το κράτος είστε εσείς!». Ο υιός Μητσοτάκης επιχειρεί να αναβιώσει αυτήν την παράδοση. Μετά την ψήφιση του νόμου στη Βουλή, οι κατασταλτικές δυνάμεις έχουν χτυπήσει, με στόχο τη διάλυση, πορείες αριστερών οργανώσεων, νοσοκομειακών, εκπαιδευτικών, μαθητών κ.ά., ενώ δεν δίστασαν να χτυπήσουν εκδικητικά το μεγάλο αντιφασιστικό συλλαλητήριο που απαιτούσε την κατάδίκη της ναζιστικής Χρυσής Αυγής.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση της Δεξιάς επιχειρεί να επιβάλει στην πολιτική πράξη τον αντιδραστικό νόμο που ψήφισε στη Βουλή. Ανήκουμε σε αυτούς που πιστεύουν ότι τελικά δεν θα το καταφέρει.

Όμως η επιχείρηση επιβολής θέτει σε όλους ειδικά καθήκοντα στην τακτική, για να φτάσουμε στην ανατροπή του νόμου.

Ασφαλώς, οι δυνάμεις της Αριστεράς οφείλουν να μην αποδεχθούν τις διατάξεις και τις δρακόντειες προϋποθέσεις του νόμου. Και οφείλουν να μεταφέρουν αυτήν την πολιτική επιλογή μέσα στα σωματεία, μέσα σε όλες τις κινηματικές συλλογικότητες, που οργανώνουν πρωτοβουλίες αντίστασης.

Ασφαλώς, εξακολουθούν να υπάρχουν «μειοψηφικά» θέματα όπου, όμως, η οργάνωση μιας διαδήλωσης, έστω και μικρής, παραμένει ως μια σημαντική υποχρέωση. Δεν θα πρέπει να υποχωρούμε από αυτό.

Πώς διαδηλώνουμε;

Όμως οφείλουμε να έχουμε καθαρή την εκτίμηση ότι, τελικά, ο νόμος για τις διαδηλώσεις θα ανατραπεί μέσα από την αντιπαράθεση της κυβέρνησης με σημαντικά κοινωνικά υποκείμενα, μέσα από τη σύγκρουση με «μεγάλες» εργατικές, λαϊκές διαδηλώσεις, ή και με «θεματικές» διαδηλώσεις που έχουν –ή αποκτούν– σημαντική κοινωνική υποστήριξη. Η οργάνωση του μαζικού αντιφασιστικού συλλαλητηρίου για την κατάδίκη της ΧΑ, που έγινε παραβιάζοντας ανοιχτά τις προϋποθέσεις του νόμου, είναι ένα πρώτο καλό παράδειγμα.

Αυτό σημαίνει ότι μικρότερες διαδηλώσεις, που στηρίζονται κυρίως στο

Οι μεγάλες εργατικές και λαϊκές συγκρούσεις, που συχνά έτρεψαν σε υποχώρηση τους μηχανισμούς καταστολής δεν στηρίζονταν σε «ειδικά αποσπάσματα», αλλά στην αυτενέργεια και την αποφασιστικότητα του κόσμου.

οργανωμένο δυναμικό της Αριστεράς, διαδηλώσεις που θα εξακολουθούν να είναι αναγκαίες σε πολλές περιπτώσεις, δεν πρέπει να υλοποιούνται με τακτικές και με τρόπους που επιζητούν μια «σύγκρουση» για την τιμή των όπλων, με την επίκληση της ανατροπής του νόμου για τις διαδηλώσεις. Πέρα από το κλασικό ζήτημα της «συγκεκριμένης ανάλυσης των συγκεκριμένων συνθηκών και συσχετισμών δύναμης», που παραδοσιακά καθόριζε τη στάση της οργανωμένης Αριστεράς απέναντι στο ερώτημα μιας σύγκρουσης (ή της αποφυγής της...), σήμερα προστίθεται ένας ακόμα παράγοντας: Οφείλουμε να τραβήξουμε στο δρόμο μεγαλύτερους αριθμούς, οφείλουμε να κάνουμε περισσότερο πειστικό για τους απλούς ανθρώπους των χώρων εργασίας, των σχολείων ή της γειτονιάς κ.ο.κ. τον ισχυρισμό ότι η πολιτική δράση αποδίδει, ότι οι μέθοδοι της απεργίας και της διαδήλωσης είναι αποτελεσματικές, ότι μπορούν να είναι νικηφόρες. Και αυτό δεν υπηρετείται με πρακτικές όπου οι συνάδελφοί μας, ο κόσμος που καλούμε να κινητοποιηθεί, δεν θέλουν και δεν μπορούν να συμμετάσχουν (ή δεν θέλουν και δεν μπορούν, για την ώρα, να συμμετάσχουν...).

Αν αυτά ισχύουν για τα ενδεχόμενα

μιας αυθεντικής συγκρουσιακής τακτικής, ισχύουν στο πολλαπλάσιο για την ειδική συγκρουσιακή τακτική. Οι συνθήκες μιας «περιορισμένης» σύγκρουσης, που αφορά μόνο «τις πρώτες αλυσίδες», όπου όλοι γνωρίζουν ότι θα ακολουθήσει μια (συντεταγμένη ή ασύντακτη) υποχώρηση μετά το πρώτο χτύπημα των ΜΑΤ, πρέπει να εγκαταλειφθούν γιατί, με δεδομένες τις γενικές επιλογές της κυβέρνησης, λειτουργούν ως «βούτυρο στο ψωμί» της δικαιολόγησης της καταστολής.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Χρυσοχοϊδης αναζήτησε απελπισμένα «εικόνες» για να τεκμηριώσει το σενάριο ότι το χτύπημα του αντιφασιστικού συλλαλητηρίου αφορούσε καταστολή «βίαιων διαδηλωτών» και όχι την παραβίαση του νόμου για τις διαδηλώσεις από τους οργανωτές του συλλαλητηρίου.

«Ειδικά αποσπάσματα»;

Δίπλα σε αυτά, πρέπει να τεθεί ένα ακόμα ζήτημα. Οι μεγάλες εργατικές και λαϊκές συγκρούσεις, που συχνά έτρεψαν σε υποχώρηση τους μηχανισμούς καταστολής (είτε μιλάμε για τη Μεταπολίτευση, είτε για τη δεκαετία του '90, είτε για την αντιμνημονιακή περίοδο κλπ) δεν στηρίζονταν σε «ειδικά αποσπάσματα», αλλά

στην αυτενέργεια και την αποφασιστικότητα του κόσμου. Στην πρώτη γραμμή διακρίνονταν πολλές γυναίκες, εργαζόμενοι με γυμνά χέρια, νεολαίοι με μοναδικό «όπλο» την αποφασιστικότητα. Δεν είμαστε αντίθετοι στη συγκροτημένη δράση των «αλυσίδων» μέσα σε μια διαδήλωση: τη θεωρούμε αναγκαία τόσο για την άμυνα των διαδηλωτών, όσο και για κάθε απόφαση να προχωρήσουμε πέρα «από τα όρια» (όποτε αυτό κριθεί αναγκαίο μέσα από μια, έστω στοιχειώδως, συλλογική εκτίμηση). Όμως είμαστε αντίθετοι στο στρατιωτικό βήμα, στις αλυσίδες «επίλεκτων» μπροστά, στα «παλούκια» που εξυπηρετούν κυρίως θέαμα και όχι πραγματικές τακτικές κ.ο.κ. Είναι συνήθειες που αναπτύχθηκαν μέσα σε μια ορισμένη κυρίως φοιτητική Αριστερά, συνθήκες που απέχουν από τις εμπειρίες των μεγάλων εργατικών και λαϊκών πολυώρων (ή και πολυήμερων) συγκρούσεων και που σήμερα λειτουργούν απωθητικά για έναν απλό κόσμο. Που δεν έχει καμιά πρόθεση ή καμιά δυνατότητα να ενταχθεί στα «ειδικά αποσπάσματα».

Δυστυχώς εκδηλώνεται μια επικίνδυνη παρενέργεια. Οι συνθήκες αυτές, που δεν έχουν αποδείξει καμιά ανθεκτική αξία μπροστά στους μηχανισμούς καταστολής, μοιάζει να αποκτούν βάρος στην αντιπαράθεση ανάμεσα σε οργανώσεις της Αριστεράς, υποκαθιστώντας την πολιτική αντιπαράθεση δια της πολεμικής «με τα παλούκια». Το φαινόμενο ξεκίνησε στο εσωτερικό του φοιτητικού χώρου και κατά τη γνώμη μας υποτιμήθηκε. Σήμερα πάει να επεκταθεί στο δρόμο. Η απειλή ή η χρήση σωματικής βίας για την επίλυση τακτικών διαφορών –όπως το πού και πώς θα πάει μια διαδήλωση ή πού και πώς θα «στηθεί» κάποια Οργάνωση– είναι ένα μεγάλο πολιτικό λάθος που, στις σημερινές συνθήκες, λειτουργεί απωθητικά για το σύνολο της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Η χρήση αυτής της μεθόδου (όπως για παράδειγμα έκαναν οι «φοιτητικοί σύλλογοι» στη διαδήλωση για την επίσκεψη του Πομπέο) πρέπει να λειτουργήσει ως καμπανάκι συναγερμού. Ένας ενδοαριστερός «πόλεμος» θα ήταν σήμερα μια ένδειξη μεγάλου εκφυλισμού.

Η πολιτική του Μητσοτάκη επιτίθεται επί της ουσίας στα συμφέροντα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Αυτός είναι ο παράγοντας που «καλεί» στο δρόμο και στον αγώνα τις πλατιές μάζες των εργαζομένων και της νεολαίας. Αυτό θα γίνει, κάποια στιγμή, αναπόφευκτα. Το κεντρικό καθήκον είναι να εργαστούμε συστηματικά για να γίνει το ταχύτερο δυνατό και πιο αποτελεσματικό. Σε αυτόν το δρόμο, οι κάθε είδους «παρακάμψεις» που με εικονικούς τρόπους υπόσχονται μια κάποια επιτάχυνση, είναι απλώς ενδείξεις αποπροσανατολισμού.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

**Η κυβέρνηση αξιολογεί τους Δημόσιους Υπαλλήλους
την ώρα που διαλύει το Δημόσιο**

Και αυτή τη φορά δεν θα περάσει!

Του Νίκου Μποσινάκου

Αυτές τις ημέρες, οι Δημόσιοι Υπάλληλοι γίνονται αποδέκτες εγκυκλίων, ηλεκτρονικών μηνυμάτων κ.α σχετικά με την υποχρέωση τους να συμπληρώσουν φύλλα ατομικής αξιολόγησης. Οι υφιστάμενοι για τους (με ανάθεση) προϊστάμενους, οι (με ανάθεση) προϊστάμενοι για τους υφιστάμενους κ.ο.κ. Πρόκειται για τη 2η εφαρμογή της σχετικής πρόβλεψης του Νόμου 4369/2016, την οποία υιοθέτησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τώρα εφαρμόζει και η Κυβέρνηση ΝΔ, υπό τον Μητσοτάκη. Ο σημερινός πρωθυπουργός ήταν αυτός που ως Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης στην κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου είχε πρώτος εισάγει την ατομική αξιολόγηση, ως ...θέσφατο για την βελτίωση της Δημόσιας Διοίκησης, επιβάλλοντας μάλιστα και τις περίφημες ποσοστώσεις "καλών-μέτριων-κακών" ΔΥ.

Η ατομική αξιολόγηση ουσιαστικά είναι τρόπος επιτήρησης και πειθάρχησης των υπαλλήλων και δεν έχει σχέση με την αξιολόγηση πολιτικών, διαδικασιών και δομών, η οποία άλλωστε θα πρέπει να γίνεται από την κοινωνία και όχι με -τύπου reality show- συμπλήρωση βαθμολογίας μεταξύ υπαλλήλων.

Δεν είναι τυχαίο ότι από τις κατά καιρούς

"μεγαλόπνοες" μεταρρυθμίσεις της Δημόσιας Διοίκησης, η μόνη, την οποία κάθε χρώματος πολιτική ηγεσία επιλέγει να προχωρήσει τάχιστα είναι η ατομική αξιολόγηση. Ένα εργαλείο, που εκ φύσεως λειτουργεί εκφυλιστικά, ωθεί σε ανώφελο και αντιπαραγωγικό ανταγωνισμό μεταξύ των συναδέλφων, διασπά την συλλογικότητα και αποπροσανατολίζει από τα καίρια θέματα που θα πρέπει να απασχολούν τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, αλλά και το κοινωνικό σύνολο.

Αντίθετα, διαδικασίες που κακοφορμίζουν εδώ και χρόνια (με πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα τις κρίσεις Προϊσταμένων) παραπέμπονται για τις καλές και αποτελούν πεδίο δόξης λαμπρόν για κάθε λογής πολιτικούς παράγοντες και... συνδικαλιστές που αναζητούν πελάτες!

Το ζητούμενο σήμερα, αλλά και πάντα, στην Δημόσια Διοίκηση είναι ποιους σκοπούς αυτή θα εκπληρώνει, ποιας τάξης τα συμφέροντα υπηρετεί, και με ποια εργαλεία λειτουργεί υπέρ των πραγματικών αναγκών της κοινωνίας και όχι συγκεκριμένων ιδιωτικών συμφερόντων. Εδώ και χρόνια, επιχειρείται η αφαίρεση αρμοδιοτήτων από το Δημόσιο και η παραχώρηση ελεγκτικών, ρυθμιστικών, διοικητικών και άλλων λειτουργιών του, σε ιδιώτες. Ιδιώτες που προφανώς ενδιαφέρονται για την τσέπη τους και όχι π.χ για την προστασία του περιβάλλοντος, για την δημόσια υγεία, για την προστασία των εργαζομένων και άλλα ...τέτοια.

Με απόφαση της ΑΔΕΔΥ και πολλών Ομο-

σπονδιών και Πρωτοβάθμιων Συλλόγων, συνεχίζεται το απεργιακό μέτρο της απεργίας-αποχή από την αξιολόγηση. Απεργία-αποχή, η οποία χάρη στη σημαντική στήριξη της στην προηγούμενη εφαρμογή της αξιολόγησης, ανάγκασε την προηγούμενη Κυβέρνηση να καταργήσει την «τροπολογία Γεροβασίλη» που είχε εισαγάγει και δυστυχώς εφαρμόζεται ακόμη και σήμερα (ως καταργημένο). Για παράδειγμα, στο Υπουργείο Εργασίας αποκλείστηκαν πρόσφατα από τις κρίσεις των Δ/ντων 2 συμμετέχοντες υπάλληλοι στην απεργία-αποχή!

Τέλος, πρόσφατη βέβαια είναι και η απόφαση (559/2020) του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία δικαίωσε υπάλληλο του Υπ. Ενέργειας και Περιβάλλοντος που αποκλείστηκε λόγω της μη συμμετοχής του στην Αξιολόγηση. Εκκρεμεί ωστόσο η εφαρμογή της από μια Κυβέρνηση που κατά τα άλλα διατρανώνει το σεβασμό της στις αποφάσεις της ανεξάρτητης Δικαιοσύνης...

Η Αξιολόγηση έχει καταπέσει και απαξιωθεί από την πλειοψηφία των εργαζομένων στο Δημόσιο, μετά τον επιτυχημένο κι επίμονο αγώνα που δόθηκε τα τελευταία χρόνια, με τη στήριξη όλης της Αριστεράς στα σωματεία και τους χώρους δουλειάς. Το συμπέρασμα είναι ότι οι αγώνες και η ενότητα όμορων ταξικών δυνάμεων μπορούν να φέρνουν νίκες. Έχουμε να τις «επιτηρήσουμε» και να τις επεκτείνουμε, όμως και αυτό χρειάζεται δέσμευση!

**Πωλούνται
τα Ναυπηγεία
Σκαραμαγκά
– στον «αέρα»
οι εργαζόμενοι**

Σε αναμμένα κάρβουνα κάθονται οι 700 περίπου εργαζόμενοι των ναυπηγείων Σκαραμαγκά από την Παρασκευή 9 Οκτώβρη. Από τη μέρα δηλαδή που δημοσιεύθηκε η προκήρυξη του ειδικού διαχειριστή για την πώληση του ενεργητικού των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά. Μια προκήρυξη που δεν αναφέρεται καθόλου στο τι θα γίνει με τους εργαζόμενους στα ναυπηγεία.

Οι εργαζόμενοι μάλιστα πιστεύουν ότι αυτός είναι ο λόγος που κανένας δεν τους ενημέρωσε για αυτή την εξέλιξη αλλά την πληροφορήθηκαν από τα ΜΜΕ. Προφανώς όλοι οι αρμόδιοι υπουργοί της κυβέρνησης δεν κράτησαν καμιά από τις υποσχέσεις τους προκειμένου να πωληθούν όσο το δυνατό συντομότερα τα Ναυπηγεία. Βασικό αίτημα των εργαζομένων ήταν να υπάρχει στην προκήρυξη δεσμευτικός όρος για τη διασφάλιση συνέχισης των εργασιακών συμβάσεων για όλους τους εργαζόμενους.

Δεν τηρήθηκε καν η προσωπική και δημόσια δέσμευση του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη στη ΔΕΘ για τη διασφάλιση όλων των θέσεων εργασίας. Ο νέος επενδυτής θα μπορεί να κάνει ότι θέλει. Να κρατήσει όσους εργαζόμενους θέλει, να τους απολύσει όλους και να προσλάβει άλλους. Το σίγουρο είναι ότι θα θέσει ως βασικό στόχο τη μείωση του κόστους εργασίας. Οι εργαζόμενοι δηλώνουν έτοιμοι να δώσουν τη μάχη ώστε κανένας τους να μη μείνει στο δρόμο.

Αυτή η μάχη έχει δύο αυστηρές προϋποθέσεις. Η πρώτη είναι να παλέψουν ενωμένοι και αποφασιστικά και να μην είναι όπως οι ίδιοι ανακοίνωσαν "απλοί θεατές των εξελίξεων". Η δεύτερη είναι να παλέψουν ώστε τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά να επιστρέψουν στο δημόσιο. Αν αυτό δε συμβεί καμία θέση εργασίας δεν θα είναι στην πραγματικότητα εξασφαλισμένη.

Νέα απεργία ενάντια στο κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ

Με ομόφωνη απόφαση των σωματείων τους οι εργαζόμενοι στη ΛΑΡΚΟ πραγματοποιούν 24ωρη απεργία το Σάββατο 17 Οκτώβρη. Στα πλαίσια της κινητοποίησης θα πραγματοποιήσουν συγκέντρωση στις 11.00 το πρωί στην πύλη του εργοστασίου, στη Λάρυμνα.

Οι εργαζόμενοι και τα 5 σωματεία τους έδειξαν ξανά ότι θα είναι όλοι μαζί απέναντι στην κυβέρνηση και τα σχέδια της για κλείσιμο της ΛΑΡΚΟ. Η απόφαση για την απεργία πάρθηκε σε κοινή σύσκεψη που πραγματοποίησαν την Τρίτη 6 Οκτώβρη τα σωματεία τους από όλη την Ελλάδα (Σωματείο Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ ΛΑΡΥΜΝΑ, Ένωση Εργαζομένων Εταιρείας ΛΑΡΚΟ Α.Ε. Μεταλλεία Εύβοιας, Σωματείο Εργαζομένων Μεταλλωρύχων ΛΑΡΚΟ, Σωματείο Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ Καστοριάς και Σερβίων, Συνδικαλιστικό Σωματείο Εργαζομένων ΛΑΡΚΟ Α.Ε. Αθήνας).

Οι εργαζόμενοι έκριναν επιτακτική την ανάγκη κινητοποίησης καθώς σύμφωνα με τις πληροφορίες τους και όσα ισχυρίζονται κυβερνητικά στελέχη μέσα στον

Οκτώβρη αναμένεται να προχωρήσουν οι διαγωνισμοί εκποίησης της ΛΑΡΚΟ χωρίς ακόμη η κυβέρνηση να δεσμεύεται για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας των 1.200 εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι ισχυρίζονται επίσης ότι αυτός είναι ο λόγος, η απόλυσή τους δηλαδή, που η κυβέρνηση προχωρά στη δημιουργία "κοινωνικού ταμείου".

Η λειτουργία της ΛΑΡΚΟ φαίνεται ότι θα σταματήσει ως το τέλος του 2020. Ο μόνος τρόπος να αποφευχθεί αυτό το ενδεχόμενο είναι οι εργαζόμενοι μαζί με τους κατοίκους των περιοχών γύρω από το εργοστάσιο και τα μεταλλεία να συνεχίσουν τους αγώνες τους και όλοι να δηλώσουμε σε αυτούς την στήριξη και την αλληλεγγύη μας.

Μετά τις 15 Οκτώβρη συνεχίζουμε αγωνιστικά Πάνω από όλα η υγεία και οι ζωές των εργαζομένων

Του Θοδωρή Πατσatzή

Η απεργία στις 15 Οκτώβρη μπορεί να μην ήταν γενική, πρόσφερε όμως μια πολύτιμη υπηρεσία στο εργατικό κίνημα. Έδωσε τη δυνατότητα να υπάρξει πιο συλλογική και συνολική αντίσταση και αντίδραση από διαφορετικούς χώρους και κλάδους που αντιστέκονται το τελευταίο διάστημα και όχι μόνο. Δεν ήταν δηλαδή μόνο μια απεργία των υγειονομικών. Ήταν μια απεργία που ένωσε τα αιτήματα των μαθητών και των εκπαιδευτικών για καλύτερη των συνθηκών αντιμετώπισης του Covid-19 στα σχολεία, με τα αιτήματα των υγειονομικών για άμεσες προσλήψεις προσωπικού και χρηματοδότησης. Έδινε την ευκαιρία να ενωθούν οι φωνές των υγειονομικών ενάντια στις απολύσεις επικουρικών με τη φωνή άλλων κλάδων όπως οι εργαζόμενοι στον τουρισμό που παλεύουν ενάντια στις απολύσεις. Ήταν μια ευκαιρία που χρειάζεται να έχει συνέχεια για να ακουστεί η φωνή όλης της εργατικής τάξης που απαιτεί να είναι πάνω από όλα η υγεία και οι ζωές των εργαζομένων.

Ανάγκη συντονισμού

Αυτή η ευκαιρία δεν κερδήθηκε εύκολα. Οι συνδικαλιστές της δεξιάς και της ΠΑΣΚ στην ΑΔΕΔΥ πίστευαν ότι θα ξεμπερδέψουν με την πίεση που τους ασκούν οι κλαδικές και επιμέρους κινητοποιήσεις και το μαθητικό κίνημα και θέλανε η 15 Οκτώβρη να είναι μια απεργία στα γρήγορα, εκμεταλλευόμενοι το κάλεσμα της ΠΟΕΔΗΝ, για να καταλαγιάσει την οργή των εργαζομένων για τα μέτρα της κυβέρνησης. Ακόμη και οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν είχαν πρόταση που να δίνει στην απεργία της 15 Οκτώβρη μια δυναμική συνέχειας. Μόνο το ΜΕΤΑ έβαλε την αναγκαιότητα να συντονιστούν οι εκπαιδευτικοί με τους υγειονομικούς και να υπάρξει μια σειρά δράσεων στους χώρους που θα προετοιμάζε μια νέα μεγάλη 24ωρη απεργία το Νοέμβρη.

Σε αυτή την κατεύθυνση χρειάζεται να κινηθούν όλες οι παρατάξεις της Αριστεράς στα συνδικάτα ώστε να μπορέσουν να ενοποιηθούν αιτήματα και αντιστάσεις και κανείς εργαζόμενος να μη νοιώθει μόνος. Κίνδυνος αρκετά υπαρκτός όσο δεν υπάρχουν διαδικασίες βάσης στους χώρους απέναντι στις επιθέσεις του συστήματος.

Ενός συστήματος αποφασισμένου να φορτώσει τη δική του ευθύνη και την έλλειψη σοβαρού κεντρικού σχεδιασμού αντιμετώπισης του Covid-19 από την κυβέρνηση στους εργαζόμενους. Δεν είναι μόνο τα εξοργιστικά σε αντίληψη μέτρα για το που κινδυνεύουμε περισσότερο από τον ιό (στα λεωφορεία ή στις πλατείες). Με πρόσφατη εγκύκλιο σε όλο το Δημόσιο και στα σχολεία, ζητάει να ορι-

Ο αγώνας για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας και υγείας και των κοινωνικών υπηρεσιών είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλίσουμε ότι θα βγούμε από αυτήν την πανδημία όλοι και όλες υγιείς.

στούν υπεύθυνοι covid (και υπεύθυνοι για διάφορα άλλα), ενώ δεν έχει γιατρούς και νοσηλευτές στους χώρους δουλειάς σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, δεν έχει σαφές υγειονομικό πρωτόκολλο που να καλύπτει κρούσματα και πιθανά κρούσματα (από το σχολείο των παιδιών των εργαζομένων, μέχρι τη μεταφορά ιικού φορτίου στον χώρο των γονιών και στα περιβάλλοντα), δεν καλύπτουν τα ταμεία τα τεστ, δεν προβλέπονται άδειες, ούτε ασφάλεια των χώρων, των κλιματιστικών, αντισηπτικά, μάσκες κλπ.

Όλα αυτά θα συνεχίσουν να υπάρχουν και θα οξύνονται και δίνουν την ευκαιρία στις παρατάξεις της Αριστεράς, να καλλιεργήσουν την ανάγκη συλλογικών απαντήσεων και διεκδικήσεων, να πάρουν αιτήματα από άλλους χώρους, να κάνουν κοινές συγκεντρώσεις κι ενημερώσεις, σε τοπικό, κλαδικό, εργασιακό επίπεδο. Είναι απολύτως απαραίτητο επίσης να συνεννοηθούν μεταξύ τους ανταποκρινόμενες στην ιδιαίτερη συνθήκη της απειλής της υγείας και της εργασίας του λαού και απέναντι στον οξυμένο αυταρχισμό, την καταστολή και την επίθεση στις ελευθερίες της εργαζόμενης κοινωνίας.

Για να μπορέσει λοιπόν μέσα στο Νοέμβρη να υπάρξει μια ακόμη μεγαλύτερη απεργιακή κινητοποίηση είναι απαραίτητο να ξεκινήσουν άμεσα κάποιες προσπάθειες. Όπως το να γίνουν έστω από 2 μόνο κλάδους κοινές παραστάσεις διαμαρτυρίας, συγκεντρώσεις πρωινές ή απογευματινές, ψηφίσματα συμπράστασης από τον ένα κλάδο για τον άλλο.

Για παράδειγμα, θα μπορούσαν ομοσπονδίες του Δημοσίου που έχουν κοινές υπηρεσίες και προβλήματα να κάνουν από κοινού απεργία-αποχή από εργασίες ιδιωτικοποίησης και να δώσουν κοινή συνέντευξη τύπου για αυτό. Ειδικά αν υπάρξει πλαισίωση τέτοιων προσπαθειών από

τις μεγάλες ομοσπονδίες του Δημοσίου (ΟΛΜΕ, ΔΟΕ, ΠΟΕΔΗΝ, ΠΟΕ-ΟΤΑ) αυτό θα πυροδοτήσει την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων παντού και θα παρουσιάσουν καλύτερα τα μεγάλα προβλήματα στην κοινωνία.

Η πανδημία δίνει μια «ευκαιρία» στο κεφάλαιο, τους εργοδότες και το πολιτικό προσωπικό τους για αντεργατικές επιθέσεις. Προχωράνε τις ιδιωτικοποιήσεις, καταργούν κάθε εργασιακή κατάρτιση και προστασία απαξιώνοντας και αδιαφορώντας τελείως για τη ζωή, τη δουλειά και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Για να σωθεί η τάξη τους ακολουθούν την πολιτική «η οικονομία πάνω από όλα». Ενδεικτικές οι προτεραιότητες στο πως άνοιξε ο τουρισμός, στους εξοπλισμούς-μαμούθ εις βάρος των κοινωνικών δαπανών, στη μεταφορά πλούτου από τους εργαζόμενους στους επιχειρηματίες αντί να φορολογηθούν τα υπερκέρδη κλάδων όπως οι εταιρίες ηλεκτρονικών και κούριερ, σούπερ μάρκετς, φαρμακευτικές κλπ. Ενδεικτική και η εξοργιστική επιλογή της κυβέρνησης να επαναφέρει την απαξιωμένη «αξιολόγηση» στο Δημόσιο, τη στιγμή που η ίδια το «αξιολογεί» ως περιττό και το διαλύει.

Αγωνιστικές απαντήσεις

Ωστόσο η πανδημία δίνει επίσης μια «ευκαιρία» στον κόσμο της δουλειάς να οργανώσει και να δώσει αγωνιστικές και συλλογικές απαντήσεις. Από την εποχή του εγκλεισμού με τους υγειονομικούς να σπάνε το σιωπητήριο, με τους εκπαιδευτικούς να παίρνουν μαζικά τη σκυτάλη, με τους/τις εργαζόμενους/ες στον τουρισμό-επισιτισμό να αποκαλύπτουν το δολοφονικό «θαύμα» της...βαριάς βιομηχανίας, με τους καλλιτέχνες να επιμένουν αγωνιστικά ότι δεν αποτελούν «πολυτέλεια» στο σκληρό, βάρβαρο και

άχαρο σύστημα που ζούμε και με τους μαθητές και τις μαθήτριες να κινητοποιούνται δυναμικά με ταξικά αιτήματα που ενώνουν τις ανάγκες ολόκληρης της εργατικής τάξης κι εκθέτοντας τις κυβερνητικές προτεραιότητες στα μάτια και τα αυτιά όλου του λαού, αφήνοντας ακάλυπτη την υγεία όλης της εκπαιδευτικής κι εργατικής κοινότητας.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας, υγείας και των κοινωνικών υπηρεσιών είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλίσουμε ότι θα βγούμε από αυτήν την πανδημία όλοι και όλες υγιείς. Στους δρόμους θα μετρηθεί το αν θα μπουν μπροστά οι δικές μας ανάγκες και προτεραιότητες. Τώρα είναι η στιγμή της ανυπακοής, της ενότητας, της συμπόρευσης και της αλληλεγγύης. Με ψηφίσματα συμπράστασης στους μαθητές και τις καταλήψεις τους από όλα τα σωματεία. Με καλέσματα συμπράστασης και παρουσία απέξω από τα σχολεία των συλλόγων γονέων και κηδεμόνων με ψηφίσματα στήριξης, των συλλόγων των καθαριστριών που βάζονται κάτω από τα εξαντλητικά ωράρια χωρίς συμβάσεις και υπό την συνεχή απειλή απολύσεων. Με απεύθυνση σε όλες τις συλλογικότητες της γειτονιάς και οργάνωση κοινών διαμαρτυριών σε δήμους, κεντρικά, παντού. Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν λεφτά για πολεμικούς εξοπλισμούς, τα κανάλια και τις ζαρντινιέρες και να μην υπάρχουν χρήματα για υγειονομικό προσωπικό, εκπαιδευτικούς, καθαρίστρες στα σχολεία και κάθε εργασιακό χώρο, δωρεάν τεστ και δικαίωμα άδειας για την προστασία όλων, για την παροχή μέσων ατομικής προστασίας.

Τα πρωτοβάθμια σωματεία κι οι σύλλογοι εργαζομένων έχουν άμεσο καθήκον να οργανώσουν συνελεύσεις και να προωθήσουν την αγωνιστική συμπόρευση με άλλους κλάδους. Τα σωματεία, οι ομοσπονδίες, τα συνδικάτα επείγει να δημιουργήσουν συνθήκες συλλογικής αντιμετώπισης της επικίνδυνης υγειονομικά, εργασιακά και οικονομικά κατάστασης της ζωής των εργαζομένων, να καλλιεργήσουν αγωνιστικό-απεργιακό κλίμα που θα καταλήξει και σε Γενική Απεργία.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ: ΟΙ ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ, ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ

Η υγεία, τα δημόσια νοσοκομεία και οι εργαζόμενοι σε αυτά είναι σε οριακή κατάσταση και η νέα φάση έξαρσης της Covid-19 δείχνει ότι πολύ δύσκολα θα αντιμετωπισθεί. Όπως εξηγούν στην εφημερίδα μας οι ίδιοι οι υγειονομικοί, ο Νίκος Ποταμίτης, αντιπρόεδρος

της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Ζακύνθου, με συνέντευξη του και ο Δημήτρης Ζιαζιάς, γιατρός στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Πάτρας και πρόεδρος της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Αχαΐας, στο άρθρο του, η έλλειψη χρηματοδότησης της

δημόσιας υγείας και η έλλειψη κεντρικού σχεδιασμού με βάση τις ανάγκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι οι 2 κύριοι παράγοντες που οδηγούν την πολιτική με την οποία προσπαθεί να αντιμετωπίσει η κυβέρνηση την πανδημία σε αποτυχία.

Συνέντευξη με τον Νίκο Ποταμίτη, αντιπρόεδρο της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Ζακύνθου

«Η πανδημία έβαλε ξανά στο για συλλογικές λύσεις»

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι κάνει ό,τι μπορεί για να μας σώσει από τη νέα έξαρση της πανδημίας της Covid-19. Αυτό σημαίνει ότι έχει ενισχύσει τη δημόσια υγεία σε δομές, τεχνικό εξοπλισμό και προσωπικό;

Από την αρχή της κρίσης η κυβέρνηση λειτούργησε με τρόπο που να κινείται μεταξύ της επικοινωνιακής σύγχυσης των πολιτών, της συγκράτησης των δαπανών της υγείας, της προστασίας του φιλελεύθερου αφηγήματος για την υγεία, της προβολής της ατομικής ευθύνης και μιας «μεταφυσικού τύπου προσμονής» (εμβόλιο-θεραπείες) για καλύτερες μέρες. Αυτό το πέτυχε με το να:

- Ποντάρει άλλοτε στο κλίμα και άλλοτε, όχι ευθαρσώς αλλά με υπονοούμενα στην καλή κρίση μας (DNA). Το τελευταίο είναι ένα επιπλέον αφήγημα που δυστυχώς βρήκε τους αποδέκτες του.

- Να αναθέτει στους πολίτες ευθύνες που δεν τους αναλογούν α) για αυτοπροστασία αφού πρώτα τους κρατούσε σε σύγχυση με αντιφατικές και αμφίσημες απαντήσεις στα ερωτήματά που ευλόγως διατυπώνονταν όπως το όχι στις μάσκες «που βλάπτουν και δεν προστατεύουν» β) για την όπως όπως εξασφάλιση της οικονομικής τους επιβίωσης κυρίως όσο αφορά το τουριστικό προϊόν χωρίς ελέγχους και περιορισμούς ακόμα και από περιορισμούς πολύ υψηλής επικινδυνότητας.

- Να κλείνει τα σχολεία «επειδή τα παιδιά μολύνονται και μολύνουν» όταν δεν υπήρχε το θέμα της εισόδου τουριστών, και αμέσως μετά να στέλνει τα παιδιά στο σχολείο για λίγες ημέρες και εκ περιτροπής γιατί «τα παιδιά δεν κινδυνεύουν ούτε μεταδίδουν έντονα!» προβάλλ-

λοντας το αφήγημα ότι «εμείς νιώθουμε και είμαστε τόσο ασφαλείς που ακόμα και τα ίδια μας τα παιδιά δεν φοβόμαστε να τα στείλουμε στο σχολείο με το συγχρωτισμό που αυτός συνεπάγεται».

- Να προβάλλει την εικόνα του κεντρικά υπεύθυνου διαχειριστή της κρίσης σαν ενός μειλίχου και επιστημονικά καταξιωμένου εκ της Αμερικής επιστήμονα, που διαθέτει όμως και το απαραίτητο προσόν του θρησκευόμενου μεγαλοοικογενειάρχη, που να κερδίζει τη συμπάθεια και όχι την κατανόηση των ακούοντων, οι οποίοι τον παρακολουθούσαν καθημερινά να αποκαλεί τα κρούσματα «συμπολίτες μας» και τα παιδιά «παιδιάκια» ενώ δεν παρέλειπε να αναφέρεται σε ξενικούς όρους (CDC, WHO, δείκτης R, κ.α) που επειδή είναι άγνωστοι στο ευρύ κοινό, προσέδιναν βαρύτητα σε ότι έλεγε παρά την αμφισβήτηση και την ασάφεια των λεγομένων του.

- Να υποτάσσεται στη λογική του «βλέποντας και κάνοντας» προβάλλοντας παράλληλα τη θετική εικόνα της χώρας μας σε σχέση με τις τραγικές καταστάσεις της Δυτικής Ευρώπης, κλείνοντας τα αυτιά στις «σειρήνες» σύσσωμης της κοινότητας των υγειονομικών που ζητούσαν διορισμούς και ΜΕΘ αλλά και του υποδείγματος της Ευρώπης που έσπευδε – έστω και καθυστερημένα- να προσλαμβάνει λειτουργούς υγείας, να εξοπλίζει σωρηδόν ΜΕΘ και να επιτάσσει τον ιατροτεχνολογικό εξοπλισμό ΜΕΘ του ιδιωτικού τομέα.

Ο φόβος της κυβέρνησης δεν ήταν άλλος παρά μήπως και δεν «περπατήσει» το σχέδιο της εισβολής του ιδιωτικού τομέα στο ΕΣΥ που είχαν οργανώσει, μήπως και η χώρα βγει κάποτε από την κρίση με καλά στελεχωμένα δημόσια νοσοκομεία και υποδομές που σαν «πρόικα» από τον κορωναιό θα ήταν βαρίδι στην περαιτέρω φτωχοποίηση και την ταξική επιθετική φιλελευθεροποίηση όχι μόνο του ΕΣΥ αλλά της κοινωνίας συνολικά.

Έτσι μπήκαμε στο δεύτερο κύμα της πανδημίας χωρίς καμία σχεδόν προετοιμασία τόσο σε υλικοτεχνική υποδομή όσο και σε στελέχωση του ΕΣΥ, με μια συνθήκη που περιληπτικά περιγράφεται από α) μια αύξηση του αριθμού των κλινών – αναπνευστήρων από 560 σε 760 ενώ με βάση τον αριθμό των ανεπτυγμένων συνολικά κλινών θα έπρεπε να είναι τουλάχιστον 2000 β) κανένα έκτακτο διορισμό μόνιμου γιατρού τους τελευ-

ταίους μήνες και μόλις μερικές δεκάδες διορισμούς από προκηρύξεις που ουτως η άλλως έτρεχαν από παλαιότερα γ) 400 διορισμούς επικουρικών γιατρών οι περισσότεροι από τους οποίους ήδη υπηρετούσαν αλλά ποτέ (ούτε και τώρα) δεν μονιμοποιήθηκαν δ) 2500 επικουρικό προσωπικό περισσότερο παραιατρικό και λιγότερο νοσηλευτικό που προσελήφθηκαν με ΕΣΠΑ για δύο χρόνια ε) νοσηλευτικές μονάδες COVID όχι ΜΕΘ που στήθηκαν όπως όπως κυρίως με μετακινούμενο προσωπικό από άλλες κλινικές που είχαν ήδη σοβαρό πρόβλημα στελέχωσης στ) καμία πραγματική επίταξη των ιδιωτικών ΜΕΘ αλλά ακριβοπληρωμένη ενοικίασή τους (30.000.000 €) με φτηνοπληρωμένο Ιατρικό προσωπικό σε ιδιωτική εργασιακή σχέση με την κλινική και μόνο για τα μη COVID περιστατικά!

Οι ΜΕΘ και οι κλινικές των δημόσιων νοσοκομείων έχουν γεμίσει σχεδόν ασφυκτικά. Μπορεί να γίνει κάτι άλλο τώρα εκτός από την επίταξη των δομών του ιδιωτικού τομέα;

Κατά αρχής πρέπει να εξοπλιστούν με τουλάχιστον 1000 ακόμα αναπνευστήρες οι δημόσιες ΜΕΘ, άλλα και η επίταξη των ιδιωτικών ΜΕΘ να αφορά πραγματική επίταξη και όχι ενοικίαση των υποδομών, με προσωπικό που θα

έχει προσληφθεί σε μόνιμη εργασιακή σχέση με το ΕΣΥ και που μετά την κρίση θα στελεχώσει υποστελεχωμένα τμήματα των Δημοσίων νοσοκομείων. Πρέπει επίσης με ταχύτατες διαδικασίες να προληφθούν και οι 2.500 γιατροί που δήλωσαν διαθέσιμοι για τις από έτους προκηρυχθείσες 984 θέσεις στο ΕΣΥ. Έμφαση πρέπει να δοθεί στην προκήρυξη και ταχύτερη πρόσληψη εντατικομένων σε θέσεις μόνιμων επιμελητών του ΕΣΥ.

Τα παραπάνω δεν γίνεται να πραγματοποιηθούν χωρίς γενναία αύξηση των αποδοχών των γιατρών και των λοιπών υγειονομικών και με ειδικά επιστημονικά κίνητρα για τα νοσοκομεία της περιφέρειας. Για το νοσηλευτικό προσωπικό που η κατάσταση περιγράφονταν τραγική ακόμα και πριν την πανδημία, με 20.000 κενές οργανικές θέσεις, πρέπει άμεσα να διοριστούν με κατεπείγουσες διαδικασίες τουλάχιστον 5000 εργαζόμενοι. Φυσικά για όλα τα παραπάνω απαιτείται τολμηρή χρηματοδότηση και εγκατάληψη των σχεδίων μερικής ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ, τα οποία η κυβέρνηση ακόμα και τώρα δεν χάνει ευκαιρία να υπενθυμίζει πως δεν έχει εγκαταλείψει.

Τέλος πρέπει με κάθε τρόπο να αποτραπεί η περαιτέρω διασπορά του ιού στον πληθυσμό με:

- α) σοβαρή αποτύπωση του ιολογικού φορτίου μέσα από δωρεάν μοριακά τεστ

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Απέναντι σε αυτή την πολιτική η λύση είναι ο σκληρός κοινός αγώνας όλων μας. Όσων είναι αυτή τη στιγμή στο δρόμο παλεύοντας (μαθητές, υγειονομικοί, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, εργαζόμενοι στον τουρισμό) αλλά και όσων ασφυκτιούν

βλέποντας να κινδυνεύουν κάθε μέρα και περισσότερο να αρρωστήσουν και να μην έχουν καν τη δυνατότητα να νοσηλευτούν. Είναι αναγκαίο για την ίδια μας τη ζωή να απαιτήσουμε να δοθούν χρήματα για την πρόσληψη όλου του απαραίτητου προσω-

πικού για τη δημόσια υγεία, παιδεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες των δήμων αντί να χρηματοδοτούνται οι επιχειρήσεις. Αυτά έχουμε να διεκδικήσουμε και στις 15 Οκτώβρη και στη συνέχεια. Μαζικά, μαχητικά και αποφασιστικά!

τραπέζι την ανάγκη

σε όλες τις ευπαθείς ή επαγγελματικές ομάδες (όλους τους υγειονομικούς, όλους τους εκπαιδευτικούς τουλάχιστον του δημόσιου σχολείου, όλους τους εργαζόμενους στη σίτιση ή την καθαριότητα, όλους τους μαθητές που αποδεδειγμένα έρχονται σε επαφή με κρούσμα) προκειμένου να προστατευτούν οι ίδιοι, να περιοριστεί η διασπορά, και να έχουμε μια πραγματική εικόνα για το πρόβλημα ώστε να υπάρξει ο σχετικός σχεδιασμός παρεμβάσεων.

β) Σοβαρό περαιτέρω περιορισμό της μετακίνησης ανθρώπων χωρίς σημαντική ανάγκη, όπως για τουριστικούς λόγους, και όταν αυτή συμβαίνει, να γίνεται οπωσδήποτε με προϋπόθεση το αρνητικό τεστ πριν 72 ώρες από την είσοδο στη χώρα μας από δημόσιο φορέα της χώρας προέλευσης του επιβάτη, αλλά και ικανές αποστάσεις στα μέσα μεταφοράς και κυρίως τα αεροπλάνα.

γ) Ειδικά για τα σχολεία πρέπει άμεσα να εξασφαλιστεί η δυνατότητα για 15 το πολύ μαθητές ανα τάξη, πράγμα που μπορεί να γίνει αν το σχολείο λειτουργούσε σε (2)πρωινές τετράωρες βάρδιες, (μεχρι τις 4.00μμ) με την προϋπόθεση βέβαια να γίνει τολμηρή πρόσληψη ικανού αριθμού εκπαιδευτικών στο δημόσιο σχολείο. Ετσι και αλλιώς πολλοί περισσότεροι εκπαιδευτικοί υπάρχουν και εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα και όχι με τις καλύτερες συνθήκες.

? Για πρώτη φορά μετά από χρόνια έχουμε μια απεργία, έστω του Δημοσίου, για ένα ζήτημα που φαίνεται κλαδικό αλλά ενώνει όλη την κοινωνία. Ποια είναι τα αιτήματα που πρέπει να προτάξουμε οι εργαζόμενοι για τη δημόσια υγεία;

Το πρόβλημα της πανδημίας δεν είναι πρόβλημα υγείας μόνο. Είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που συνδυάζει τη νόσο από έναν επιθετικότατο βιολογικό παράγοντα μέσα σε ένα πλαίσιο ιστορικό, εργασιακό, οικονομικό, επιστημονικό, περιβαλλοντολογικό ακόμα και πολιτικό και με προεκτάσεις και συνέπειες στην ποιότητα ζωής, τις εργασιακές σχέσεις και τις ταξικές αντιθέσεις και που μπορεί να οδηγήσει σε κρίσιμες πολιτικές και ιδεολογικές ανακατατάξεις. Υγεία, εκπαίδευση, εργασιακές σχέσεις, περιβάλλον και δημοκρατικοί θεσμοί παρουσιά-

ζονται όσο ποτέ να απειλούνται από μια νεοφιλελεύθερη επίθεση που είναι επίθεση και κατά της επιστημονικής αλήθειας, του ορθολογισμού, του πολιτισμού και των κοινωνικών κατακτήσεων. Η υπεράσπιση των τελευταίων πρέπει να γίνεται από όλους τους εργαζόμενους που σαν ασθενείς ή υγειονομικοί, σαν εκπαιδευτικοί ή γονείς, σαν μαθητές ή αυριανοί εργαζόμενοι, σαν πάροχοι υπηρεσιών ή αποδέκτες τους, αρνούνται να μπουν στο δίλημμα αρρώστια ή φτωχοποίηση και παλεύουν για τον κόσμο που

τους αξίζει.

? Πόσο απαραίτητο είναι να υπάρξει ενοποίηση των αγώνων που κάνετε οι υγειονομικοί, με τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς και άλλους κλάδους που κινητοποιούνται;

Στο μέτωπο των εργαζόμενων υπέρ του αυτόνομου που είναι η ζωή, δεν έχει σημασία η εξειδίκευση, η ειδικότητα και οι ιδιαιτερότητες της προσωπικότητας

και του χαρακτήρα του καθενός μας. Η πανδημία του Κορωνοϊού, που απαίτησε τη μάσκα για την προστασία του απέναντι, του άλλου και όχι τόσο αυτού που τη φορά, και που απέδειξε την υπεροχή των Δημόσιων Συστημάτων υγείας έναντι των ιδιωτικών «μαγαζιών», έβαλε ξανά στο τραπέζι την ανάγκη για συλλογικές και όχι ατομικές λύσεις, δίνοντας στο απολύτως ατομικό την πραγματική του έννοια, δηλαδή «ιδιωτικό» δηλαδή βλακώδες (εκ της ιδιωτείας).

Μόνο το μαζικό διεκδικητικό κίνημα μπορεί να σώσει το ΕΣΥ και το λαό μπροστά στο δύσκολο χειμώνα που έρχεται

Του Δημήτρη Ζιαζιά*

Η κυβέρνηση με ανεύθυνο και εγκληματικό τρόπο πέταξε στον κάλαθο των αχρήστων τον υπερπολύτιμο χρόνο των οκτώ μηνών, που κερδήθηκε με κόπο και θυσιές από τον λαό και τους υγειονομικούς. Αντί να ενισχύσει το Δημόσιο Σύστημα Υγείας με έμπυχο και άψυχο δυναμικό, έφερε το δεύτερο κύμα πολύ νωρίτερα, με ανυπολόγιστες υγειονομικές και κοινωνικές συνέπειες, στηρίζοντας αποκάλυπτα τα μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα που βλέπουν την υγειονομική κρίση ως ευκαιρία αύξησης των κερδών τους.

Το «λελογισμένο ρίσκο» ανοίγματος του τουρισμού, χωρίς κανένα υγειονομικό και επιστημονικό κριτήριο, χωρίς κανέναν έλεγχο στα σύνορα, οδήγησε στην πανελλαδική διασπορά του ιού σε όλους σχεδόν τους νομούς, με δραματική εικόνα στην Αττική, τα μεγάλα αστικά κέντρα, κάνοντας πραγματικότητα το κακό σενάριο.

Κλείνει τα μάτια στα διδάγματα που βγήκαν, κυριολεκτικά με αίμα, απ' όλες τις χώρες του κόσμου στο πρώτο κύμα. Αναδείχθηκε η ανωτερότητα, η αποτελεσματικότητα και η κοινωνική χρησιμότητα του δημόσιου απέναντι στο ιδιωτικό σύστημα υγείας. Αποδείχθηκε ότι όσο πιο οργανωμένο Δημόσιο Σύστημα Υγείας έχει μια χώρα, όσο πιο προ-

σβάσιμο στο λαό, τόσο λιγότερες ανθρώπινες απώλειες θα καταμετρήσει. Κέρδισε, όπου εφαρμόστηκε, η πολιτική έκτακτης κινητοποίησης δημόσιων πόρων για την αντιμετώπιση της πανδημίας, η στρατηγική του επιθετικού ελέγχου των εισερχόμενων στη χώρα, των μαζικών τεστ, των κάθετων μέτρων ιχνηλάτησης και καραντίνας.

Η κυβέρνηση και οι ειδικοί που επέλεγε να ακούει γράφουν στα παλαιότερα των υποδημάτων τους τη διεθνή εμπειρία. Είναι πασιφανές ότι από καθαρή τύχη γλιτώσαμε στο πρώτο κύμα της πανδημίας και ότι η τύχη δεν αρκεί ούτε θα είναι με το μέρος μας στο δεύτερο.

Η κυβέρνηση αγχώνεται μόνο για την κοινωνική διαχείριση, το πολιτικό κόστος των ανθρώπινων απωλειών και όχι για την ελαχιστοποίησή τους, παραμένοντας αγκιστρωμένη σε νεοφιλελεύθερες ιδεοληψίες, πλήρως υποταγμένη στο πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο που έχουν χτίσει δανειστές και Ε.Ε.

Ήρθε η ώρα να αποκαλυφθεί η αδίστακτη αυτή πολιτική που μετακυλίζει στις πλάτες των εργαζομένων και του λαού τις κοινωνικές και υγειονομικές συνέπειες της πανδημίας, που αποποιείται της συνταγματικά κατοχυρωμένης ευθύνης της για προστασία της Δημόσιας Υγείας.

Έχουμε όσο ποτέ ανάγκη την ανάγκη όσο ποτέ, ένα μαζικό πολιτικό - κοινωνικό διεκδικητικό κίνημα που θα επιβάλει τα αναγκαία μέτρα, θα ανατρέψει αυτή την πολιτική αμ-

φισβητώντας το πλαίσιο της.

Άμεσος διπλασιασμός των δημόσιων ΜΕΘ και στελέχωσή τους με το απαραίτητο μόνιμο προσωπικό - Επίταξη του μεγάλου ιδιωτικού τομέα Υγείας - Μαζικές κατεπίγουσες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού - Μαζικά τεστ από δημόσια εργαστήρια δωρεάν για όλους - Μετατροπή του ΕΟΔΥ από τηλεφωνικό κέντρο αμφιβόλου επιστημονικής εγκυρότητας σε αξιόπιστο κέντρο με οργανωμένα τοπικά παραρτήματα, πραγματικό οργανισμό που διασφαλίζει τη Δημόσια Υγεία, με ισχυρό μηχανισμό ιχνηλάτησης, απομόνωσης και καραντίνας - Πρόσβαση σε δωρεάν έλεγχο όλων όσων έχουν έρθει σε επαφή με επιβεβαιωμένο κρούσμα σε σχολεία, χώρους δουλειάς, κλειστές δομές. Αλλαγή των απαράδεκτων οδηγιών για καραντίνα χωρίς ιχνηλάτηση και διενέργεια τεστ - Αποφασιστική ενίσχυση της δημόσιας Πρωτοβάθμιας Υγείας - Εξασφάλιση δωρεάν, ποιοτικών μέσων ατομικής προστασίας για όλους.

Οι αγωνιστικές ενωτικές δυνάμεις της ΟΕΝΓΕ και των νοσοκομειακών Ενώσεων μπορούν να παίξουν ακόμα πιο καθοριστικό ρόλο. Για να σωθεί ο λαός και οι εργαζόμενοι. Για να ανασάνει η κοινωνία. Για να βγούμε νικητές και όχι νικημένοι, τον δύσκολο χειμώνα που έρχεται. Η απεργία της 15/10 μπορεί να γίνει ένας ακόμα σταθμός.

*γιατρός στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Πάτρας και πρόεδρος της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Αχαΐας

Push back, διώξεις και ιστορίες «κατασκοπίας»

Παράνομος ο κρατικός ρόλος όχι η αλληλεγγύη!

Του Σπύρου Αντωνίου

Η συστηματική απόκρυψη των παράνομων επαναπροωθήσεων προσφύγων από την Ελλάδα στην Τουρκία, μέσω των χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων, περιλαμβάνει πλέον και δικαστικές διώξεις περί «εγκληματικής οργάνωσης» και «κατασκοπίας» ενάντια σε εκείνους που καταγγέλλουν την εγκληματική πολιτική του ελληνικού κράτους.

Μέλη τεσσάρων διεθνών οργανώσεων (35 τον αριθμό), με σημαντικό ρόλο στη διάσωση προσφυγικών σκαφών σε κίνδυνο, αντιμετωπίζουν κακουργήματα «για διευκόλυνση παράτυπης εισόδου προσφύγων και μεταναστών και για κατασκοπία». Τουλάχιστον οι δύο οργανώσεις, η «Watch The Med», που λειτουργεί το τηλεφωνικό δίκτυο ενημέρωσης «AlarmPhone» και η γερμανική «Mare Liberum», που διατηρεί δύο σκάφη στο Αιγαίο, είναι γνωστές για τη συνεισφορά τους σε επιχειρήσεις διάσωσης και για τη δημοσιοποίηση παράνομων επιχειρήσεων αποτροπής και επαναπροώθησης του Λιμενικού.

Η επίμονη ανάδειξη περιστατικών κατάφορης παραβίασης διεθνών συμβάσεων προστασίας των προσφύγων είναι σίγουρο ότι αποτέλεσε τη βασική αιτία για το «κυνήγι μαγισσών» από την ΕΛ.ΑΣ., κατά των διεθνών ΜΚΟ. «Τα πραγματικά εγκλήματα είναι οι επαναπροωθήσεις και οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την ελληνική κυβέρνηση», αναφέρει σε ανακοίνωσή η μία από τις τέσσερις οργανώσεις που διαχειρίζεται την εφαρμογή AlarmPhone:

«Παράνομες επαναπροωθήσεις (push-backs), σκληρές μορφές βίας όπως ξυλο-

δαρμοί, ληστείες και πυροβολισμοί, μη παροχή βοήθειας, εξαναγκασμός προσφύγων να επιβιβαστούν σε σωσίβιες σχεδίες και εγκατάλειψή τους στη θάλασσα. Είναι προφανές ότι αυτά τα εγκλήματα διαπράττονται από φορείς του ελληνικού κράτους. Δεν είμαστε οι μόνοι μάρτυρες αυτής της ανησυχητικής εξέλιξης. Αρκετοί παράγοντες έχουν εκθέσει δημόσια αυτές τις παράνομες ενέργειες που διαπράχθηκαν από την Ελληνική Ακτοφυλακή στη θάλασσα και τη συνοριοφυλακή στην ξηρά: η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, η Διεθνής Αμνηστία, το Παρατηρητήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (Human Rights Watch) και άλλοι οργανισμοί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ΜΚΟ και μέσα ενημέρωσης (...)

Οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Αιγαίο άγγιξαν νέα ύψη από τις αρχές Μαρτίου. Αυτή η κλιμάκωση των παραβιάσεων συνοδεύτηκε από καταστολή ενάντια σε ΜΚΟ και κάθε είδους δομές αλληλεγγύης για πρόσφυγες και μετανάστες. Προφανώς το ελληνικό κράτος επιθυμεί να εξαφανίσει τυχόν μάρτυρες των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας που διαπράττει σε καθημερινή βάση. Είναι σαφές ότι ενοχλείται από τη δραστηριότητά μας αν αναλογιστούμε ότι φέτος μόνο, το Alarm Phone έχει παρακολουθηθεί και τεκμηριώσει πολυάριθμα περιστατικά επαναπροωθήσεων και σοβαρών παραβιάσεων ανθρωπίνων δικαιωμάτων».

Είναι κοινό μυστικό ότι μέσα στο 2020, έχουν πολλαπλασιαστεί οι παράνομες επιχειρήσεις αποτροπής των βαρκών που μεταφέρουν πρόσφυγες και σπρώχνονται πίσω στην Τουρκία (push back). Το ίδιο και απάνθρωπες πρακτικές των απαγωγών στον

Έβρο, της βίαιης αντιμετώπισης και επιστροφής στην Τουρκία όσων καταφέρουν να πατήσουν ελληνικό έδαφος ή να μπουν ελληνικά χωρικά ύδατα. Οι μαρτυρίες προσφύγων και οι καταγγελίες στα διεθνή ΜΜΕ είναι δεκάδες. Τα μεγάλα εγχώρια ΜΜΕ, εναρμονισμένα πλήρως με την κυβερνητική προπαγάνδα, εξακολουθούν να βαφτίζουν τις καταγγελίες αυτές «τουρκικά fake news».

Αν δεν προχωρούν παραπέρα, όπως πρόσφατα η «Καθημερινή της Κυριακής» (4.10), που είχε κεντρικό θέμα τη διαβόητη επιχείρηση «Αλκμήνη» της ΕΥΠ, βάση της οποίας στήθηκε το κατηγορητήριο ενάντια στους ξένους ακτιβιστές. Αν διαβάσει κάποιος το αστυνομικό ρεπορτάζ στις εσωτερικές σελίδες, δεν υπάρχει ούτε ένα στοιχείο που να στοιχειοθετεί τα περί κυκλώματος διακίνησης ανθρώπων ή την εμπλοκή των (πανταχού παρόντων διαχρονικά...) τούρκων πρακτόρων. Αντίθετα, από το ίδιο πάντα ρεπορτάζ, μαθαίνουμε για κάτι ωραίο «κόλπα» της ΕΥΠ με στρατολογήσεις αλλοδαπών που μετέβησαν στη Σμύρνη της Τουρκίας και στη συνέχεια επιβίβαστηκαν σε βάρκα με πρόσφυγες και προορισμό τη Λέσβο. Συνεπώς κάποιος άλλος θα έπρεπε να ελέγχεται για κατασκοπία. Στο ίδιο «αποκαλυπτικό» δημοσίευμα, η αστεία προσπάθεια να παρουσιαστούν οι δημοσιεύσεις των ΜΚΟ στα social media ως απόδειξη «έκνομων» πράξεων, καταλήγει σε ομολογία ότι πρόσφυγες εγκαταλείπονται στην τύχη τους μεσοπέλαγα: «35 μετανάστες που το ελληνικό Λιμενικό έβαλε σε διασωστικές σχεδίες νότια της Λέσβου βρίσκονται σε κίνδυνο. Τηλεφωνήσαμε στην τουρκική ακτοφυλακή για να ζητήσουμε βοήθεια». Γιατί παράνομο είναι να αναγκάζεις πρόσφυγες σε κίνδυνο να επιβιβαστούν σε δια-

σωστικές σχεδίες, όχι φυσικά η έκκληση για βοήθεια ή η δημοσιοποίηση του στίγματος βαρκών με γυναίκοπαιδα που μπορεί να βουλιάζουν.

Είναι προφανές ότι έχουμε να κάνουμε με μια προκλητική επιχείρηση ποινικοποίησης της αλληλεγγύης, μέσα από αβάσιμες κατηγορίες ενάντια σε ανθρώπους που πραγματικά σώζουν ζωές. Κάθε φωνή που αποκαλύπτει τις ρατσιστικές πρακτικές των ελληνικών αρχών πρέπει να καταστέλλεται, γιατί «λερώνει» το φιλοευρωπαϊκό προφίλ της ΝΔ. Η κυβέρνηση όμως είναι που διαφημίζει τα επιτεύγματά της στον τομέα αποτροπής των προσφυγικών ροών, ικανοποιώντας παράλληλα και ένα σημαντικό με-

Νέο Συμφωνο Μεταναστευσης Ευρώπη-φρούριο με ψηλότερα τείχη και νέες «Μόριες»

Τις μέρες που το κολαστήριο της Μόριας παραδινόταν στις φλόγες, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε το νέο Σύμφωνο για τη Μετανάστευση και το Άσυλο.

Ποια ήταν η απάντηση του ιερατείου των Βρυξελλών μπροστά στην πανευρω-

παϊκή ντροπή, των χιλιάδων στοιβαγμένων ανθρώπων, σε άθλιες συνθήκες, εν μέσω πανδημίας; Όπως εύστοχα αναφέρει η οργάνωση Oxfam, «αυτό το νέο σύμφωνο θεσμοθετεί την ντροπή». Και αυτό γιατί οι προβλέψεις του Συμφώνου, οδηγούν στην ενίσχυση της Ευρώπης-φρούριο και στην

οριστική μετατροπή των χωρών πρώτης υποδοχής σε μόνιμη φυλακή προσφύγων.

Στην παρουσίαση του Συμφώνου, οι αρμόδιοι Επίτροποι, αναφέρθηκαν στο τέλος του κανονισμού του Δουβλίνου. Μάλλον πρόκειται για υπερβολικό λεκτικό σχήμα. Παρόλο που υπάρχει μια αλλαγή και αυτή

αναφέρεται στην δυνατότητα που έχει πλέον ο αιτών ή η αιτούσα άσυλο να ζητήσει μετεγκατάσταση λόγω ισχυρών δεσμών με μια συγκεκριμένη χώρα της ΕΕ, το βάρος του σχεδίου παραμένει στην πολιτική της επιστροφής (δηλ. απελάσεις) αντί της ένταξης, στον έλεγχο των συνόρων (δηλ. φράχτες και περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των συνόρων) αντί για τη διαβόητη...ευρωπαϊκή αλληλεγγύη.

Υποχωρώντας στην άκαμπτη στάση των χωρών του Βίζεγκραντ, η Κομισιόν εγκαταλείπει την ιδέα για υποχρεωτική ποσόστωση των προσφύγων στα κράτη-μέλη, που πλέον θα μπορούν να επιλέξουν αν θα δεχθούν πρόσφυγες ή αν θα αναλάβουν την ευθύνη για απελάσεις στις χώρες καταγωγής τους όσων απορρίφθηκαν οι αιτήσεις άσυλου. Οι κυβερνήσεις που αρνούνται κάθε εμπλοκή στο ζήτημα θα έχουν την επιλογή να επιλέξουν να ξοδέψουν χρήμα-

ρατσισμός,

ρίδιο της εκλογικής της πελατείας. Όποιος υπενθυμίζει πώς επιτυγχάνεται αυτός ο στόχος, αμέσως κατηγορείται ως «πράκτορας» του Ερντογάν. Η αξιωματική αντιπολίτευση, παρά τις ερωτήσεις στη βουλή για τις παράνομες τακτικές, θα έπρεπε να θυμάται ότι το καλοκαίρι του 2016, παρόμοιες κατηγορίες, συμπεριλαμβανομένης της κατασκοπίας, είχαν φορτωθεί και σε Ισπανούς διασώστες, που ευτυχώς αθώωθηκαν. Και όλοι γνωρίζουν ποιο κόμμα βρισκόταν τότε στην κυβέρνηση.

Ο κόσμος της αλληλεγγύης, το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά χρειάζεται να σταθούμε ολόθερμα στο πλευρό όσων αντιμετωπίζουν την κρατική εκδικητικότη-

τα. Αντίπαλος μας είναι η πολιτική των επαναπροωθήσεων και της αποτροπής. Κάθε σιωπητήριο σε φωνές που αναδεικνύουν τα εγκλήματα της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΕ ενισχύουν την κατασταλτική αντιμετώπιση κατατρεγμένων ανθρώπων, αποθρασύνουν τις κρατικές και παρακρατικές συμμορίες, που πυροβολούν τα θύματα της φτώχειας και των πολέμων. Κάθε μπλόκο στις ανθρωπιστικές επιχειρήσεις διάσωσης πολλαπλασιάζει τους πνιγμούς στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο.

Θα είμαστε εδώ για να τους ενοχλούμε, για να αποκαλύπτουμε τα εγκλήματά τους, για να βάλουμε τέλος στη ρατσιστική απανθρωπιά!

τα για άλλα μέτρα, όπως για παράδειγμα τη χρηματοδότηση κέντρων κράτησης σε κράτη πρώτης γραμμής, όπως η Ελλάδα.

Άσυλο

Η πρόταση της Κομισιόν αναθεωρεί επίσης την αρχή που συνίσταται στο να ανατίθεται στην πρώτη χώρα εισόδου ενός μετανάστη στην ΕΕ η ευθύνη της επεξεργασίας του αιτήματός του για άσυλο. Στην πρόταση της Επιτροπής, η χώρα που είναι υπεύθυνη για το αίτημα ασύλου θα μπορεί να είναι εκείνη στην οποία ένας μετανάστης έχει αδελφό ή αδελφή, στην οποία έχει εργαστεί ή σπουδάσει. Επίσης η χώρα που έχει χορηγήσει βίζα σε έναν μετανάστη θα είναι εκείνη που θα πρέπει να επιφορτισθεί με την αίτηση ασύλου.

Παρά την ελάχιστη «χρυσόσκονη», όλο το κείμενο διαπνέεται από τη ρατσιστική αντίληψη ότι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι «εισβολείς» που θέλουν να αλ-

λοιώσουν τον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής και όχι άνθρωποι που χρήζουν προστασίας και μιας πολιτικής ισότιμης ένταξης στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Αντίθετα, η βίαιη αποτροπή, ο εγκλεισμός σε «νέες Μόριες» ή σε κέντρα κράτησης στη Λιβύη, είναι η μόνη «φιλοξενία» που επιφυλάσσουν τα ευρωπαϊκά κράτη για τους απελπισμένους.

Στην έκθεσή της για τη βρώμικη συνεργασία ΕΕ-Λιβύης, η Διεθνής Αμνηστία κάνει λόγο για «δολοφονίες, εξαναγκαστικές εξαφανίσεις, βασανιστήρια και άλλες μορφές κακομεταχείρισης, βιασμούς και άλλη σεξουαλική βία, αυθαίρετες κρατήσεις, καταναγκαστική εργασία και εκμετάλλευση στα χέρια δυνάμεων της κυβέρνησης και άλλων σε κλίμα σχεδόν απόλυτης ατιμωρησίας» και σημειώνει: «οδηγούμενες από τη βούλησή τους να σταματήσουν τις αφίξεις με κάθε τίμημα, τα ευρωπαϊκά κράτη προσέφεραν τη βοήθειά τους στη Λιβύη (...) χωρίς

αυστηρές εγγυήσεις ως προς τα ανθρώπινα δικαιώματα».

Και επειδή η συνεργασία με τα αυταρχικά καθεστώτα τρίτων χωρών φαίνεται ότι δεν αρκεί, τα τείχη και οι φράχτες θα γίνουν ακόμα πιο απροσπέλαστα με το μόνιμο σώμα της Ευρωπαϊκής Συνοριοφυλακής και Ακτοφυλακής, που έχει προγραμματιστεί να αναπτυχθεί από την 1η Ιανουαρίου 2021.

Το αστείο είναι ότι ακόμα και αυτό το ανοιχτά αντιδραστικό σχέδιο, που επιχειρεί να συγκεράσει τις οξείες αντιθέσεις στο εσωτερικό της ΕΕ, συναντά την απόρριψη των ξενοφοβικών κυβερνήσεων στη Βουδαπέστη στην Πράγα, στη Βαρσοβία κ.α. Από την Αθήνα βέβαια, όπως αναμενόταν, δεν υπάρχει καμία αμφισβήτηση της κεντρικής κατεύθυνσης του σχεδίου, πέρα από μια έκφραση «ανησυχίας» για τις υποχρεώσεις των χωρών πρώτης γραμμής (Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία, Κύπρος, Μάλτα).

Νέοι «κόφτες» στην απόκτηση ιθαγένειας μέσω πολιτογράφησης

Ψηφίστηκε την περασμένη εβδομάδα στη βουλή το σχέδιο νόμου που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, την τροποποίηση του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας.

Κάτω από την πίεση φορέων και συλλογικοτήτων που ασχολούνται πολλά χρόνια με το ζήτημα, το τελικό κείμενο βελτιώνει κάποιες από τις αρχικές ρυθμίσεις του Υπουργείου Εσωτερικών, που καθιστούσαν απαγορευτική την απόκτηση ιθαγένειας μέσω πολιτογράφησης. Παρόλα αυτά, διάφοροι «κόφτες» παραμένουν.

Συγκεκριμένα, η πρώτη αλλαγή αφορά την κατάργηση της προϋπόθεσης να διαθέτει ο ενδιαφερόμενος/η ετήσιο εισόδημα τουλάχιστον ανειδίκευτου εργάτη για να αποδείξει την οικονομική του ένταξη στην ελληνική κοινωνία. Με τους σημερινούς δείκτες ανεργίας και αδήλωτης εργασίας, κάτι τέτοιο θα απέκλειε χιλιάδες μετανάστες. Τα σχετικά κριτήρια θα καθορίζονται κάθε φορά με απόφαση του αρμόδιου υπουργού.

Η δεύτερη διόρθωση επαναφέρει τη δυνατότητα να προσφεύγει ο ενδιαφερόμενος στο Συμβούλιο Ιθαγένειας σε περίπτωση που θέλει να προσβάλει απορριπτική απόφαση. Αρχικά προβλεπόταν μόνο η -πανάκριβη και χρονοβόρα -προσφυγή στα διοικητικά δικαστήρια. Συγχρόνως, μειώθηκε το ποσό του παράβολου για τη συμμετοχή στις εξετάσεις (150 ευρώ) και το ποσοστό σωστών απαντήσεων που απαιτούνται. Σε κάθε περίπτωση όμως, τα εξέταστρα και το ποσοστό βαθμολογίας (πχ το 70% ορθών απαντήσεων για επιτυχημένο αποτέλεσμα στις εξετάσεις γλώσσας), θα αποτρέψουν σίγουρα πολλούς/ες από το να υποβάλουν αίτηση πολιτογράφησης.

Η γραπτή εξέταση, αντικαθιστά την έως σήμερα διαδικασία της συνέντευξης. Περαιτέρω, εισάγονται πρόσθετοι περιορισμοί με την αύξηση του ορίου ηλικίας από τα 55 στα 67 έτη, πέραν της οποίας οι αιτούντες μπορούν να κληθούν σε προφορική αντί γραπτής εξέτασης γλώσσας. Η αύξηση του ορίου ηλικίας από τα 55 στα 67 χρόνια, θα οδηγήσει σε περαιτέρω μείωση των πολιτογραφήσεων.

Ήδη, υπάρχουν 30.000 εκκρεμείς προς εξέταση αιτήσεις απόκτησης ιθαγένειας, ενώ πολύ χρονοβόρες είναι και οι διαδικασίες πολιτογράφησης για τα παιδιά δεύτερης γενιάς. Υπάρχουν παιδιά που υπέβαλαν αίτημα για απόκτηση ελληνικής ιθαγένειας το 2017 και ακόμα δεν έχει εξεταστεί η υπόθεσή τους, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να συνεχίσουν τις σπουδές τους.

Το διαρκές αίτημα για ιθαγένεια χωρίς όρους και προϋποθέσεις σε όλους/ες και κυρίως για πλήρη ένταξη με ίσα δικαιώματα για όσους ζουν και εργάζονται στη χώρα, παραμένει.

Στην Ελλάδα, όπως και αλλού, οι πρόσφυγες κατηγορούνται πλέον για τη διασπορά της πανδημίας του κορωνοϊού στο κέντρο της Αθήνας, με βαθιά ρατσιστικά κίνητρα και προσπάθεια να διαχυθεί η οργή για την κυβερνητική διαχείριση της πανδημίας, στους πιο αδύναμους. Ο υγειονομικός αποκλεισμός στα κέντρα κράτησης συνεχίζεται. Το αφήγημα Μηταράκη για τη νέα δομή στη Λέσβο («Μόρια2» την αποκλούν οι πρόσφυγες), βούλιαξε στην πρώτη δυνατή βροχή, με τις σκηνές 7.500 ανθρώπων να πλημμυρίζουν. Τα σύνορα προς την υπόλοιπη ΕΕ είναι κλειστά εδώ και χρόνια. Ο Χρυσόχορδης διαφημίζει νέα μέσα ηλεκτρονικής επιτήρησης του Έβρου και την πρόσληψη 400 συνοριοφυλάκων. Οι απελάσεις και η παράνομη αποτροπή αποτελούν καθημερινότητα. Η πιλοτική εφαρμογή όσων συνεπάγεται το νέο Σύμφωνο Μετανάστευσης, έχει ξεκινήσει ήδη.

Συνέντευξη με τον Μιχάλη Βαρβέλη (SXO) των Rationalistas

«Αυτοί που δεν θέλουν τους πρόσφυγες είναι αυτοί που τους δημιουργούν»

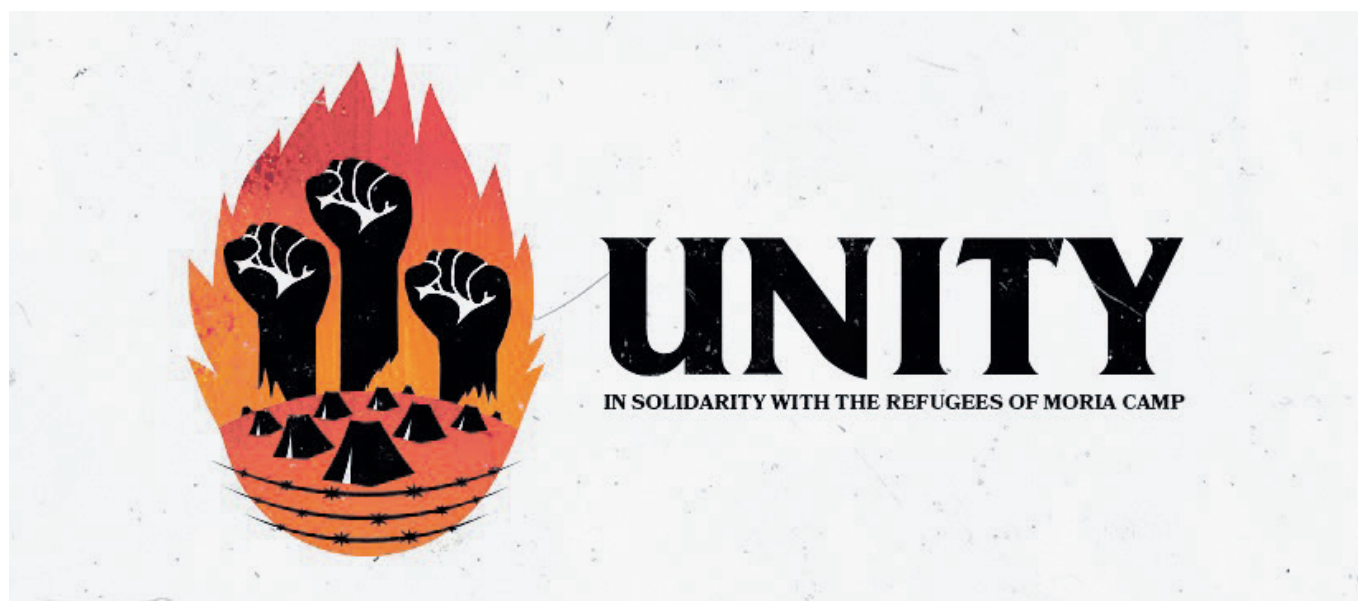
Δύο βδομάδες μετά την καταστροφή της Μόριας, το κυνήγι μεταναστών στα βουνά και τα νεκροταφεία της Λέσβου από τις δυνάμεις καταστολής και την εκκίνηση των διαδικασιών για την δημιουργία του νέου κολαστηρίου στο Καρά Τεπέ, 16ο καλλιτέχνες και μουσικοί ένωσαν τις δυνάμεις τους δημιουργώντας το πρότζεκτ UNITY vol- Solidarity in solidarity with the refugees of Moria Camp. Στόχος ήταν τα έσοδα από το καλλιτεχνικό αυτό πρότζεκτ να διατεθούν για τις ανάγκες των προσφύγων. 16ο μουσικοί από όλα τα είδη, μαζί και δεκάδες σκιτσογράφοι και digital artists που πλαισίωσαν το πρότζεκτ με τις δημιουργίες τους, δημιούργησαν μια μουσική –και όχι μόνο– συλλογή που διατίθεται στο bandcamp, ενώ ταυτόχρονα διαθέτουν και άλλα αντικείμενα όπως αυτοκόλλητα και μπλουζάκια για την ενίσχυση του σκοπού. Το πρότζεκτ αυτό αγκαλιάστηκε από τον κόσμο και η συμμετοχή ήταν τεράστια. Με αφορμή το Unity μιλήσαμε με τον Μιχάλη Βαρβέλη (SXO) μέλος του συγκροτήματος Rationalistas που συμμετείχαν στο πρότζεκτ με το τραγούδι τους «Ο Φόβος των Νεκρών». Οι Rationalistas είναι ένα ραπ συγκρότημα που έχει βρεθεί πολύ κοντά στους κινηματικούς αγώνες, ενώ οι στίχοι τους εμπνέονται από την ζωή στα δυτικά της Αθήνας, την φτώχεια, την προσφυγιά και την πολιτική συνθήκη. Τη συνέντευξη πήρε η Κατερίνα Καλλέργη.

? Τι σημαίνει το Unity για εσένα;

Το Unity είναι μια εξαιρετική πρωτοβουλία που έδειξε ότι υπάρχουν φωνές που θέλουν να ακουστούν. Φωνές που θέλουν να βοηθήσουν όσους είναι εγκλωβισμένοι σε φυλακές, όσους βρίσκονται στριμωγμένοι ως αποδιοπομπαίοι τράγοι, γιατί έτσι αντιμετωπίζονται οι πρόσφυγες. Η μαγιά υπήρχε, απλά δόθηκε ο τρόπος και το μέσον, γιατί σε αυτές τις συνθήκες η πρακτική βοήθεια είναι συχνά δύσκολη.

? Πώς αισθάνθηκες με την ανταπόκριση του κόσμου;

Πήγε πολύ καλά από άποψη ανταπόκρισης. Ο κόσμος το αγκάλιασε και είμαστε πολύ χαρούμενοι για αυτό, δείχνει ότι υπάρχει ενδιαφέρον από τον κόσμο για τέτοιες πρωτοβουλίες. Ως καλλιτέχνες είναι σημαντικό να φαίνεται ότι ο κόσμος εκτιμάει το έργο μας. Θέλουμε να βγει προς τα έξω ότι υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται. Όμως πρέπει να μην μείνουμε μόνο εκεί. Χρειάζεται να ξεκινήσουμε να επηρεάζουμε τον μικρόκοσμό μας. Πρέπει να θυμίζουμε στον κόσμο ότι αυτοί που δεν θέλουν πρόσφυγες είναι αυτοί που τους δημιουργούν. Η συμμαχία του NATO, δηλαδή, με τους βομβαρδισμούς για να κλέψει τα πλούτη των χωρών. Πρέπει να θυμίζουμε στον κόσμο ότι από τύχη δεν είμαστε εμείς στην θέση τους.

Πόσο πολιτισμένοι θα ήταν οι περισσότεροι από εμάς σε αυτές τις συνθήκες; Το μόνο που μας χωρίζει από αυτούς τους ανθρώπους είναι ότι έχουμε ένα σπίτι, ρεύμα και ένα γεμάτο ψυγείο. Αυτό πρέπει να καταλάβει ο κόσμος, ότι αν μας τα αφαιρέσουν αυτά θα είμαστε και εμείς σαν τους πρόσφυγες.

? Υπάρχει μια τάση τα τελευταία χρόνια για ένα no politica στη μουσική και στην τέχνη γενικότερα. Πώς το αντιμετωπίζεις αυτό;

Ο καλλιτέχνης είναι κομμάτι του πολιτικού και κοινωνικού συνόλου. Υπάρχει χρόνια μια προσπάθεια για να μην συζητάμε πολιτικά σε όλη την κοινωνία, για χρόνια έφτιαχναν μια κουλτούρα του «κοίτα μόνο την πάρτη σου». Αυτό φυσικά έχει προεκτάσεις και στον καλλιτέχνη. Μετά την κρίση του 2008 άλλαξαν όμως τα πράγματα. Ο κόσμος δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι αυτό μπορούσε να συμβεί, δεν είχε μάθει να σκέφτεται συνολικά και πολιτικά. Και επειδή οι καλλιτέχνες είμαστε κομμάτι αυτού του κόσμου, μας χτύπησε και εμάς την πόρτα η κρίση και οι αλλαγές που έφερε.

? Θεωρείς ότι υπάρχει αλληλεγγύη μέσα στην καλλιτεχνική κοινότητα;

Δεν υπάρχει σύνολο στην τέχνη, και έτσι δεν υπάρχει και κοινότητα. Υπάρχουν άνθρωποι με τους οποίους εμείς τουλάχιστον σαν γκρουπ δεν θέλουμε να έχουμε κανένα πάρε δώσε και ξέρω ότι υπάρχουν και άλλοι, άνθρωποι παρά έξω που σκέφτονται όπως εμείς. Δηλαδή με κάποια άτομα δεν νομίζουμε ότι είμαστε κοινότητα.

? Το χιπ χοπ όμως και η χιπ χοπ κοινότητα έχουν τις ρίζες τους στην πολιτική.

Θεωρείτε ότι εκτός από το κομμάτι το καλλιτεχνικό-αισθητικό είναι και μία ευχέρεια που σας δίνει να απευθύνετε στον κόσμο αυτές τις σκέψεις;

Το χιπ χοπ σαν μουσική, σαν ρίζα του δεν ξέρω κατά πόσο έχει την πολιτική, όσο την καταπίεση. Είναι μια μουσική που προέρχεται από ανθρώπους οι οποίοι είναι γκετοποιημένοι, ανθρώπους οι οποίοι για αιώνες γνώριζαν την σκλαβιά, κυριολεκτικά και τυπικά, και πλέον, ακόμα και αν δεν υπάρχει στα χαρτιά, εξακολουθούν να βιώνουν τον ρατσισμό και τον φυλετικό διαχωρισμό στις ΗΠΑ. Ήταν η μουσική των καταπιεσμένων. Αυτό έκανε την χιπ χοπ ένα είδος που εκφέρει οργή, εκφέρει και πολιτικές δηλώσεις. Από την άλλη όμως έχει και άλλα στοιχεία. Επειδή ήταν μια μουσική τόσο άμεση υπήρχε κόσμος που ασχολήθηκε μαζί της επειδή είναι «εύκολη». Προέρχεται από την λαϊκή μάζα και αυτό από μόνο του προσέλκυσε και πολλά στοιχεία λούμπεν το χιπ χοπ ήταν πολύ σεξιστικό, και ακόμα είναι, έχει πάρα πολύ μέσα του την ναρκοκουλτούρα. Όλα αυτά αν τα πάρεις και τα βάλεις σε έναν άνθρωπο που έχει γερές βάσεις και πατάει καλά στα πόδια του και σκέφτεται λίγο παραπάνω, είναι κομμάτια του χιπ χοπ που αποβάλλει από μέσα του και κρατάει ότι είναι μια μουσική καταπιεσμένων. Και προς Θεού, δεν λέω όλα σου τα κομμάτια και όλη σου η μουσική ύπαρξη να είναι μόνο αχ τι τραβάμε και πως θα τα φέρουμε τούμπα, αλλά σίγουρα θεωρώ εγώ, και εμείς σαν γκρουπ, ότι θα πρέπει να υπάρχουν κομμάτια που να έχουν μια αναφορά στην ρίζα, η μουσική σου έχει ρίζα αλλά διαλέγεις ποια κομμάτια της ρίζας της θα κρατήσεις. Μπορείς να είσαι ο σεξιστής λούμπεν νεόπλουτος με τέτοιους στίχους ή να είσαι ο τύπος ο οποίος αντιλαμβάνεται αυτήν την καταπίεση και προσπαθεί να πει δυο

λόγια παραπάνω στους ανθρώπους που θέλει να είναι μαζί του.

? Στην Ελλάδα μπορεί να μην έχουμε την καταπίεση της μαύρης κοινότητας αλλά έχουμε το μεταναστευτικό ως ζήτημα. Αυτά που τώρα περνάνε οι άνθρωποι από τη Συρία, το Αφγανιστάν, τη Μέση Ανατολή το πέρναγαν με άλλους τρόπους οι μετανάστες από την Αλβανία και πιο πριν άλλοι....

Προφανώς, προφανώς. Και όχι μόνο. Ακόμα και Έλληνες. Αυτό που λένε, που επίσης μου ακούγεται πολιτικό, αλλά είναι πραγματικότητα 100% είναι ότι ο πόλεμος είναι ταξικός. Ότι ο διαχωρισμός είναι ανάμεσα σε οικονομικές τάξεις. Δεν είναι μόνο ανάμεσα σε φυλές και χρώματα οπότε ουσιαστικά το βιώνανε πάντα οι άνθρωποι που ήταν περιθωριοποιημένοι οικονομικά.

? Φυσικά, για αυτό κανένας δεν είχε πρόβλημα με τα κρουαζιερόπλοια από την Σαουδική Αραβία...

Κανένας και ούτε πρόκειται. Και σε διαβεβαιώνω ότι αν οι αλβανοί ερχόντουσαν ως επενδυτές θα τους υποδεχόμασταν με ανοιχτές αγκάλες και θα τους φιλούσαμε τα χέρια, είναι δεδομένο αυτό.

? Σε ευχαριστώ πολύ. Δεν ξέρω αν έχεις να προσθέσεις κάτι άλλο...

Αύριο είναι μια τεράστια μέρα (σ.σ. η απόφαση της δίκης της ΧΑ). Ευελπιστώ η Ιστορία να μας δικαιώσει, να δικαιώσει τον Παύλο, αυτοί οι συμμορίτες να πάρουν την ανώτατη ποινή, αυτή που τους αρμόζει και ακόμα περισσότερο αν γίνει. Να δείξουμε την αλληλεγγύη μας αύριο, και ούτε σπιθαμή γης στους νεοναζί.

Αποδομώντας την κυρίαρχη ιδεολογία

ένε ότι...

Η Ευρώπη-φρούριο πολεμά
το «σύγχρονο δουλεμπόριο»

Η **ιδεολογική** επίθεση στις ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στο μεταναστευτικό/προσφυγικό, συνήθως τσαλαβουτάει στα νερά μια γενικής **καχυποψίας** (για τη λειτουργία τους, τους πόρους τους κ.ο.κ.) που σε κάποιες περιπτώσεις υπάρχει **βάσιμα** ακόμα και σε αλληλέγγυους ανθρώπους, αλλά σχεδόν πάντοτε καταλήγει στο ζήτημα της **«διακίνησης»**.

Πρόκειται για επιθέσεις που δεν έχουν καμία σχέση με την **αριστερή** κριτική στην «ΜΚΟποίηση» της αλληλεγγύης και των κινημάτων ή στους όρους **λειτουργίας** συγκεκριμένων (συνήθως μεγάλων) ΜΚΟ. Η «συνεργασία με διακινητές», πέρα από **ψευδής** ως κατηγορία πολλές φορές, εντάσσεται σε μια ευρύτερη δεξιά ιδεολογική επίθεση που θεωρεί **ανοσιούργημα** τη «διακίνηση».

Η ρητορική που συνοδεύει τις **ρατσιστικές** επιχειρήσεις στα σύνορα της Ευρώπης-φρούριο, παραδοσιακά εστιάζει στον «πόλεμο ενάντια στους **διακινητές**». Στην πράξη, αυτό που συμβαίνει είναι πόλεμος ενάντια στη διακίνηση, δηλαδή τους **διακινοούμενους**. Όμως είναι πολύ πιο εύχο κι ακούγεται πολύ πιο **«ανθρωπιστικό»** να δηλώνουν οι κυβερνήσεις ότι υπάρχει ένας σκοτεινός **εχθρός** που είναι τα «κυκλώματα διακινητών», ενώ οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι τα **«θύματα»** αυτών των κυκλωμάτων. Για να ενισχυθεί αυτό το **προκάλυμμα**, έχει λανσαριστεί ο όρος «σύγχρονο δουλεμπόριο» για να στιγματιστεί η **μεταφορά** ανθρώπων από την «περιφέρεια» προς το «κέντρο» του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Δημιουργεί συνειρμικά την εικόνα «θυμάτων» που μετακινούνται **παρά** τη θέλησή τους από την Αφρική ή την Ασία για να δουλέψουν σε **εξαθλιωμένες** συνθήκες στα χωράφια ή τα εργοστάσια της Ευρώπης -όπως **φορτώνονταν** οι Αφρικάνοι παλιά στα **δουλεμπορικά**. Υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα με αυτόν τον ορισμό: Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες **ΘΕΛΟΥΝ** να μετακινηθούν και **επιλέγουν** οι ίδιοι να αναζητήσουν καλύτερες (όπως πιστεύουν) συνθήκες ζωής ή βιοπορισμού στην Ευρώπη. Αυτήν την θέληση επιχειρεί να **σχετικοποιήσει** η αφήγηση περί «δουλεμπόρων». Οι διακινητές έχουν διαμορφωθεί ως ένα στρώμα που **παρασιτεί** (λιγότερο ή περισσότερο αδιάστακτα) πάνω στην ανάγκη των ανθρώπων να εξασφαλίσουν την **υπηρεσία** μεταφοράς τους. Αλλά η ανάγκη υπάρχει και η **δυνατότητα** αυτού του στρώματος να λειτουργεί παρασιτικά **πάνω** σε αυτήν, αφορά το γεγονός ότι η υπηρεσία μεταφοράς είναι **παράνομη**. Αν πρέπει υποχρεωτικά να βρούμε μια αναλογία με τα παλιά «δουλεμπορικά», με την έννοια πλοίων που αναλαμβάνουν την **υποχρεωτική** μεταφορά ανθρώπων σε έναν τόπο μαρτυρίου στον οποίο **δεν θέλουν** να βρεθούν, θα πρέπει να κοιτάξουμε προς την **Frontex**, τα σκάφη του Λιμενικού των ευρωπαϊκών συνοριακών κρατών και των **«κρατών-μαξιλάρια»** έξω από τα σύνορα της ΕΕ (πχ Λιβύη), που συνεργάζονται αρμονικά

σε **αυτήν** τη δουλειά.

Αν θέλουμε ντε και καλά να σκαλίσουμε **αναλογίες** με την εποχή της σκλαβιάς, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι χιλιάδες σκλάβοι **δραπέτευαν** από τις φυτείες, θέλοντας να ασκήσουν το δικαίωμά τους στην **ελεύθερη μετακίνηση** έξω από αυτές, για να διεκδικήσουν καλύτερη ζωή. Σήμερα χιλιάδες και χιλιάδες άνθρωποι επιχειρούν να **δραπετεύσουν** από χώρες και συνθήκες που βιώνουν ως αβάστακτες. Οι **φύλακες των συνόρων** των ευρωπαϊκών κρατών, με τις συστηματικές **«επαναπροωθήσεις»** τους είναι το αντίστοιχο των λευκών επιστατών και μπράβων που ξαμολούντουσαν με τα **κυνήγοςκυλα** για να πιάσουν τους σκλάβους που επιχειρούσαν να ξεφύγουν και να τους **επιστρέψουν** στην κόλαση από την οποία πάσχιζαν να φύγουν.

Είναι ασφαλώς ακριβής η παρατήρηση ότι πολλοί και πολλές που **φτάνουν** τελικά στον προορισμό που επιθυμούσαν, ως **ελεύθεροι** άνθρωποι, στη συνέχεια **«υποδουλώνονται»** -όχι με την παλιά ακριβή έννοια, αλλά υποχρεωμένοι από την **ανάγκη** να ζουν και να εργάζονται σε συνθήκες που δεν απέχουν και πολύ από αυτές **σκλαβιάς**. Η μετανάστευση από **μόνη** της δεν απελευθερώνει (όπως **ελπίζουν** οι περισσότεροι μετανάστες και πρόσφυγες) -συχνά συμβαίνει το αντίθετο. Αλλά για αυτήν την απάνθρωπη αδικία δεν ευθύνεται η **ίδια** η μετανάστευση (ώστε να θεωρηθεί η **αποτροπή** της... ανθρωπιστικό μέτρο προστασίας από μια τέτοια εξέλιξη). Υπεύθυνη είναι η «ομηρία» της **«παράνομης»** ύπαρξης, που κάνει αυτούς τους απελπισμένους ανθρώπους **ευάλωτους** στις διαθέσεις των Ευρωπαίων **αφεντικών**.

Για τις ασήκωτες «ταρίφες» που χρεώνουν οι διακινητές ταλαιπωρημένους ανθρώπους ευθύνεται η στέρηση του **δικαιώματος** στη νόμιμη μετακίνηση. Για την υπερ-εκμετάλλευση αυτών των ανθρώπων, όταν φτάνουν απένταροι και χωρίς χαρτιά στη «χώρα προορισμού», ευθύνεται η **στέρηση** του δικαιώματος στη νόμιμη ύπαρξη κι εργασία.

Όποιος λοιπόν ψάχνει το **σύγχρονο** αντίστοιχο του «δουλεμπορίου» για να το «πατάξει», ας αρχίσει **«απελευθερώνοντας»** τους κολασμένους της γης από τις άθλιες συνθήκες στις χώρες προέλευσής τους και τις χώρες που τους κρατούν παρά τη θέλησή τους, **ανοίγοντας** τα σύνορα. Θα «μαραζώσει» έτσι και ο κλάδος των **διακινητών**, μένοντας χωρίς αντικείμενο για να παρασιτίσει, θα **σωθούν** και χιλιάδες ζωές, κάνοντας το ταξίδι τους ασφαλές. Και ας συνεχίσει πατάσσοντας τους **εργοδότες** που εφαρμόζουν συστήματα που θυμίζουν σκλαβιά και κάτι (ενίοτε ένοπλους) λεβέντες που τα **εποπτεύουν**.

Πίσω στα χρόνια της πραγματικής σκλαβιάς, υπήρξε μια εποχή που το δουλεμπόριο κυνηγιόταν, αλλά η **δουλοκτησία** έμενε στο απυρόβλητο. Στα καθημάς, όποιος δεν θέλει **«σύγχρονο» σκλάβους**, δε χρειάζεται να «επιχειρεί» στις θάλασσες του Αιγαίου, αλλά στη **Μανωλάδα**...

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

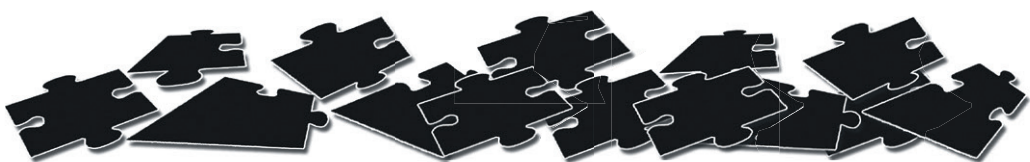
Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

● ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

ΑΠΟ ΤΗΝ 28^Η ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 1940, ΣΤΗΝ 12^Η ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 1944

Του Αντώνη Νταβανέλου

Δυο ημέρες του Οκτώβρη στέκουν σαν ορόσημα για την ιστορία του κινήματος και της Αριστεράς, ακόμα και για τη συνολική μετέπειτα πορεία της χώρας.

Στις 12 Οκτώβρη του 1944, ο γερμανικός στρατός κατοχής αποχωρούσε από την Αθήνα και οι Ναζί εκτελούσαν τις τελευταίες θηριωδίες τους εδώ (απαγχονισμός 75 αντιστασιακών κρατουμένων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ). Το ΚΚΕ, η μοναδική συγκροτημένη πολιτικά και στρατιωτικά δύναμη επί τόπου, τηρώντας τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας δεν καταλαμβάνει την πρωτεύουσα. Ο «Ριζοσπάστης» στις 12/10/44 έχει πρωτοσέλιδο τίτλο: «Χαίρε, ω χαίρε, λευτεριά» και το κύριο άρθρο καταλήγει στη διαπίστωση: «Λευ-τε-ρω-θή-κα-με! Νι-κή-σα-με! Ε-Α-Μ, Ε-Α-Μ!». Η συνέχεια απέδειξε ότι τα πράγματα δεν ήταν έτσι...

Στις 28 Οκτώβρη του 1940, ξέσπασε ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος. Η δικτατορία του Ιωάννη Μεταξά, που είχε επιβληθεί στις 4 Αυγούστου του 1936, παρότι ο φασιστικός/ναζιστικός προσανατολισμός της την έστρεψε προς γερμανόφιλη πολιτική «ουδετερότητας», υποχρεώνεται εκβιασμένη από τις εξελίξεις να ευθυγραμμιστεί με την καθεστωτική πολιτική της κυρίαρχης τάξης, που ήταν πάντα η ένταξη στο στρατόπεδο των Βρετανών. Η Ελλάδα μπήκε στον Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Για την Αριστερά, η «μεγάλη στιγμή» ήταν το Γράμμα του κρατούμενου γενικού γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ, Νίκου Ζαχαριάδη, που καθόριζε το χαρακτήρα του πολέμου ως «εθνικοαπελευθερωτικού», καλούσε τους κομμουνιστές να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή, χωρίς επιφυλάξεις απέναντι στο γεγονός ότι τον πόλεμο καθοδηγούσε η στρατιωτική-φασιστική δικτατορία του Μεταξά.

Παρά τα σκληρά ιστορικά στοιχεία για το πολιτικό χάος που ακολούθησε μέσα στις γραμμές της Αριστεράς, είναι πολλοί που σήμερα εξακολουθούν να πιστεύουν ότι με το Γράμμα ο Ζαχαριάδης «έθεσε τα θεμέλια για την εποποιία του ΕΑΜ».

Μόνο οι «αιρετικές φωνές» μέσα στην Αριστερά –και κύρια οι δυνάμεις με τροτσκιστική αναφορά– επέμεναν στο ότι η στρατηγική που έθετε ο Ζαχαριάδης με το Γράμμα, είναι αυτή που ευθέως οδήγησε στο Λίβανο και στην Καζέρτα, και δι' αυτών, στην «Εθνική Ενότητα» ως απάντηση στο ερώτημα του ποια κοινωνική και πολιτική δύναμη θα κυριαρχούσε στην Απελευθέρωση. Έτσι συνδέονται η 28η Οκτώβρη του 1940 με τη 12η

Οκτώβρη του 1944.

Οι φωνές αυτές έχουν πρόσφατα ενισχυθεί ιδιαίτερα από τα αρχειακά στοιχεία που φέρνει στο φως το Τμήμα Ιστορίας της ΚΕ του ΚΚΕ, αλλά και από τα ιδεολογικοπολιτικά ζητήματα που αυτά τα στοιχεία ανοίγουν, προκαλώντας βαθιά ρήγματα σε αντιλήψεις που για δεκαετίες κυριάρχησαν σε έναν πλατύ κόσμο της Αριστεράς.

Το Γράμμα Ζαχαριάδη

Η άποψη που λέει ότι το ΕΑΜ ξηγήθηκε μέσα από την πολιτική του Ζαχαριάδη, όπως η Αθηνά από το κεφάλι του Δία, είναι βαθιά ανιστόρητη. Είναι προϊόν των επεξεργασιών της «ανώμαλης κατάστασης» στη δεκαετία του '50, όταν η ηγετική ομάδα γύρω από τον Ζαχαριάδη προσπαθούσε να παραμείνει γαντζωμένη στην κομματική ηγεσία, πνίγοντας κάθε κριτική φωνή για την πολιτική καταστροφή που είχε συντελεστεί εδώ και ελυσσόμενη μέσα στις αλλαγές που συντελούνταν στο καθεστώς της ΕΣΣΔ. Ελάχιστη σχέση έχει με μια έντιμη ιστορική αντιμετώπιση της πορείας του ΚΚΕ στις δεκαετίες του 1930 και 1940.

Η ηγεσία Ζαχαριάδη δοκιμάστηκε με καταστροφικά αποτελέσματα στη δεκαετία του '30. Η άνοδος του εργατικού κινήματος στις αρχές της δεκαετίας, με κορύφωση την εξέγερση της Θεσσαλονίκης το Μάη του '36, είχε ως αποτέλεσμα μια (σχετική) μαζικοποίηση του ΚΚΕ (σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσιάζονται σήμερα, τα μέλη του κυμάνθηκαν τότε μεταξύ των 4,5 και 10 χιλιάδων). Όμως πολιτική, η αποτυχία ήταν εκκωφαντική. Η ηγεσία Ζαχαριάδη εγκατέστησε τη ρεφορμιστική στρατηγική των σταδίων (6η Ολομέλεια 1934), που όριζε την επερχόμενη επανάσταση στην Ελλάδα ως «αστικοδημοκρατική». Το ΚΚΕ σήμερα (σωστά) υποδεικνύει αυτήν την ιδεολογική στρατηγική ως τη «μήτρα» της πολιτικής ήττας στα χρόνια του 40. Απέτυχε να έχει πολιτική γραμμή μπροστά στην έκρηξη του εργατικού ριζοσπαστισμού το 1936, αφήνοντας την εξεγερμένη Θεσσαλονίκη κυριολεκτικά στην τύχη της. Αντιμετώπιζε τον κίνδυνο της δικτατορίας, εκτιμώντας ότι αυτή προετοιμάζεται από τους... Βενιζελικούς (διέγραψε μάλιστα ως «τροτσκιστές» όσους, όπως ο Ασημίδης, διαφωνούσαν με αυτήν τη μεγαλοφυή διάγνωση...). Βλέποντας, τη τελευταία στιγμή, τον κίνδυνο της Δεξιάς και του Παλατιού, στράφηκε προς τη συμμαχία με τους... Βενιζελικούς, υπογράφοντας το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα και έμεινε εμβρόντητη να παρακολουθεί τον Σοφούλη να καλεί τον Μεταξά να πάρει την κυβέρνηση τον Αύγουστο του

1936.

Όμως εκεί όπου η δοκιμασία ήταν ακόμα πιο σκληρή, ήταν το πεδίο όπου –τάχα– η ηγεσία Ζαχαριάδη είχε υπεροχή: η οργανωτικότητα. Σε ελάχιστες εβδομάδες μετά τη δικτατορία Μεταξά πιάστηκε ο Ζαχαριάδης, ενώ σε ελάχιστους μήνες είχε συλληφθεί η μεγάλη πλειοψηφία των καθοδηγητικών στελεχών του ΚΚΕ. Ο «ατσάλινος» μηχανισμός συντρίφτηκε με ένα χτύπημα του ταξικού εχθρού. Αυτό, από μόνο του, δεν θα ήταν μια βαριά κατηγορία. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης (πχ Ιταλία) τα ΚΚ υπέστησαν τότε βαριά πλήγματα που τα οδήγησαν στα όρια της αδρανοποίησης.

Όμως, το ΚΚΕ σήμερα (σωστά) υπογραμμίζει ότι εδώ έγινε κάτι πιο βαθύ: Ο Μανιαδάκης «εγκατέστησε» δικιά του, χαφιέδικη ΚΕ (τη διαβόητη Προσωρινή Διοίκηση) που έφτασε να εκδίδει το δικό της «Ριζοσπάστη». Μόνο μια μικρή ομάδα ηγετικών στελεχών υπό τον Ν. Πλουμπίδη (η

κό τέλος. Όμως αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Τελικά, το ξέσπασμα του πολέμου βρίσκει το ΚΚΕ απολύτως αποδιοργανωμένο. Η παρέμβαση του Ζαχαριάδη με το Γράμμα όχι μόνο δεν συμμαζεύει αυτήν την κατάσταση, αλλά προκαλεί μεγαλύτερο χάος. Η «παλιά ΚΕ» δηλώνει δημόσια ότι το Γράμμα είναι πλαστό, δηλαδή χαφιέδικη κατασκευή. Σημαντικές για το Κόμμα φωνές, όπως οι εξόριστοι στη Φολέγανδρο (Στέργιος Αναστασιάδης) και τα στελέχη των οργανώσεων στη Μακεδονία (που είχαν μείνει σχετικά αλώβητες) συμπίπτουν στην εκτίμηση ότι το Γράμμα ήταν πλαστό. Το Γράμμα γίνεται σημαία της Προσωρινής Διοίκησης, που καλεί τα μέλη να απομονώσουν όσους αντιστέκονται στη γραμμή του Ζαχαριάδη. Ο Πλουμπίδης υποχρεώνεται να αρθρογραφήσει ενυπόγραφα, προειδοποιώντας τους οπαδούς του Γράμματος ότι «παίρνουν πορεία προς τα δεξιά, πορεία χωρίς επιστροφή».

Ήταν το ξέσπασμα του μεγάλου κινήματος της Αντίστασης που έδωσε τη δυνατότητα για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ και όχι το αντίστροφο.

λεγόμενη «Παλιά ΚΕ») προσπαθούσε να δρα ανεξάρτητα από το χαφιέδικο μηχανισμό. Το χειρότερο ήταν ότι ο Ζαχαριάδης από τις φυλακές της Κέρκυρας και ο βασικός πυρήνας των «ορθόδοξων» οπαδών του, υπό τον Ιωαννίδη, στην Ακροναυπλία θεωρούσαν τους χαφιέδες ως συνεπείς κομμουνιστές και την «Παλιά ΚΕ» ως τους χαφιέδες! Δεν υπάρχει κανένα άλλο ΚΚ στην Ευρώπη, όπου η οργανωτικοπολιτική διάβρωση να έφτασε σε τέτοιο σημείο.

Το ΚΚΕ σήμερα (με την έκδοση το 2015 του «Το ΚΚΕ μπροστά στον ελληνο-ιταλικό πόλεμο») έχει αποκαταστήσει πλήρως την «Παλιά ΚΕ», δηλώνοντας ότι «υπήρξαν οι μόνοι που πάλευαν να διατηρήσουν τη συνέχεια του Κόμματος». Η φοβερή λεζούλα, «οι μόνοι», έχει τη σημασία της: γιατί αφήνει απέξω τον «ατσαλένιο» αρχηγό, αλλά και τα πρωτοπαλίκαρα του Ιωαννίδη. Το πώς το ΚΚΕ θα διαχειριστεί την εκρηκτική σημασία αυτών των ιστορικών διαπιστώσεών του, είναι ένα δικό του πρόβλημα, αλλά η ιστορική αποκατάσταση έχει πάντα μια ηθική και πολιτική αξία. Ιδιαίτερα όταν αφορά στελέχη που έπαιξαν κρίσιμο ρόλο και στη συνέχεια, και ανθρώπους που στα '50 είχαν τραγι-

Το τμήμα μιας ορισμένης «πατριωτικής Αριστεράς», που σήμερα ακόμα θεωρεί το Γράμμα του Ζαχαριάδη ως πολιτικο-ιδεολογικό θεμέλιο, είναι αντιμέτωπο με μια ιστορική διαπίστωση: ο στενός πυρήνας των στελεχών του ΚΚΕ που έπαιξε απολύτως κρίσιμο πολιτικό και οργανωτικό ρόλο στη φοβερή περίοδο (τέλη '41 και το 1942) όπου τέθηκαν τα θεμέλια του ΕΑΜ, όχι μόνο δεν εμπνεόταν από τη στρατηγική του Γράμματος, αλλά είχε στην πίσω πλευρά του μυαλού του την εκτίμηση ότι αυτό ήταν πιθανότατα μια κατασκευή επηρεασμένη από τον ταξικό εχθρό.

Το εργατικό ΕΑΜ και οι αγρότες
Το ΕΑΜ χτίστηκε μέσα από την κίνηση των μαζών σε δυο μεγάλους πυλώνες.

Αφενός, τη δράση της εργατικής τάξης στις πόλεις –και πρωτίστως στην Αθήνα– απέναντι στον κίνδυνο της πείνας και ενάντια στη βάρβαρη καταπίεση μιας ξενικής κατοχής. Κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά ότι το Εργατικό ΕΑΜ ξεκίνησε αρκετά πριν ιδρυθεί το ΕΑΜ, ότι οι απεργίες και τα μαζικά συλλαλητήρια των εργατών και των υπαλλήλων, υπήρξαν οι πρώτες (και πολιτικά καθοριστικές!)

μορφές της Αντίστασης. Ο Θ. Χατζής (στο μνημειώδες έργο του «Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε») περιγράφει με εντιμότητα τη σημασία αυτών των πρωτοπόρων αγώνων, το δέος που προκαλούσαν στους κατακτητές και τους συνεργάτες τους, αλλά και τους δισταγμούς που πυροδοτούσαν στους «δημοκράτες αστούς», στους υποψήφιους συμμάχους που αναζητούσε το ΚΚΕ και με τους οποίους ο ίδιος ο Θ. Χατζής βρισκόταν σε διαρκή «διαπραγμάτευση» με στόχο την ίδρυση του ΕΑΜ ως «παλλαϊκού» φορέα της Αντίστασης.

Ο δεύτερος πυλώνας ήταν η ορμητική είσοδος στον αγώνα των φτωχών

εξακολουθούσε να διχάζεται για τη θέση της απέναντι στον αγροτικό ριζοσπαστισμό (Χατζής). Τελικά, στα τέλη του 1943-αρχές 1944, η «κυβέρνηση του βουνού» με τη βούλα του ΚΚΕ, αφαίρεσε από τις οργανώσεις των χωρικών την εξουσία να αποφασίζουν για ζητήματα κυριότητας και κληρονομιάς (δηλαδή επί της ιδιοκτησίας της γης), όπως και για ζητήματα που αφορούσαν την οικογένεια (βασικό αίτημα της Εκκλησίας).

Ήταν το ξέσπασμα του μεγάλου κινήματος της Αντίστασης που έδωσε τη δυνατότητα για την ανασυγκρότηση του ΚΚΕ και όχι το αντίστροφο.

Η αστική τάξη και ο κόσμος της δεν μπήκε στην Αντίσταση, αλλά προετοιμαζόταν κυρίως για το πώς θα αντιμετώπιζε τις μεταπολεμικές εξελίξεις. Η ταξική πάλη όχι μόνο δεν ανεστάλη στις συνθήκες Κατοχής αλλά –όπως σωστά σημειώνει σήμερα το ΚΚΕ– «έφτασε σε παροξυσμό». Μέσα σε αυτόν τον «παροξυσμό», η επιδίωξη του ΚΚΕ για πολιτική «Εθνικής Ενότητας» και για συμμαχία με τους Εγγλέζους, το οδηγούσε αντικειμενικά στο να περιορίζει το ριζοσπαστισμό των εργατών και των φτωχών αγροτών σε όρια ανεκτά από τις παραπάνω δυνάμεις. Τέλος, η αναστολή της διεκδίκησης του αντίτιμου

τανών και τα τμήματα του «εκκαθαρισμένου» εθνικού στρατού, υπό την ηγεσία του Σκόμπι. Όπως έγραφε ο Γ. Παπανδρέου, «μόνο η μαζική παρουσία του βρετανικού στρατού, από την Αθήνα ως τα τουρκικά παράλια, μπορεί να μας δώσει ελπίδα ότι θα ελέγξωμεν την κατάσταση...».

Η καθαρή ταξική στρατηγική που έλειπε από το ΚΚΕ, ήταν φανερή στην ντόπια κυρίαρχη τάξη και τους συμμάχους της. Αυτοί ήξεραν ότι η δύναμη του κόσμου, που είχε χτιστεί στην περίοδο της Αντίστασης, θα έπρεπε να συντριβεί με αιματηρό τρόπο. Προετοιμάζοντας τις προϋποθέσεις γι' αυτό, όχι μόνο ανέχτηκαν αλλά συνειδητά τράβηξαν το ΚΚΕ μέσα στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Το ΚΚΕ ανέλαβε τα πιο κρίσιμα υπουργεία για την «εθνική ανασυγκρότηση» (Οικονομικών, Γεωργίας, Εργασίας, Δημοσίων Έργων) και τη διοίκηση των συνδικάτων. Οι εαμικοί υπουργοί χρεώθηκαν τις πιο βρώμικες πλευρές της πολιτικής της κυβέρνησης Παπανδρέου: μειώσεις μισθών, απολύσεις πλεοναζόντων δημοσίων υπαλλήλων, κίνητρα στους βιομηχάνους για να ξαναοίξουν τα εργοστάσια, τεράστια διαφθορά στη διανομή της «διεθνούς βοήθειας» σε τρόφιμα και φάρμακα. Συναίνεσαν στη νομισματική μεταρρύθμιση του Ζολώτα, που εξαέρωσε τις όποιες λαϊκές αποταμιεύσεις ενώ κυρίως εκμηδένισε τα προπολεμικά χρέη των καπιταλιστών.

Ο Δημ. Μαριόλης στο εξαιρετικό βιβλίο του για την πολιτική των εαμικών υπουργών στην Απελευθέρωση («Η αδύνατη ταξική ανακωχή») υπογραμμίζει:

«Οι πιο σημαντικές αντιδράσεις στην οικονομική πολιτική των εαμικών υπουργών, προήλθαν από την εργατική και λαϊκή βάση του ΕΑΜ... Οι κοινωνικές συμμαχίες της κατοχικής περιόδου κλονίζονται, τα μέσα και μικροαστικά στρώματα ταντεύονται... ενώ η εργατική τάξη βλέπει τις κοινωνικές και πολιτικές προσδοκίες της να διαψεύδονται...».

Το ΚΚΕ σήμερα υπογραμμίζει με έμφαση αυτό το τραγικό λάθος. Υπογραμμίζει επίσης ότι, υπό τις οδηγίες του «διεθνούς κέντρου» το ίδιο λάθος έκαναν το 1944-45 πολλά ΚΚ στην Ευρώπη, με πιο σημαντικά τα παραδείγματα της Γαλλίας και της Ιταλίας. Όμως δεν βγάζει τα παραέρα αναγκαία συμπεράσματα: γιατί τις «οδηγίες» αυτές δεν τις έδιναν τότε κάποιοι «αναθεωρητές», αλλά το ίδιο το ΚΚΣΕ υπό την ηγεσία του Στάλιν, εφαρμόζοντας τις συμφωνίες της Γιάλτας για τη μοιρασιά της ισχύος στο μεταπολεμικό κόσμο.

Φθείροντας το ΚΚΕ στα μάτια της κοινωνικής βάσης του κατά την κατοχική περίοδο, οι ντόπιοι καπιταλιστές και οι Εγγλέζοι προετοιμάζαν την επόμενη, την αιματηρή φάση της λύσης, που από την αρχή επεδίωκαν. Η «νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε» είχε χάσει τη μεγάλη ευκαιρία του Οκτώβρη του 1944 και έπαιρνε το δρόμο προς την (όχι ακόμα αναπόφευκτη) ήττα. Θα ακολουθούσε η τρομοκρατία, ο Δεκέμβρης, η Βάρκιζα και ο Εμφύλιος. Την ευθύνη για αυτήν την κατάληξη έχει η πολιτική του σταλινικού ρεφορμισμού των σταδίων.

χωρικών. Η καθυστέρηση της αγροτικής μεταρρύθμισης στην Ελλάδα, είχε ως συνέπεια να εξαπλώνεται ο κίνδυνος της πείνας και στα χωριά. Η αντίσταση στην επίταξη των αγροτικών προϊόντων, η αντίσταση στη σε είδος φορολόγηση της σοδιάς, οι βίαιες συγκρούσεις με τα αδιάστακτα δίκτυα των μαυραγοριτών, άρχισαν πριν την ίδρυση του ΕΑΜ. Ο αριθμός των ένοπλων ομάδων που αναπτύχθηκαν γύρω από αυτές τις δραστηριότητες σε μεγάλο τμήμα της υπαίθρου, πριν ο Άρης βγει στο βουνό, είναι πρωτοφανής για μια κατεχόμενη χώρα.

Ο Άρης και οι Καπεταναίοι συνένωσαν αυτήν τη δύναμη και κυρίως της έδωσαν πολιτική και κοινωνική κατεύθυνση. Επίσης κάλυψαν πολιτικά και στρατιωτικά την αυθόρμητη τάση των φτωχών χωρικών να θέσουν το αίτημα: Η γη ανήκει σε αυτούς που τη δουλεύουν! Οι καταλήψεις τσιφλικιών και μοναστηριακών κτημάτων άρχισαν να πολλαπλασιάζονται σε όλη τη χώρα.

Αρκετό καιρό μετά, η ηγεσία του ΚΚΕ εξακολουθούσε να συζητά για το αν θα αποδεχθεί τη μορφή του ανταρτικού αγώνα στην ύπαιθρο, αν θα αποδεχθεί τα «παραστρατήματα» του Άρη και των Καπεταναίων,

Προς τη 12η Οκτώβρη 1944

Η στρατηγική που εισηγήθηκε ο Ζαχαριάδης με το Γράμμα –και που στη συνέχεια εκλαϊκεύσε ο Γληνός με τη μπροσούρα «Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ»– μπορεί να μην έπαιξε σημαντικό ρόλο στην περίοδο ανάπτυξης του κινήματος της Αντίστασης, υπήρξε όμως καθοριστική στη συνέχεια. Τα καθοδηγητικά όργανα του ΚΚΕ συγκροτήθηκαν έχοντας ως «κέντρο» την ομάδα των πιο πιστών ζαχαριαδικών (Ιωαννίδης, Μπαρτζώτας κ.ά.).

Τι έλεγε η πολιτική τους; Τα βασικά αγκωνάρια ήταν: α) Ο αγώνας είναι εθνικοαπελευθερωτικός. β) Για αυτό πρέπει να γίνει «παλλαϊκός», όχι μόνο να επιτρέπει, αλλά να διευκολύνει τη συμμετοχή της αστικής τάξης. γ) Προς τούτο, η ταξική πάλη «αναστέλλεται» για την μετά την κατοχή περίοδο. δ) Προς τούτο, αλλά και συνυπολογίζοντας τις διεθνείς «αντιφασιστικές συμμαχίες», η ομαλή σχέση του ΕΑΜ με τους Εγγλέζους πρέπει να διαφυλαχθεί πάση θυσία. ε) Ο κόσμος μας θα διεκδικήσει το αντίτιμο για τις θυσίες του στην Κατοχή, αλλά θα το διεκδικήσει μετά την Απελευθέρωση.

Καμιά από τις προβλέψεις αυτής της πολιτικής δεν επιβεβαιώθηκε:

για «μετά», είχε τον κίνδυνο ότι αυτή θα γινόταν σε συνθήκες πολύ πιο δύσκολες ή ακόμα και ανέφικτες.

Τα κενά αυτής της πολιτικής εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο οι αστοί πολιτικοί και οι Εγγλέζοι. Οδήγησαν το ΚΚΕ στην αποκήρυξη του κινήματος στη Μέση Ανατολή, στην υπογραφή των συμφωνιών του Λιβάνου και της Καζέρτας, στη συμμετοχή του στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό τον Γ. Παπανδρέου και στην αποδοχή του δικαιώματος των Εγγλέζων να αποβιβάσουν ανεμπόδιστα στην Αθήνα ως απελευθερωτές. Ήταν λάθη θανάσιμα.

Όλα αυτά παρουσιάζονται έντονα στο ταμπλώ της 12ης Οκτώβρη.

Η αποχώρηση των Γερμανών άφηνε πίσω της ένα σπάνιο κενό εξουσίας. Το ΚΚΕ αρνείται να την καταλάβει, «τιμώντας» (με οδηγίες των σοβιετικών...) την υπογραφή του στο Λίβανο και την Καζέρτα. Η Βρετανική Στρατιωτική Αποστολή υπογραμμίζει στις εκθέσεις της την «εντυπωσιακή τάξη και ασφάλεια που επικρατεί» και που «οφείλεται κυρίως στις περιπολίες ομάδων του ΕΛΑΣ». Ο Γ. Παπανδρέου αναλαμβάνει καθήκοντα, προσπαθώντας κυρίως να κερδίσει χρόνο. Από τις 15 ως τις 18 Οκτώβρη αποβιβάζονται οι επίλεκτες δυνάμεις των Βρε-

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

*
στόχος των
Rationalistas

Το Σωματείο Εργαζομένων Συμβασιούχων στην Υπηρεσία Ασύλου καταγγέλλει πως στην Λέσβο ασκούνται πιέσεις για να γίνονται μαζικά συνεντεύξεις ασύλου χωρίς κανένα μέτρο για τον κορωνοϊό. Συγκεκριμένα στην καταγγελία τους αναφέρουν πως δέχονται **πιέσεις για να αυξηθούν οι συνεντεύξεις ανά βάρδια**, ώστε να γίνονται 4 συνεντεύξεις κατά την απογευματινή βάρδια, με εβδομαδιαία στοχοθεσία τις 10 συνεντεύξεις, χωρίς να εξηγείται πώς είναι δυνατόν να διεξάγονται 4 άρτιες και πλήρεις συνεντεύξεις, να αναρτούνται τα πρακτικά, αλλά ακόμα και να αερίζονται και να καθαρίζονται επαρκώς οι χώροι των συνεντεύξεων για να υποδέχονται τον κόσμο. Πρόκειται για μια ακόμα προσπάθεια της κυβέρνησης να δείξει ότι διαχειρίζεται το μεταναστευτικό με επιτυχία, να αποκρύψει τα προβλήματα κάτω από το χαλί **θέτοντας σε κίνδυνο τόσο τους πρόσφυγες όσο και τους εργαζόμενους**, ενώ παράλληλα, σε συνθήκες πίεσης ελπίζει πως **θα απορρίπτονται** οι περισσότερες αιτήσεις.

Καταγγελίες για βασανιστήρια μεταναστριών στην Πάτρα έγιναν από τις οργανώσεις No name kitchen και της Κίνησης Υπεράσπισης δικαιωμάτων προσφύγων και μεταναστών/στριών. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες, αναφέρονται περιστατικά που έχουν λάβει χώρα **από τις 25 Σεπτεμβρίου του 2019 μέχρι και τις 8 Σεπτεμβρίου του 2020**. Ανάμεσα σε αυτά τα περιστατικά διαβάζουμε για βύθιση σε νερό δύο Αφγανών ενώ φορούσαν χειροπέδες, να πατάνε με το περιπολικό ακινητοποιημένους μετανάστες, ενώ στα κρατητήρια τους έδιναν μόνο ένα μπουκαλάκι νερό και ένα σάντουιτς για όλη την μέρα, και όταν ζητούσαν παραπάνω νερό, τους έλεγαν να πιουν από την τουαλέτα. Η ελληνική αστυνομία δείχνει για μια ακόμα φορά το πιο σκληρό της πρόσωπο στους πιο αδύναμους, με τις ευλογίες του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη.

Άσχημα νέα από τις ΗΠΑ: **Ελεύθερος υπό όρους αφέθηκε ο Ντέρεκ Σόβιν, ο δολοφόνος του Τζορτζ Φλόιντ**, μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσής του. Καταβλήθηκε εγγύηση 1 εκατομμυρίου δολαρίων. Πού βρέθηκαν άραγε τόσα λεφτά για τη διευκόλυνση του ψυχρού δολοφόνου; Κάτι μας λέει ότι **τα «σωματεία» των αστυνομικών έπαιξαν έναν κάποιο ρόλο**, υπενθυμίζοντας για άλλη μια φορά ότι πρέπει να αποβληθούν από το συνδικαλιστικό κίνημα. Η απόφαση αποφυλάκισης απαγορεύει στον Σόβιν να εργαστεί σε υπηρεσίες επιβολής του νόμου. Χρειάζεται δικαστική απόφαση γι' αυτό το ελάχιστο αυτονόητο, γιατί προφανώς αν ήταν στο χέρι των συναδέλφων του θα τον καλωσόριζαν με ανοιχτές αγκάλες πίσω στο Σώμα. Εν τω μεταξύ, στους **δολοφόνους αστυνομικούς που σκότωσαν την Μπρίονα Τέυλορ δεν απαγγέθηκαν καν κατηγορίες!** Πρόκειται για δύο δολοφονίες που έγιναν σύμβολα αγώνα για το κίνημα Black Lives Matter στις ΗΠΑ, αλλά και σε όλον τον κόσμο. Όμως δυστυχώς για ακόμα μία φορά, οι κρατικοί μηχανισμοί λειτούργησαν ως ασπίδα προστασίας για τους αστυνομικούς, στέλνοντας ξεκάθαρο μήνυμα ατιμωρησίας...

Στην Κύπρο **διώκεται ως βλάσφημος ο Γιώργος Γραβριήλ, καθηγητής μέσης εκπαίδευσης, για τα καλλιτεχνικά του έργα**. Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, μαζί με ακροδεξιούς ζητούν την απόλυσή του, ενώ το υπουργείο Υπουργείο Παιδείας εκκίνησε **πειθαρχική έρευνα** απέναντί του. Αφορμή έγιναν τα έργα του που παρουσιάζουν τον Χριστό ως κανονικό άνθρωπο της σύγχρονης εποχής, ως οπαδό, ως τηλεθεατή και ως πρόσφυγα. Στην Κύπρο, ισχύει ακόμα ο νόμος περί βλασφημίας, και με βάση αυτόν στοχοποιείται ο καθηγητής. Είναι τραγικό το γεγονός ότι **εν έτει 2020 η εκκλησία και οι ακροδεξιές ομάδες μπορούν να οδηγήσουν σε πειθαρχικό έναν καθηγητή επειδή απλά θίγονται με την τέχνη του**. Το ίδιο το γεγονός ότι υπάρχει και χρησιμοποιείται ο νόμος περί βλασφημίας, δείχνει ότι έχουμε μεγάλο δρόμο να διανύσουμε στο ζήτημα των πολιτικών και καλλιτεχνικών ελευθεριών. Στόχος δεν είναι μόνο η αθώωση του καθηγητή, αλλά και η κατάργηση του μεσαιωνικού αυτού νόμου.

Δικαιοσύνη για τον Ζακ!

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Στις 21 Οκτωβρίου συμπληρώνονται ακριβώς δύο χρόνια και ένας μήνας από την απάνθρωπη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου στο πεζοδρόμιο της οδού Γλάδστωνος. Αυτή η ημερομηνία προσδιορίστηκε ως δικάσιμος για τους έξι κατηγορουμένους που είναι αντιμέτωποι με την κατηγορία της θανατηφόρας σωματικής βλάβης σε βάρος του Ζακ.

Ειδικότερα, ενώπιον του δικαστηρίου παραπέμπονται ο κοσμηματοπώλης και ο μεσίτης, καθώς και τέσσερις αστυνομικοί (από τους συνολικά 8!) που είχαν μεταβεί στο σημείο. Αξίζει να σημειωθεί ότι το δικαστικό συμβούλιο είχε προηγουμένως απορρίψει τις αιτιάσεις της οικογένειας του Ζακ, η οποία ζητούσε την αναβάθμιση της κατηγορίας σε ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο με βάση την ιατροδικαστική έκθεση που συνέδεσε τον θάνατο με τον άγριο ξυλοδαρμό του Ζακ από τον κοσμηματοπώλη και τον μεσίτη.

Η σημασία της έκβασης αυτής της δίκης είναι τεράστια. Είναι ακόμη νωπές οι μνήμες του διαστήματος που ακολούθησε τη δολοφονία του Ζακ, όταν τα ΜΜΕ και ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός οργάνωναν μία κυνική εκστρατεία νομιμοποίησης στη συνείδηση της κοινωνίας της αυτοδικίας, που μπορεί να

φτάνει μέχρι και την αφαίρεση της ανθρωπίνης ζωής, χάριν της προστασίας της ιδιοκτησίας. Ταυτόχρονα σε όλη τη διάρκεια αυτής της διετίας ξεδιπλώθηκε μία συστηματική προσπάθεια συγκάλυψης του εγκλήματος με τις πλάτες της αστυνομίας.

Αυτή η πίεση στην κατεύθυνση της συγκάλυψης είναι αναμενόμενο ότι θα μεταφερθεί και εντός της δικαστικής αίθουσας. Για το λόγο αυτό την ημέρα της δίκης θα βρισκόμαστε έξω από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας για να διεκδικήσουμε την καταδίκη και παραδειγματική τιμωρία των δραστών ενός εγκλήματος που δεν έχουμε και ούτε πρόκειται να ξεχάσουμε. Η αντιφασιστική

νίκη της 27ης Οκτωβρίου με την ιστορική καταδίκη της Χρυσής Αυγής απέδειξε ότι το κίνημα, όταν είναι παρόν, έχει τη δύναμη να επιβάλλει την απονομή πραγματικής δικαιοσύνης, ακόμη και αν πρόκειται για εγκλήματα και δράστες των οποίων το σύστημα θα ήθελε την ατιμωρησία.

Για αυτούς και άλλους τόσους λόγους, στις 21 Οκτώβρη και η Συνέλευση 8Μ θα βρίσκεται έξω από το δικαστήριο για να απαιτήσει δικαιοσύνη για το Ζακ/Zackie Oh. Γιατί η καταδίκη ενός εγκλήματος μίσους, που «πάτησε στο έδαφος» του κοινωνικού αποκλεισμού είναι υπόθεση όλων μας!

Οι ζωές των Ρομά μετράνε

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΚΙΑΣ –και μάλιστα στο όνομα της «υπεράσπισης της ιδιοκτησίας»– κόστισε τη ζωή ενός 18χρονου Ρομά σε χωριό του Δήμου Μεσσήνης. Ο 18χρονος, μαζί με άλλους δύο ανήλικους, είχαν μπει σε σπίτι 63χρονου για να κλέψουν. Παρότι είχαν ήδη τραπεί σε φυγή από τις φωνές του, ο 63χρονος γύρισε την κρεβατοκάμαρά του, πήρε την καραμπίνα του, βγήκε στο μπαλκόνι κι άρχισε να ρίχνει.

Σύμφωνα με τη δικογραφία οι πυροβολισμοί έγιναν από απόσταση 11 μέτρων, ενώ στο σπίτι του δράστη βρέθηκαν 5 κάλυκες. Είναι σαφές ότι δεν επρόκειτο για «αυτοάμυνα», ούτε για «εκφοβισμό». Το κατηγορητήριο είναι ακριβές όταν κάνει λόγο για «ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση». Ο 63χρονος δεν κινδύνευε: Άνοιξε πυρ στο ψαχνό λόγω μιας κουλτούρας που ιεραρχεί τα «κλοπιμαία» πάνω από ανθρώπινες ζωές. Και πολύ περισσότερο όταν αυ-

τές οι ζωές είναι Ρομά –φορτωμένες με όλα τα στερεότυπα περί «αδιόρθωτων» εγκληματιών.

Όταν η αστυνομία απέκλεισε το νοσοκομείο στην κοινότητα του 18χρονου δολοφονημένου, ξέσπασε η πρώτη οργή. Όταν κυκλοφόρησε μια (λανθασμένη τελικά) πληροφορία ότι ο δράστης αφέθηκε ελεύθερος, η οργή ξέσπασε από άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα, με αποκλεισμούς δρόμων, συγκρούσεις, διαδηλώσεις κ.ο.κ. Ποιος μπορεί να αδικήσει όσους κι όσες πίστεψαν την είδηση; Μήπως πιστεύει κανείς ότι το ελληνικό κράτος «δεν έχει δώσει δικαιώματα»; Ο ξεσηκωμός για τη δολοφονία και τη φημολογούμενη αθώωση ήταν πρωτοφανής. Δεν ήταν το «συνθηματικό» ξέσπασμα της τοπικής κοινωνίας, αλλά πήρε ταχύτητα πανελλαδικό χαρακτήρα. Λέει κι αυτό πολλά, για τη δίκαιη οργή που συσσωρεύεται στις Ρομά κοινότητες καθημερινά, για δεκάδες μικρούς και μεγάλους λόγους...

Συμπεράσματα από τη σύγκρουση στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Πάνου Πέτρου

Η σύρραξη μεταξύ Αζερμπαϊτζάν και Αρμενίας γύρω από το Ναγκόρνο-Καραμπάχ έχει μεγάλη προϊστορία.

Στο μωσαϊκό εθνοτήτων που αποτελεί ο Καυκάσος, το Ναγκόρνο-Καραμπάχ ανήκε στη Σοβιετική Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν, αν και στην περιοχή ήταν πλειοψηφικό το αρμενικό στοιχείο. Στην τελική ευθεία της κρίσης της ΕΣΣΔ εμφανίστηκαν οι εθνοτικές εντάσεις (μεταξύ Αρμενίων και Αζέρων, για το μέλλον της περιοχής) και κατά τη διάλυσή της και την ανεξαρτητοποίηση των διάφορων Δημοκρατιών, η Αρμενία για πρώτη φορά διεκδίκησε ανοιχτά την περιοχή. Ένας πολύνεκρος πόλεμος τερματίστηκε χωρίς να δώσει οριστική λύση, την οποία υποτίθεται ότι έχει αναλάβει εδώ και 30 χρόνια να προωθήσει η «ομάδα του Μινσκ» (υπό την προεδρία Γαλλίας, Ρωσίας, ΗΠΑ).

Το Ναγκόρνο-Καραμπάχ ακόμα ανήκει στο Αζερμπαϊτζάν, η «αυτονόμησή» του κατά τον πόλεμο δεν αναγνωρίστηκε από τον ΟΗΕ ή καμία κυβέρνηση. Ωστόσο αυτή η ντεφάκτο «αυτόνομη» περιοχή είναι αποσπασμένη από τον έλεγχο της κυβέρνησης του Μπακού και ελέγχεται από δυνάμεις Αρμενίων -όπως και άλλα εδάφη του Αζερμπαϊτζάν που περιστοιχίζουν την «αυτόνομη» περιοχή κι έχουν καταληφθεί από αρμενικές δυνάμεις.

Εθνικισμοί

Είναι ένα άλυτο ζήτημα διαμάχης μεταξύ ισχυρισμών «εθνικής κυριαρχίας» και «εθνικής αυτοδιάθεσης», που ως τέτοιο έχει μια δική του δυναμική, η οποία στη διάρκεια αυτών των 30 χρόνων έχει τροφοδοτήσει αρκετές σποραδικές συγκρούσεις και λιγότερο ή περισσότερο φονικές αψιμαχίες.

Είναι σημαντικό στην ερμηνεία τέτοιων συγκρούσεων και στη διαμόρφωση στάσης κι άποψης να παίρνονται υπόψη τα εκρηκτικά τοπικά υλικά που τροφοδοτούν την ένταση, προτού αναζητηθούν οι «ξένοι δάκτυλοι». Στο παρελθόν, και στο Μπακού και στο Ερεβάν, η «εθνική υπόθεση» του Ναγκόρνο-Καραμπάχ έχει ανακινηθεί (εκατέρωθεν) σε συνθήκες εσωτερικών κρίσεων, υπενθυμίζοντας το ρόλο που παίζει το εθνικιστικό δηλητήριο στη φαρέτρα των αρχουσών τάξεων.

Ιμπεριαλισμός

Η διαμάχη αυτή ωστόσο έχει και γεωστρατηγικές επιπλοκές. Πέρα από την δική της, αυτόνομη δυναμική, δεν είναι κρυφός ο λιγότερο ή περισσότερο ενεργός ρόλος και άλλων δυνάμεων. Ότι το τουρκικό κράτος στηρίζει θερμά και παραδοσιακά τους Αζέρους είναι γνωστό. Ότι στην Αρμενία υπάρχει ρωσική στρατιωτική βάση κι ότι ανήκει σε ένα ιδιότυπο «ευρασιατικό ΝΑΤΟ» υπό

την υψηλή εποπτεία της Ρωσίας είναι επίσης γνωστό. Έχει επίσης καταγραφεί η ροή όπλων από τη Μόσχα και στις δύο πλευρές της σύγκρουσης και η συνολικότερη προσπάθεια της Ρωσίας να αυξήσει την επιρροή της και στις δύο χώρες, ισορροπώντας ανάμεσά τους ως «επιδιαιτητής». Το ενδιαφέρον του λεγόμενου «δυτικού στρατοπέδου» να ρυμουλκήσει την μία ή την άλλη χώρα (ή βέλτιστα και τις δύο) πιο αποφασιστικά στο δικό του μπλοκ και μακριά από τη ρωσική επιρροή είναι επίσης δεδομένο.

Όλα αυτά στην έτσι κι αλλιώς ευαίσθητη περιοχή του Καυκάσου. Πολύτιμη στο ενεργειακό παιχνίδι, στρατηγικά τοποθετημένη (ανάμεσα στη Μαύρη και την Κασπία Θάλασσα, δίνει πρόσβαση στη Ρωσία προς τη Μέση Ανατολή, «αγγίζει» το Ιράν και την Τουρκία), με ιστορία αυτονομιστικών εθνικών (και σήμερα κυρίως ισλαμικών) κινημάτων που λειτουργούν αποσταθεροποιητικά για κάποια κράτη κι αναζητούν «σπόνσορες» σε άλλα.

Όπως και στα Βαλκάνια, η Σκύλλα και η Χάρυβδη τοπικών εθνικισμών και ιμπεριαλιστικών παρεμβάσεων (με το ένα να τρέφει το άλλο) δημιουργούν ένα φαύλο κύκλο ο οποίος μπορεί να σπάσει μόνο από την κοινή δράση των από κάτω.

Καπιταλιστική ειρήνη;

Φάνηκε άλλωστε ότι οι «παγωμένες συγκρούσεις»... εύκολα «θερμαίνονται». Η διαμάχη στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ ονομάζεται -μετά τη λήξη του πολέμου στις αρχές της δεκαετίας του '90 ως η «παγωμένη σύγκρουση». Ακόμα και ως τέτοια, έχει «παράξει» νεκρούς στις διαδοχικές μικροσυρράξεις της 30ετίας. Αναζωπυρώθηκε για λίγες μέρες το 2016, ενώ η σημερινή σύγκρουση είχε τη μεγαλύτερη ένταση, διάρκεια και θύματα από κάθε άλλη «ανάφλεξη» αυτά τα 30 χρόνια.

Είναι μια υπενθύμιση ότι οι καπιταλιστικοί ανταγωνισμοί και οι «ανοιχτοί λογαριασμοί» μεταξύ εθνών-κρατών θα λειτουργούν πάντοτε ως βραδυφλεγής βόμβα για τους λαούς. Μπορεί να «παγώνουν», ή να περνάνε φάσεις ύφεσης, να καταλήγουν σε προσωρινές «διευθετήσεις», να λήγουν «με τετελεσμένα» που δεν αμφισβητούνται τη δεδομένη χρονική στιγμή λόγω αδυναμίας της μιας ή της άλλης πλευράς. Αλλά είναι πάντα «ανοιχτές πληγές», από τις οποίες κάποιοι πολιτικοί απατεώνες κάνουν καριέρα, κάποιοι αστικές τάξεις ξανα-σκαλίζουν αν θεωρήσουν ότι «γύρισε ο συσχετισμός», κάποιοι ιμπεριαλιστές αξιοποιούν ανάλογα τα συμφέροντά τους, και από τις οποίες κρατικοί γραφειοκράτες και μιλιταριστές ή έμποροι όπλων βγάζουν το παντεσπάνι τους.

Ελλάδα

Εν τω μεταξύ, η ελληνική διπλωματία δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την μακρινή περιοχή. Κινήθηκε εντός του πλαισίου που ορίζουν οι Μεγάλες Δυνάμεις (έκκληση για εκεχειρία, όπως έπραξαν από κοινού και οι Τραμπ-Μακρόν-Πούτιν), άρα αποφεύγει «αποκοτιές» όπως ο Ερντογάν, που στηρίζει ενεργητικά το Αζερμπαϊτζάν και καταγγέλει την «ομάδα του Μινσκ» για ανικανότητα να επιλύσει τη διαμάχη κι αναρμοδιότητα να παρέμβει. Αλλά με τον τρόπο της επιχειρεί να πλασαριστεί πιο ζωηρά στη διαμάχη: Μια έκτακτη συνεδρίαση του Μονίμου Συμβουλίου του ΟΑΣΕ (Οργανισμός για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη) προωθείται μετά από ελληνική πρωτοβουλία. Επιπλέον, η ελληνική διπλωματία -αν και διακριτικά- δεν κρύβει την μεροληψία της: Ο Δένδιας επικοινωνήσε με τον Υπ. Εξ. της Αρμενίας, για να «υπογραμμιστεί η φιλία μεταξύ των δύο χωρών», ενώ γίνεται λόγος και για πιθανή επίσκεψη στο Ερεβάν. Δεν έχουμε υπόψη μας αντίστοιχες (έστω

τυπικές) «επαφές» με το Μπακού.

Φυσικά, το «κλείσιμο του ματιού» στην αρμενική πλευρά είναι μια soft-δημόσια εκδοχή μιας πιο βαθιάς διεργασίας στην οποία εμπλέκεται το ελληνικό κράτος. Κάποια «πατριωτικά» σάιτ δεν το κρύβουν, φουσκώνοντας από περηφάνεια μετά από κάθε ανατίναξη αζέρικου τεθωρακισμένου, δηλώνοντας «Ελληνες οι εκπαιδευτές των Αρμενίων κομάντο!». Τέτοιες «εκπαιδευτικές δραστηριότητες» γίνονται και επίσημα, όπως το καλοκαίρι του 2017, αλλά έχουν και μακρά -λιγότερο «επίσημη»- προϊστορία...

Εν τω μεταξύ, ο ελληνικός εθνικισμός αλυχτά, καταχεριάζοντας την ελληνική κυβέρνηση που δεν παίρνει ακόμα πιο θαρρετά κι ανοιχτά μεροληπτική φιλο-αρμενική στάση. Καλό θα ήταν αυτού του είδους οι «υπερ-πατριώτες» να προσέχουν τί λένε, ειδικά όταν ανακατεύουν και την Κύπρο (!) στην εξίσωση. Οι κρατικοί γραφειοκράτες και η επίσημη ελληνική διπλωματία κινείται συνήθως πιο έξυπνα όσον αφορά τα «εθνικά συμφέροντα», παίρνοντας υπόψη τον σύνθετο κόσμο του Διεθνούς Δικαίου, των νομικών προηγούμενων κ.ο.κ. Βλέπετε στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ έχει συμβεί το εξής:

Μια εθνότητα αισθάνθηκε αδικημένη στο κράτος στο οποίο ζει. Έγινε ένας πόλεμος, στη διάρκεια του οποίου αυτή η εθνότητα συγκρότησε ένα ντεφάκτο αυτόνομο κράτος με τη στρατιωτική βοήθεια ενός γειτονικού «συγγενικού» κράτους που κατέλαβε εδάφη της γείτονος χώρας, για να προστατεύσει την εν λόγω εθνότητα. Το ντεφάκτο κράτος που προέκυψε, δεν αναγνωρίστηκε από τη Διεθνή Κοινότητα, κι έκτοτε επιβιώνει αποκλειστικά χάρη στην οικονομική στήριξη της «τρίτης χώρας», συνδέεται με το εξωτερικό μόνο μέσω αυτής και προστατεύεται στρατιωτικά από την παρουσία του στρατού της. Εν τω μεταξύ, το κράτος του οποίου τα εδάφη αποσπάστηκαν καταγγέλλει την ξένη κατοχή. Αν σας θυμίζει κυπριακό, καλά κάνει, μόνον που στη θέση της Τουρκίας βρίσκεται η Αρμενία στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ...

Αντιπολεμικές φωνές

Σε ό,τι μας αφορά, σε αυτή τη διαμάχη είμαστε με τις αντιπολεμικές φωνές της περιοχής. Όπως μιας (μικρής δυστυχώς, αλλά ηρωικής σε συνθήκες στρατιωτικού νόμου) ομάδας «Αζέρικη Αριστερή Νεολαία», που καταγγέλει τη συστηματική καλλιέργεια μίσους για τον «Άλλο» στα πλαίσια των εθνών-κρατών, υπενθυμίζει ότι πραγματικός εχθρός είναι η άρχουσα τάξη, παραθέτοντας τα καθημερινά εγκλήματα της ενάντια στους «από κάτω», καταγγέλλει το πώς αυτά ξεχνιούνται σε μια συλλογική τύλφωση «μόλις πέσει η πρώτη σφαίρα» και καλεί τους απλούς ανθρώπους και των δύο πλευρών να εργαστούν από κοινού κι από τα κάτω για την ειρηνική συνύπαρξη. Μπορείτε να την διαβάσετε στο Rproject.gr

Εκλογές στις ΗΠΑ: Ο κίνδυνος του Τραμπ, ο Μπάιντεν και η Αριστερά

Του Πάνου Πέτρου

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.», γράψαμε για τις προοπτικές του Τραμπ στις ερχόμενες εκλογές. Έχει καταφέρει να κινητοποιήσει ένα μαζικό ρεύμα «λευκής αντίδρασης» απέναντι στο Black Lives Matter, που παίρνει απειλητικές μορφές στους δρόμους (με την αποθράσυνση ακροδεξιών ομάδων) και τροφοδοτεί τις προοπτικές του ίδιου στις κάλπες του Νοέμβρη.

Μεσολάβησε ένα ντιμπίτ, στη διάρκεια του οποίου μια φράση του Ντόναλντ Τραμπ, συνόψισε τη σχέση του με την ακροδεξιά. Το «stand down, stand by» (κάντε πίσω, να είστε έτοιμοι) που απεύθυνε στους διαβόητους Proud Boys. Σχέση «πολιτικής συγγένειας», που αποθρασύνει και ενισχύει αυτές τις οργανώσεις, όταν ανάγονται σε «συνομιλητές» του Προέδρου των ΗΠΑ. Σχέση εκλογικού κυνισμού εκ μέρους του Τραμπ: Το «Κάντε Πίσω» ισοδυναμεί με έκκληση να δοθεί όλο το βάρος στην εκλογική μάχη. Σχέση επικίνδυνη για το μέλλον: Το «Να είστε έτοιμοι» αφορά τις μετεκλογικές εξελίξεις -ιδιαίτερα στην περίπτωση ήττας του Τραμπ κι αμφισβήτησης του αποτελέσματος εκ μέρους του.

Οι προοπτικές των Δημοκρατικών

Παρά την ανασύνταξη κι ενεργοποίηση της κοινωνικής βάσης του τραμπισμού, οι πιθανότητες παραμένουν υπέρ του Τζο Μπάιντεν. Έχουμε ξαναγράψει ότι «λευκή αντίδραση» είναι ένα ρεύμα μαζικό -ικανό να χαρίσει εκλογικές νίκες- αλλά δεν είναι πλέον τόσο μαζικό όσο παλιότερες δεκαετίες. Είναι σαφές ότι μια κοινωνική πλειοψηφία στέκεται απέναντι στον Τραμπ και τις ιδέες του. Πολλοί και πολλές από αυτήν την πλειοψηφία, περιμένουν 4 χρόνια να έρθει η μέρα που θα ψηφίσουν εναντίον του. Αλλά δε συμεριζόμαστε τη βεβαιότητα για νίκη των Δημοκρατικών. Οι άνθρωποι δεν καλούνται να ψηφίσουν μόνο «ενάντια» σε κάποιον, αλλά και «υπέρ» κάποιου άλλου.

Συνήθως ο επαρκής συνδυασμός των δύο αποτελεί παράγοντα εκλογικής ενεργοποίησης. Ο Τζο Μπάιντεν στηρίζεται μόνο στον ένα παράγοντα. Οι προοπτικές του θα κριθούν από το πόσοι και πόσες θέλουν τόσο πολύ να απαλλαγούν από τον Τραμπ που θα είναι διατεθειμένοι να ψηφίσουν οποιονδήποτε είναι απέναντί του. Γιατί στο επίπεδο «θετικής ψήφου», δεν πείθει κανέναν -και δίκαια. Δεν θα ξαναγράψουμε εδώ τι είναι σε όλη την ιστορία του το Δημοκρατικό Κόμμα και τι εκφράζει πολιτικά ο ίδιος ο Μπάιντεν και η πολιτική του διαδρομή. Θα αναφέρουμε μόνο ότι στο κλίμα πόλωσης γύρω από το BLM και τη «λευκή αντίδραση», η πολιτική του καμπάνια δαπάνησε τεράστια ποσά για ένα προεκλογικό σποτ «καταδίκης των ταραχών» στις αντιρατσιστικές-αντικατασταλτικές διαδηλώσεις...

Σε αυτό το τοπίο, για άλλη μια φορά, η Αριστερά ταλανίζεται γύρω από το ζήτημα της εκλογικής στήριξης σε έναν Δημοκρατικό υποψήφιο.

Προοδευτικός ο Μπάιντεν;

Ο Μπέρνι Σάντερς, που υποθέτουμε εκφράζει ένα ευρύτερο τμήμα του «ρεύματος» του, έχει υιοθετήσει επίσημα την υποψηφιότητα Μπάιντεν με ό,τι συνεπάγεται αυτό στη διάθεση πόρων, ανθρώπων, πολιτικού κεφαλαίου κ.ο.κ. στη συστηματικά προσπάθεια να πετύχει την εκλογή του. Μια στάση συνεπής με την

μοκρατικοί από τη δεκαετία του '30 και μετά, για να αποκομίζουν προεκλογικά οφέλη όταν βρίσκονταν στην αντιπολίτευση αλλά και για να απονευρώνουν επιτυχημένα τα κοινωνικά κινήματα όταν βρίσκονταν στην κυβέρνηση.

Η πιο ασφυκτική πίεση αφορά ωστόσο το «μικρότερο κακό». Η οργάνωση DSA δεν υιοθέτησε την υποψηφιότητα Μπάιντεν, στα πλαίσια της συνεδριακής απόφασης που δήλωνε ότι δεν θα υιοθετηθεί άλλος υποψήφιος πλην του Σάντερς. Ωστόσο πρόσφατα, ένα τμήμα ηγετικών στελεχών της DSA, ανακοίνωσε ότι θα εργαστεί για την εκλογή Μπάιντεν («για την μη-εκλογή Τραμπ» λέει η ανακοίνωση, σε ένα παιχνίδι με τις διατυπώσεις της συνεδριακής απόφασης), προκαλώντας εσωτερικές ενστάσεις, καθώς παραβιάζει το όριο της «ατομικής εκλογικής συμπεριφοράς πάνω από την κάλη» -που ήταν αναμενόμενο ότι θα υπάρξει- και παίρνει κατεύθυνση «πολιτικής υιοθέτησης» του Μπάιντεν, με πολιτικές υπογραφές κ.ο.κ.

Η αντιπαράθεση με την ακροδεξιά, αλλά και η αντίσταση σε πιθανές μετεκλογικές απόπειρες «εκτροπής» από τον Τραμπ, θα κριθούν από την κινητοποίηση στο δρόμο κι όχι από τη στήριξη στον Τζο Μπάιντεν

αντίληψή του -που βλέπει το Δημοκρατικό Κόμμα ως «πολιτικό του χώρου». Μια στάση που υπογραμμίζει τους κινδύνους «απορρόφησης» αριστερών αγωνιστών από αυτό το μηχανισμό και «υποταγής» των ενστάσεων τους με την πολιτική του γραμμή στον στόχο της εκλογικής νίκης. Από ένα τμήμα του «σαντερισμού», διαβάζουμε και ακούμε πλέον θετικές περιγραφές του Τζο Μπάιντεν και της μελλοντικής θητείας του, που πασχίζουν να πείσουν ότι είναι αυτός ο βετεράνος του πολιτικού κατεστημένου είναι κάτι άλλο από αυτό που είναι στην πραγματικότητα.

Ανάμεσα σε αυτούς που εργάζονται για τη νίκη του Μπάιντεν, υπάρχει κι ένα τμήμα που δηλώνει πιο «επιφυλακτικό» ως και επικριτικό απέναντί του, αλλά υπερβάλλει ως προς κάποιες δυνατότητες «να πιεστεί να εφαρμόσει ένα αριστερό πρόγραμμα», οι οποίες αξιοποιούνται τάχα καλύτερα «από τα μέσα» (βλ. πχ την παρουσία της Οκάσιο-Κορτέζ στην προεκλογική-προγραμματική task-force). Μια λογική αρκετά κοντά στο «διαλέγουμε αντίπαλο» που όμως φλερτάρει επικίνδυνα με την καλλιέργεια της αντίληψης ότι «δεν είναι και τόσο αντίπαλος». Αυτή την αίσθηση κυρίως αξιοποίησαν οι Δη-

αποτελεσματικά πάνω σε αυτό;) και δίνουν άθελά τους «πόντους» στους «επαγγελματίες επικριτές» που επιτίθενται παραδοσιακά στις δυνάμεις της σοσιαλιστικής Αριστεράς που επιμένουν στην άρνηση στήριξης των Δημοκρατικών.

Κινητήρια δύναμη αρκετών δεν είναι κάποια προσδοκία από μια νίκη Μπάιντεν, αλλά η υπέρμετρη ανησυχία για τις προθέσεις του Τραμπ: Είτε αν εκφράζει μια πρωτοφανή «φασίζουσα» απειλή που όντως διαφέρει από παλιές αναμετρήσεις όπου ανακινούταν αυτός ο μπαμπούλας χωρίς καμία βάση, είτε για την πρόθεσή του να υφαρπάξει την εξουσία μετά τις εκλογές (όσον αφορά το δεύτερο, το άρθρο πχ του σοσιαλιστή Νταν Λα Μποτζ επιχειρηματολογεί αποκλειστικά για την ανάγκη «διεύρυνσης της διαφοράς Μπάιντεν-Τραμπ» ώστε να μην υπάρξει έδαφος για τον Τραμπ να επιχειρήσει «εκτροπή»).

Όσον αφορά τα περί «φασιστικής απειλής», συμεριζόμαστε τη στάση όσων συντρόφων και συντροφισσών εντοπίζουν υπερβολή σε αυτές τις εκτιμήσεις. Ένα ζήτημα το οποίο ωστόσο κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει (ή να προβλέψει) με βεβαιότητα, είναι το αν θα υπάρξει «μετεκλογική κρίση» μεγάλης έντασης και αν αυτή θα πάρει άγρια χαρακτηριστικά (ή θα έχει μια λιγότερο «δραματική» έκβαση, όπως πχ μια υποχώρηση του Τραμπ, αφού εξασφαλίσει από τη διακυβέρνηση Μπάιντεν το ακαταδίκτο για τις παρανομίες του). Για τέτοια ενδεχόμενα αντιπαράθεσης, χρειάζεται όντως να προετοιμάζεται (καλού κακού) η ριζοσπαστική Αριστερά. Ιεραρχώντας όμως άλλα καθήκοντα: όπως η περιφρούρηση εκλογικών τμημάτων (ιδιαίτερα «αφροαμερικανικών») που μπορεί να δεχτούν απειλές από ακροδεξιούς τραμπούκους, η ενεργοποίηση των εργαζομένων στα ταχυδρομεία αν επιχειρηθεί η απαξίωση της επιστολικής ψήφου, η πιθανή διοργάνωση διαδηλώσεων υπεράσπισης του αποτελέσματος κ.ο.κ. Δηλαδή η κινηματική υπεράσπιση και του εκλέγειν και του εκλέγεσθαι, ως δημοκρατικά δικαιώματα, αν αυτά επιχειρηθεί να καταστρατηγηθούν. Πράγματα που δεν χρειάζεται να ψηφίσει κανείς Μπάιντεν για να τα οργανώσει...

Νέα Καληδονία

Η γαλλική αποικιοκρατία και ο αγώνας των ιθαγενών Κανάκ για αυτοδιάθεση

Στις 4 Οκτώβρη, οι κάτοικοι της Νέας Καληδονίας κλήθηκαν να απαντήσουν σε δημοψήφισμα αν «επιθυμούν η νέα Καληδονία να προχωρήσει σε πλήρη κυριαρχία και να αποκτήσει ανεξαρτησία». Το γεγονός πέρασε στα ψιλά, καθώς η επικράτηση του «όχι» (με 53,4%) παρατείνει το στάτους κβο και συνεπώς δεν αποτελεί μεγάλη είδηση -όπως θα ήταν η δημιουργία ενός νέου ανεξάρτητου κράτους και η επακόλουθη απώλεια μιας γαλλικής κτήσης.

Η υπόθεση της ανεξαρτησίας δεν έχει τελειώσει, καθώς υπάρχει δυνατότητα για ένα νέο δημοψήφισμα ως το 2022, στο οποίο αρκετοί ντόπιοι αγωνιστές εκτιμούν ότι μπορεί να συνεχιστεί η τάση ενίσχυσης του «ναι» (φέτος ανέβηκε 3 μονάδες από το προηγούμενο δημοψήφισμα του 2018). Η αντιπαράθεση γύρω από το δημοψήφισμα, έφερε στην επιφάνεια την ύπαρξη αυτής της «ιστορικής εκκρεμότητας» στο πεδίο της από-αποικιοποίησης και υπενθύμισε μια ακόμα αμαρτωλή ιστορία του γαλλικού κράτους.

Ο Κάπτεν Τζέιμς Κουκ ήταν ο πρώτος Ευρωπαίος που συνάντησε το νησιωτικό αρχιπέλαγος, το 1774, και αποφάσισε να το βαφτίσει «Νέα Καληδονία» γιατί του θύμιζε την Σκοτία. Άλλωστε, ένα από τα πράγματα που θα ήθελαν οι αγωνιστές να αλλάξουν μετά την ανεξαρτησία είναι και το όνομα της χώρας τους σε «Κανακ» («Κανακία», «Γη των Κανάκ»).

Εποικιστική αποικιοκρατία

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1853, ο Γάλλος Ναύαρχος Φεμπριέ-Ντεπουάν αποβίβαστηκε σε ένα από τα νησιά της «Νέας Καληδονίας», στη μέση του Ειρηνικού, 20.000 χλμ. μακριά από τη χώρα του και ανακήρυξε ότι «Από σήμερα, αυτή η γη είναι γαλλική εθνική ιδιοκτησία». Η ύπαρξη των ιθαγενών Κανάκ σε αυτή τη γη δεν τον απασχόλησε. Η νέα γαλλική κτήση λειτούργησε αρχικά ως τόπος εξορίας φυλακισμένων. Μεταξύ των 22.000 κρατουμένων που έστειλε το γαλλικό κράτος στο μακρινό νησιωτικό σύμπλεγμα, ξεχωρίζουν οι 4.000 περίπου πολιτικοί κρατούμενοι μετά το 1871 -δηλαδή την επαύριο της Παρισινής Κομμούνας. Μετά την ανακάλυψη μεγάλων αποθεμάτων νικελίου, και τον τερματισμό της λειτουργίας της περιοχής ως τόπος φυλάκισης, η έμφαση δόθηκε σε ένα σχέδιο «εποικιστικής αποικιοκρατίας». Είναι η εκδοχή αποικιοκρατίας που δεν έχει στόχο την εκμετάλλευση του ιθαγενούς πληθυσμού, αλλά την εξολόθρευση κι αντικατάστασή του -βλ. Αμερική, Αυστραλία και εν πολλοίς Παλαιστίνη/Ισραήλ. Η βία (αλλά και οι αρρώστιες που έφεραν οι Ευρωπαίοι) συρρίκνωσαν τους Κανάκ από 60.000 το 1878 σε 27.000 ως το 1921. Οι ιθαγενείς αποκλείστηκαν από γαλλική οικονομία, από τις θέσεις δουλειάς στα μεταλλεία -και τελικά περιορίστηκαν σε «καταυλισμούς» αντίστοιχους με εκείνους στους οποίους εγκλωβίστηκαν οι ιθαγενείς στην Αμερική.

Αγριότητες

Οι Κανάκ προχώρησαν σε ηρωικές εξεγέρσεις το 1878 και ξανά το 1917, πληρώνοντας βαρύ αιματηρό τίμημα και εκτελέσεις των ηγετών τους. Το κεφάλι ενός από αυτούς, στάλθηκε ως «τρόπαιο» στο Παρίσι.

Το 1931, οργανώθηκε η Έκθεση Αποικιών του Παρισιού. Υπό γαλλική αιγίδα και τη συμμετοχή κι άλλων «πολιτισμένων εθνών», εκατομμύρια Ευρωπαίοι πολίτες κλήθηκαν να γνωρίσουν «άλλους πολιτισμούς». Στην πραγματικότητα, ήταν μια ανήθικη επίδειξη ανωτερότητας. Όπως έγραψε πρόσφατα το ισπανικό έντυπο «El Confidencial»: «Τα παιδιά είχαν κάποιον να φοβούνται, οι ενήλικες να σκεφτούν την ηθική υπεροχή του δυτικού πολιτισμού και οι πολιτικοί να δικαιολογήσουν το καθεστώς τους σε αυτές τις περιοχές». Ο πρώην ποδοσφαιριστής Κριστιάν Καρεμπέ, κάποια στιγμή ανακάλυψε μια φωτογραφία του παππού του: Ο Γουίλι Καρεμπέ, κλεισμένος σε ένα κλουβί, δίπλα σε κροκόδειλους, με τη λεζάντα «Ο Ανθρωποφάγος». Έμεινε εκεί ως «έκθεμα» για 6 μήνες και οι (ψυχικές) συνέπει-

τερη εθνοτική ομάδα, έγιναν μειοψηφία του πληθυσμού (περίπου 40%).

Τη δεκαετία του '80, ο αντιαποικιακός αγώνας κλιμακώθηκε, με διαδηλώσεις, ένοπλες ενέργειες, μαχητικές δράσεις (πχ καταλήψεις γης) κλπ. Ο ΟΗΕ έθεσε τη Νέα Καληδονία στον κατάλογο «μη αυτοκυβερνώνων περιοχών, προς αποαποικιοποίηση». Οι Συμφωνίες της Ματινιόν (1988) αποκατέστησαν μια σχετική ηρεμία και η Συμφωνία της Νουμέα (1998) έθεσε τα πλαίσια μιας πολυετούς διαδικασίας μετάβασης. Αυτή προέβλεπε τα σημερινά δημοψηφίσματα, αλλά και πολλά άλλα μέτρα «αποαποικιοποίησης» και «αποκατάστασης αδικιών» που δεν προχώρησαν.

Η κατάσταση σήμερα

Παραθέτουμε διάφορα στοιχεία:

Το 17% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Αυτό το ποσοστό είναι 52% στα Νησιά Λουαγιολτέ και 35% στη Βόρεια Επαρχία (οι δύο περιφέρειες όπου ζουν κυρίως οι Κανάκ) και 9% στη Νότια Επαρχία (όπου ζουν κυρίως οι Ευρωπαίοι). Ο δείκτης ανεργίας φτάνει το

νής, στα 3). Ο ΟΗΕ έχει κάνει λόγο -κομψά- για την «ανάγκη έντιμων εκλογικών καταλόγων», ομολογώντας υπογείως ότι οι υπάρχοντες είναι ανέντιμοι.

Συμφέροντα

Το γαλλικό κράτος δεν θέλει να χάσει τον έλεγχο της υπερπόντιας κτήσης του. Είναι προφανώς τα αποθέματα νικελίου, τα οποία λεηλατούν γαλλικές μεγάλες εταιρίες, με ελάχιστα από τα έσοδα να «επιστρέφουν» στην τοπική οικονομία. Είναι τόπος «φορολογικού πάρτι» για τις επιχειρήσεις. Η Medef (γαλλικός ΣΕΒ) δήλωνε ενθουσιασμένη με το φορολογικό καθεστώς του «νόμου υπερπόντιας ανάπτυξης». Μεταξύ άλλων, τα εργοστάσια νικελίου δεν πληρώνουν σέντσι κατά την κατασκευή τους και για πρώτα 15 χρόνια λειτουργίας τους. Είναι τόπος «αντιπεριβαλλοντικού πάρτι» για τους βιομήχανους. Η Νέα Καληδονία έχει εξαιρεθεί ακόμα κι από αυτό το Πρωτόκολλο του Κιότο. Το νησιωτικό σύμπλεγμα βρίσκεται στην 5η θέση παγκοσμίως ως προς τις κατά κεφαλήν εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, πίσω μόνο από τις πετρομοναρχίες. Οι εκπομπές αερίων μιας μονάδας στην Νουμέα είναι 30 φορές πάνω από τα επίπεδα που είναι αποδεκτά στην Ευρώπη.

Είναι για αυτούς τους λόγους, που ο Νικολά Σαρκοζί δήλωνε το 2010 πρόθυμος για κάθε είδους «ευελιξία» στους «πολιτειακούς θεσμούς» των υπερπόντιων κτήσεων, αλλά περιέγραφε την ανεξαρτησία τους ως «κόκκινη γραμμή, την οποία δεν θα επιτρέψω να περάσουν». Παρεμπιπτόντως, δήλωνε την πρόθεσή του να παραβιάσει αποφάσεις του ΟΗΕ (που ζητούν να ολοκληρωθεί η αποαποικιοποίηση), αλλά η δήλωση πέρασε στα ψιλά...

Αντίσταση

Είναι για αυτούς τους λόγους, που στις περιοχές όπου ζουν κυρίως οι Κανάκ το «ΝΑΙ» στην ανεξαρτησία κέρδισε 84,3% και 77,8%. Η γαλλική «Συλλογικότητα Αλληλεγγύης στην Κανακ», σχολιάζοντας το αποτέλεσμα, ανέφερε ότι «ενσωματώνει τις ψήφους χιλιάδων ανθρώπων που προέκυψαν από την εποικιστική πολιτική του γαλλικού κράτους και αγνοεί πολλούς Κανάκ που, για άλλη μια φορά, δεν μπόρεσαν να ψηφίσουν».

Είναι για αυτούς τους λόγους, που ο άξονας «υπέρ/κατά της ανεξαρτησίας» ταυτίζεται απολύτως με τον άξονα «Αριστερά/Δεξιά» στην Νέα Καληδονία. Όλα τα κόμματα «παραμονής στη Γαλλία» είναι κεντροδεξιά και δεξιά, ενώ όλα τα κόμματα της ανεξαρτησίας είναι από σοσιαλδημοκρατικά ως ακροαριστερά, με μια ατζέντα που περιλαμβάνει τις βασικές πληγές της αποικιοκρατίας: Προστασία του περιβάλλοντος, έλεγχος στη διαχείριση του νικελίου, αποκατάσταση των ανισοτήτων κ.ο.κ.

Η ανεξαρτησία δεν θα λύσει όλα τα προβλήματα των Κανάκ. Αλλά, όπως δήλωσε πρόσφατα ο Κριστιάν Καρεμπέ: «Η Γαλλία ξέρει πολύ καλά γιατί οι Κανάκ συνεχίζουν να ζητούν ανεξαρτησία».

Το 1931, οργανώθηκε η Έκθεση Αποικιών του Παρισιού. Ανάμεσα στα «εκθέματα», ήταν και ο Γουίλι Καρεμπέ, κλεισμένος σε ένα κλουβί, δίπλα σε κροκόδειλους, με τη λεζάντα «Ο Ανθρωποφάγος».

ες κράτησαν όλη του τη ζωή. Ο Κριστιάν Καρεμπέ είχε δει συμμαθητές του να πέφτουν νεκροί στη διάρκεια διαδηλώσεων τη δεκαετία του '80, προτού φύγει από τη Νέα Καληδονία κι εγκατασταθεί στη Γαλλία, όπου έμαθε για την ύπαρξη ενός εκπαιδευτικού συστήματος που επέμενε «να προωθεί τον θετικό ρόλο της Γαλλίας στις πρώην αποικίες της». Είναι οι λόγοι που δεν τραγούδησε ποτέ τον εθνικό ύμνο της χώρας, όταν έφτασε να γίνει διεθνής ποδοσφαιριστής.

Στα χρόνια μετά το 1930, οι Κανάκ δεν έκαναν τη χάρη στους Γάλλους αποικιοκράτες να εξαφανιστούν και ο πληθυσμός τους άρχισε να αυξάνεται και πάλι. Παράλληλα, από τα μέσα του 20ού αιώνα και μετά, οι παλιές μέθοδοι φυσικής μαζικής εξολόθρευσης είχαν υποχωρήσει. Η εποικιστική αποικιοκρατία στρεφόταν πλέον στη μέθοδο της περιθωριοποίησης παράλληλα με τη λεγόμενη «δημογραφική μάχη» ενάντια στους ντόπιους. Τον Ιούλη του 1972, ενώ εξελισσόταν η «έκρηξη στις αγορές νικελίου», ο Γάλλος πρωθυπουργός σε επιστολή του στον αρμόδιο υπουργό των υπερπόντιων περιοχών (η παλιά αποικία είχε μετατραπεί σε «υπερπόντιο γαλλικό διαμέρισμα» μετά τον ΒΠΠ) εξέφραζε τις ανησυχίες του για την «άνοδο του εθνικιστικού αισθήματος» και αναφερόταν στην «ανάγκη συστηματικής μετανάστευσης» ως απάντηση. Αυτή προωθήθηκε συστηματικά και οι Κανάκ, αν και παρέμειναν η μεγαλύ-

26% στους Κανάκ, απέναντι στο 7% των άλλων εθνοτήτων. Το 85% των επιχειρηματιών και το 75% των διοικητικών στελεχών είναι από τη μητροπολιτική Γαλλία. Οι Κανάκ είναι η πλειοψηφία της εργατικής τάξης. Μόλις το 6% των Κανάκ ολοκληρώνει την ανώτατη εκπαίδευση. Το 90% των φυλακισμένων είναι Κανάκ. Συνολικά σε αυτό το «γαλλικό έδαφος» που τάχα απολαμβάνει η ένταξη σε ένα ισχυρό έθνος-κράτος, οι τιμές είναι 35% υψηλότερες από την μητροπολιτική Γαλλία (89% στα είδη διατροφής), ενώ ο κατώτατος μισθός είναι 30% χαμηλότερος.

Στη διαδικασία των δημοψηφισμάτων, αν και θα έπρεπε να βαραίνει περισσότερο το δικαίωμα λόγου του αποικιοκρατούμενου λαού, δλδ. των Κανάκ, συμβαίνει το αντίστροφο. Οι καταγγελίες για τη σύνταξη των εκλογικών καταλόγων (που αποκλείουν πολλούς Κανάκ, ενώ δεικνύουν την ένταξη πολλών νεοεγκατεστημένων «μητροπολιτών») οδήγησαν ένα μεγάλο τμήμα του κινήματος ανεξαρτησίας σε μποϊκοτάζ στο προηγούμενο δημοψήφισμα του 2018, θεωρώντας απάτη τη διαδικασία. Υποτίθεται έγιναν διορθωτικές κινήσεις όπως η εγγραφή κάποιων χιλιάδων Κανάκ στους εκλογικούς καταλόγους (αν και όχι όλων), που όμως συνοδεύτηκαν από μέτρα διέυρυνσης της εκλογικής βάσης μεταξύ των πρόσφατα εγκατεστημένων από τη μητροπολιτική Γαλλία (από 10 χρόνια διαμο-

Αυστρία

Το 2015, το ακροδεξιό Κόμμα Ελευθερίας της Αυστρίας (FPO), υπό τον Κρίστιαν Στράχε, είχε κερδίσει 31% και τη δεύτερη θέση στην «κόκκινη Βιέννη» (ιστορικό κάστρο της σοσιαλδημοκρατίας). Στις εθνικές εκλογές του 2017, το FPO κέρδισε 26% και μπήκε σε συγκυβέρνηση (ως ίσος προς ίσο) με το δεξιό Λαϊκό Κόμμα. Ο Στράχε, από περιθωριακός πρώην (;) νεοναζί έγινε αντιπρόεδρος της χώρας. Ακολούθησε ένα μεγάλο σκάνδαλο όπου εμπλεκόταν, η πτώση της συγκυβέρνησης και οι εκλογές του 2019 όπου το ακροδεξιό κόμμα άπεσε στο 15%. Σήμερα ήρθε ξανά η ώρα της Βιέννης: Το FPO κατρακύλησε στο 7,5% και την 5η θέση, ενώ η προσπάθεια του Στράχε να επιστρέψει στην πολιτική σκηνή με δικό του σχηματισμό έμεινε στο 3,5% κι εκτός τοπικού κοινοβουλίου. Είκοσι μονάδες βουτιά για το ακροδεξιό άθροισμα και ένα ακόμα πλήγμα στις προοπτικές του κρυπτοφασίστα που λίγα χρόνια πριν ήταν «ανερχόμενο αστέρι»...

Τουρκοκυπριακές εκλογές: Το πολιτικό σκηνικό πριν από την τελική αναμέτρηση

Του Πέτρου Γιαννούλη,
μέλους της κυπριακής
οργάνωσης Γρανάζι

Ο πρώτος γύρος για την εκλογή προέδρου στη Βόρεια Κύπρο την περασμένη Κυριακή (10/10) έληξε με νικητές τους Ερσίν Τατάρ (32,35%) και Μουσταφά Ακιντζί (29,84%) οι οποίοι θα αναμετρηθούν στον δεύτερο γύρο, σε μια κρίσιμη εκλογική μάχη με αμφίρροπο αποτέλεσμα. Οι εκλογές αυτές γίνονται σε ένα εξαιρετικά ρευστό πολιτικό σκηνικό, πτυχές του οποίου θα επιχειρήσουμε να αναδείξουμε:

Τα αποτελέσματα

-Το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου δικαιολογεί την αισιοδοξία που επικρατεί στο στρατόπεδο του Ακιντζί. Ο Ακιντζί καταγράφεται ως ο πολιτικός ηγέτης με την μεγαλύτερη προσήλωση στο στόχο της επίλυσης του κυπριακού παρά τις εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες. Βρίσκεται πλέον σε ανοικτή σύγκρουση με τον Ερντογάν τη στιγμή που οι προσπάθειες του για λύση υποσκάπτονται από την αδιαλλαξία της ε/κ κυβέρνησης. Η συνεπής και θαρραλέα στάση του συσπειρώσε περίπου το ένα τρίτο των ψηφοφόρων στον πρώτο γύρο, παρότι δεν υποστηρίζεται από κάποιο μεγάλο κόμμα. Το στρατόπεδο Ακιντζί αντλεί αισιοδοξία και από το γεγονός ότι το κεντροαριστερό CTP του Τουφάν Έρχιουρμαν (21.68%), ο οποίος ήρθε τρίτος στον πρώτο γύρο των προεδρικών, θα τον στηρίξει στον δεύτερο γύρο. Τόσο η κοινή αντίληψη για τη λύση του κυπριακού στη βάση της Διζωνικής, Δικονομικής Ομοσπονδίας όσο και η συνολικότερη τοποθέτηση τους στην κεντροαριστερά συνηγορούν σε αυτό. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει η εκτίμηση πως ένα τμήμα στελεχών του CTP αντιμετωπίζει επιφυλακτικά τον Ακιντζί θεωρώντας πως τους έχει υποσκελίσει στο χώρο της κεντροαριστεράς. Έχει τεράστια σημασία λοιπόν αν το CTP θα αρεστεί σε μια απλή δήλωση στήριξης ή θα κινητοποιήσει ουσιαστικά το μηχανισμό του στο δεύτερο γύρο για την τελική επικράτηση του Ακιντζί.

-Πριν λίγο καιρό η στήριξη του Τατάρ (πρωθυπουργού, ηγέτη του εθνικιστικού κόμματος εθνικής ενότητας και εκλεκτού της Αγκυρας) από τους Όζερσάι (5.74%) και Σερντάρ Ντενκτάς (4.20%) στον δεύτερο γύρο θα θεωρούνταν δεδομένη.

Αυτή δεν είναι πια καθόλου σίγουρη καθώς και οι δύο συγκρούστηκαν με τον Τατάρ για την υπόθεση του ανοίγματος

Το αφήγημα και τα συμφέροντα της ελληνοκυπριακής Δεξιάς υπηρετούνται πολύ καλύτερα με την εκλογή Τατάρ γι' αυτό και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι οι ε/κ φορείς της εθνοφροσύνης νιώθουν άνετα με την πιθανότητα επανεκλογής του Ακιντζί

των Βαρωσίων. Το κόμμα του Οζερσάι μάλιστα αποχώρησε από τον κυβερνητικό συνασπισμό καταγγέλλοντας τον Τατάρ όχι για την ουσία της υπόθεσης αλλά γιατί σε συνεργασία με τον Ερντογάν τον απέκλεισαν από το σχεδιασμό της, κάτι που θεωρήθηκε ως ανοιχτή υποστήριξη της Αγκυρας στον Τατάρ. Όμως, το σκληρό προεκλογικό παζάρι που εξελίσσεται αυτές τις μέρες είναι αυτό που θα καθορίσει την τελική στάση των Οζερσάι και Ντεκτάς. Από την άλλη, είναι βέβαιο πως οι ψηφοφόροι του ακροδεξιού κόμματος των εποίκων του Ερχάν Αρικλί (5.36%) στη συντριπτική τους πλειοψηφία θα

στηρίξουν την υποψηφιότητα Τατάρ.

-Η αποχή στον πρώτο γύρο ήταν η μεγαλύτερη των πρόσφατων εκλογικών αναμετρήσεων (42%) και είναι βέβαιο πως η επιδημία του κορωνοϊού έπαιξε το ρόλο της. Η αύξηση της όμως θα πρέπει ίσως να αναζητηθεί και σε δύο ακόμη παράγοντες: στη ματαιώση των προσδοκιών της πλειοψηφίας των τ/κ που σταθερά τάσσονται υπέρ της λύσης του κυπριακού στην βάση της Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας (με ευθύνη κυρίως της ελληνικής και ε/κ πλευράς που τορπίλισαν τη διαδικασία στο Κραν Μοντανά) αλλά και στα χρόνια προβλήματα της τ/κ οικονομίας που επιδεινώνονται λόγω της επιδημίας. Το ποσοστό της αποχής στο δεύτερο γύρο θα είναι καθοριστικό και για την τελική έκβαση της εκλογικής μάχης. Είναι ζητούμενο δηλαδή πόσοι από όσους απείχαν στον πρώτο γύρο θα πάνε να ψηφίσουν αλλά και από ποιο στρατόπεδο. Πάντως η αποχή δεν φαίνεται να επηρεάσει αρνητικά τον Ακιντζί ενώ ο στόχος του Τατάρ, που ήταν ένα σαρωτικό προβάδισμα από τον πρώτο γύρο, δεν υλοποιήθηκε. Η επιλογή της τουρκικής κυβέρνησης να πολώσει το κλίμα ώστε να συσπειρώσει τους συντηρητικούς ψηφοφόρους γύρω από την υποψηφιότητα Τατάρ δεν απέδωσε τα αναμενόμενα παρά τη φιάση του ανοίγματος των Βαρωσίων και τις διαβεβαιώσεις Τατάρ ότι η εκλογή του θα εξασφαλίσει την άμεση οικονομική ενί-

σχυση της δοκιμαζόμενης τ/κ οικονομίας από την Τουρκία.

Δοκιμασία

-Τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου είναι εξαιρετικά χρήσιμα για να εξεταστεί η αντοχή και η αξιοπιστία των διαχρονικών επιχειρημάτων της ελληνοκυπριακής δεξιάς. Έτσι λοιπόν, το επιχείρημα πως οι Τουρκοκύπριοι είναι στην καλύτερη περίπτωση άβουλοι και στη χειρότερη υποχείρια της Τουρκίας δεν φαίνεται να αντέχει όταν έρχεται αντιμέτωπο με την πραγματικότητα. Ένας στους τρεις ψηφοφόρους ψήφισε Ακιντζί γεγονός που τον έστειλε στον δεύτερο γύρο παρά τις ωμές παρεμβάσεις της Αγκυρας (άνοιγμα Βαρωσίων, απειλές κατά του ίδιου και της οικογένειάς του, οικονομικές πιέσεις κ.α.). Αν σε αυτούς προστεθούν και οι ψηφοφόροι του CTP, είναι εμφανές ότι η πλειοψηφία των Τουρκοκυπρίων συνεχίζει να ποντάρει στην προοπτική διευθέτησης του Κυπριακού και δεν ακολουθεί τις παλινωδίες της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής. Ένα ακόμη επιχείρημα με το οποίο πολιτεύεται η ε/κ δεξιά εδώ και χρόνια είναι το εξής: Οι έποικοι έχουν κατακλύσει το νησί, είναι πλέον περισσότεροι από τους Τουρκοκύπριους και ουσιαστικά είναι αυτοί που καθορίζουν τα εκλογικά αποτελέσματα. Ο αριθμός των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους (μόλις 200.000) αλλά και το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου δεν επιβεβαιώνουν τον ισχυρισμό. Στην πραγματικότητα το αφήγημα και τα συμφέροντα της ε/κ δεξιάς υπηρετούνται πολύ καλύτερα με την εκλογή Τατάρ γι' αυτό και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι οι ε/κ φορείς της εθνοφροσύνης νιώθουν άνετα με την πιθανότητα επανεκλογής του Ακιντζί.

-Σε ένα πολιτικό περιβάλλον εξαιρετικά πολωμένο μετά και τις παρεμβάσεις της Αγκυρας φάνηκε πως το κεντρικό ζήτημα των εκλογών (τουλάχιστον για όσες και όσους πήγαν να ψηφίσουν) ήταν η αυτονομία ή η εξάρτηση της Βόρειας Κύπρου από την Τουρκία. Σε πείσμα των εθνικιστών - διχοτομιστών τόσο στις δυο πλευρές του συρματοπλέγματος όσο και στις «μητέρες πατρίδες» φαίνεται πως η πλειοψηφία των Τουρκοκυπρίων παραμένει πιστή στο όραμα της ειρήνης και της συνύπαρξης των δύο κοινοτήτων, γεγονός που δικαιολογεί και το εξαιρετικά μεγάλο ενδιαφέρον αριστερών, δημοκρατών και ειρηνιστών της ε/κ πλευράς για τη συγκεκριμένη εκλογική διαδικασία. Μένει να δούμε αν αυτή η εκτίμηση θα επιβεβαιωθεί και στην κάληψη την ερχόμενη Κυριακή.

Γερμανία

Η κατάληψη Liebig 34 υπήρξε μια από τις εμβληματικές στο Βερολίνο. Από το 1999 προσέφερε στέγη σε γυναίκες, τρανς και διεμφυλικούς, λειτουργώντας παράλληλα το μπαρ Syndicat και πολιτιστικό κέντρο για να συγκεντρώνει το ενοίκιο. Τα τελευταία χρόνια, ιδιοκτήτες ρημαγμένων ακινήτων στην ανατολική πλευρά της πόλης που απέκτησαν ζωή από «καταληψίες», είδαν τις τιμές να ανεβαίνουν λόγω «εξευγενισμού» και ξέχασαν την παλιά τους «ανεκτικότητα». Η Αστυνομία πάλι, πρόθυμα τους συνδράμει, για να προσφέρει σόου τάξης κι ασφάλειας, με πανκινητοποίηση ειδικών δυνάμεων από όλη τη Γερμανία για να πετάξουν στο δρόμο τα 50 άτομα που είχαν βρει ένα φιλόξενο τόπο και σε έναν αφιλόξενο κόσμο...

Βολιβία

Στην τελική ευθεία για τις εκλογές στη Βολιβία, η «μεταβατική πρόεδρος» Άνιεζ έδωσε το στίγμα για το χαρακτήρα της αναμέτρησης. Στην επέτειο δολοφονίας του Τσε Γκεβάρα, οργάνωσε κρατική φέεστα για να τιμήσει «τους Βολιβιανούς που έπεσαν για να σταματήσουν τον Τσε και την εγκληματική κομμουνιστική του εισβολή» και να πανηγυρίσει την ιστορική απόδειξη ότι «η κομμουνιστική δικτατορία δεν έχει θέση στη Βολιβία». Τα κακά νέα ότι η ηγεσία του αριστερού MAS ελάχιστη σχέση έχει με τον Τσε. Τα επίσης κακά νέα είναι ότι η βολιβιανή ακροδεξιά αδιαφορεί για τέτοιες λεπτομέρειες και φλερτάρει με ανάλογες «λύσεις» όπως αυτές με τις οποίες αντιμετωπίστηκε ο μεγάλος Αργεντίνος επαναστάτης...

Εκλογές σε περιφέρειες και δημοψήφισμα Μια «γκρίζα» σταθερότητα στην Ιταλία

Στις πρόσφατες τοπικές εκλογές σε μια σειρά από περιφέρειες της Ιταλίας κέρδισε η σταθερότητα -με την έννοια της στασιμότητας στους συσχετισμούς. Οι περισσότερες περιφερειακές αρχές (είτε δεξιές είτε κεντροαριστερές) ανανέωσαν την θητεία τους, συχνά με σχετική ευκολία.

Περιφέρειες

Η σταθερότητα ευνοεί πάντοτε την υπάρχουσα κυβέρνηση -και με αυτήν την έννοια θα λέγαμε ότι αν πρέπει να αναδειχθεί υποχρεωτικά κάποιος «νικητής», αυτός είναι το Δημοκρατικό Κόμμα. Το PD ασφαλώς συγκυβερνά με το Κίνημα 5 Αστέρων, αλλά αν υπήρξε κάποιος χαμένος σε αυτές τις εκλογές, είναι ακριβώς αυτό το ιδιόμορφο μόρφωμα. Σε αντίθεση με την δεξιά και ακροδεξιά αντιπολίτευση που παρουσιάζονται συστηματικά ως συμπαγές μπλοκ, τα κόμματα της συγκυβέρνησης δίνουν χωριστά τις εκλογικές μάχες -και σε αυτές αποτυπώνεται η διαρκής συρρίκνωση των Πεντάστερων, λίγα μόλις χρόνια μετά την θεαματική απογείωσή τους.

Η χειροπιαστή εμπειρία της διακυβέρνησης Σαλβίνι και η ανάδειξη της ηγεσίας Ζινγκαρέτι στο PD, αύξησε την πώληση πάνω στον άξονα «ακροδεξιά-κεντροαριστερά» και το Κ5Α που δήλωνε «ούτε δεξιά, ούτε αριστερά» και συγκυβέρνησε και με τους δύο, δείχνει να δέχεται τη μεγαλύτερη πίεση.

Το PD του Ζινγκαρέτι βγαίνει ενισχυμένο και λόγω της αδυναμίας του Vinta Italia. Η διάσπαση που καθοδήγησε ο Ρέντσι μετά την εσωκομματική του ήττα, για να δημιουργήσει έναν «ιταλικό μακρονισμό», παρέμεινε σε χαμηλά μονοψήφια ποσοστά.

Αυτή η σταθερότητα που επιβεβαιώθηκε είναι «γκρίζα». Ασφαλώς συνέχισε να καταγράφεται η επιβράδυνση της ακροδεξιάς, και αρκετός κόσμος που είχε μουδιάσει από την ορμητική επέλαση του Σαλβίνι ένα προηγούμενο διάστημα είναι ανακουφισμένος από τις δυσκολίες της Λέγκα μετά την πτώση της από την κυβέρνηση. Αλλά πόσο θλιβερό είναι ένα τοπίο όπου θεωρείται «καλή είδηση» η σταθεροποίηση της ακροδεξιάς ως βασική δύναμη διεκδίκησης της κυβερνητικής εξουσίας; Πόσο μάλλον όταν στο εσωτερικό

Μια μεταρρύθμιση που παρουσιάστηκε σαν να «αποδυναμώνει την προνομιούχο κάστα του πολιτικού συστήματος» υποστηρίχθηκε από... όλο το πολιτικό σύστημα. Το «ορφανό» 30% που ψήφισε ΟΧΙ γεννά ερωτηματικά...

του δεξιού μπλοκ, όχι μόνο ηγεμονεύει η Λέγκα, αλλά ενισχύονται σταθερά και οι νεομουσολινικοί «Αδελφοί της Ιταλίας».

Η διακυβέρνηση του PD

Επιπλέον, παρά την αλλαγή ρητορικής και «πολιτικού στίγματος» (ο Ζινγκαρέτι συγκρούστηκε με τον Ρέντσι ως εισηγητής μιας «αριστερής στροφής»), τίποτε το καλό δεν έχει φέρει στους «από κάτω» η παρουσία του Δημοκρατικού Κόμματος στην κυβέρνηση. Λίγο μετά τις περιφερειακές εκλογές, ένα «καυγαδάκι» λίγων εβδομάδων μεταξύ κυβέρνησης και Confidustria (ιταλικός ΣΕΒ) γύρω από την απορρόφηση των ευρωπαϊκών έκτακτων πόρων (και το αν θα συνεχιστούν κάποια πιο «κοινωνικά» μέτρα που είχε πάρει η κυβέρνηση νωρίτερα) έληξε με τη «Συμφωνία για την Ιταλία». Ο νέος πρόεδρος της Confidustria, ο Μπονόμι, ένας διαβόητος φαταούλας που δε διστάζει να εκφράζει με ωμή ειλικρίνεια το μίσος του για τις εργατικές κατακτήσεις και οργανώσεις, δήλωσε απολύτως ικανο-

ποιημένος από την εποικοδομητική συζήτηση και έδωσε εντολή: «Τώρα περιμένουμε να δούμε και έργα». Για να μην αναφερθούμε στο γεγονός ότι το ρατσιστικό νομοθετικό πλαίσιο του Σαλβίνι παραμένει μέχρι σήμερα άθικτο.

Δυστυχώς, το κενό στα αριστερά του Δημοκρατικού Κόμματος παραμένει. Περιορισμένα αριστερά κατεβάρματα, συχνά ανταγωνιστικά, κατέγραψαν απλώς την ύπαρξή τους, γύρω ή κάτω από το 1%. Το πιο θετικό παράδειγμα έρχεται από την Τοσκάνη, όπου μια ενωτική τοπική προσπάθεια (Επανάδρυση, Ποτέρε Αλ Πόπολο, Αντικαπιταλιστική Αριστερά) και δύο κομμουνιστικά ψηφοδέλτια συγκέντρωσαν αθροιστικά 5%. Ο αρνητικός ταξικός συσχετισμός αντανakλάται σαφώς και στο πολιτικό πεδίο, αλλά επιδεινώνεται και από τα προβλήματα (ενότητας, προσανατολισμού κλπ) των μικρών δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Δημοψήφισμα

Παράλληλα με τις περιφερειακές κάλπες, διεξήχθη και το δημοψήφισμα για

τη μείωση του αριθμού των βουλευτών. Εκεί καταγράφηκε ένα παράδοξο και ένα ενδιαφέρον ερωτηματικό.

Το παράδοξο: Η μείωση των βουλευτών παρουσιάστηκε ως μεταρρύθμιση που «αποδυναμώνει την προνομιούχο κάστα του πολιτικού συστήματος», αλλά υποστηρίχθηκε από... όλο το πολιτικό σύστημα! Από τους Αδελφούς της Ιταλίας και τη Λέγκα, μέχρι το Κ5Α και το PD, τα ιταλικά κοινοβουλευτικά κόμματα στήριξαν το μέτρο. Συγκλίνουν σε αυτό η οι «αντιπολιτικές» προεκλογικές υποσχέσεις του Κ5Α, η ακροδεξιά λαϊκιστική δημαγωγία και οι σοσιαλφιλελεύθερες αναζητήσεις του PD για «πιο ευέλικτο κράτος». Το μέτρο δεν μειώνει τα προνόμια των βουλευτών (που μπορούν να λειτουργήσουν ως υλική βάση της αποστασιοποίησής τους από το κοινωνικό σώμα), αλλά μειώνοντας τον αριθμό αυξάνει αυτήν την αποστασιοποίηση.

Με αυτό το σκεπτικό, στάθηκαν υπέρ του ΟΧΙ οι περισσότερες δυνάμεις στα αριστερά του PD, από σοσιαλδημοκρατικές και κεντροαριστερές ομάδες στις παρυφές του μέχρι την άκρα Αριστερά. Υπέρ του ΟΧΙ εκφράστηκε και η «Λα Ρεπούμπλικα», μια σοβαρή «κεντρώα» αστική εφημερίδα αλλά και μεμονωμένα στελέχη της Δεξιάς (κυρίως του μπερλουσκονισμού, που δεν πήρε σαφή θέση) που ιεράρχησαν ως σημαντικότερο να σταθούν απέναντι σε μια πρωτοβουλία που προωθεί η κυβέρνηση την οποία αντιπολιτεύονται.

Προφανώς το ΝΑΙ επικράτησε καθαρά, με 70%. Αλλά εδώ προέκυψε το ερωτηματικό. Με δεδομένη την μικρή δύναμη της Αριστεράς, αλλά και τις περιορισμένες παρεμβάσεις υπέρ του ΟΧΙ στο χώρο της Δεξιάς, πώς προέκυψε αυτό το 30% και τί μπορεί να σημαίνει; Οι σύντροφοι της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που στήριξαν το ΟΧΙ, είναι προσεκτικοί και στην πρώτη τους ανακοίνωση κάνουν λόγο για την ανάγκη «να ερευνηθεί περισσότερο η φύση και τα χαρακτηριστικά αυτού του αποτελέσματος».

Σε κάθε περίπτωση, μια βαριά σκιά πέφτει ως ερωτηματικό στο σκηνικό «σταθερότητας». Αν και επρόκειτο για ζήτημα σχετικά δευτερεύον, αυτή η αναντιστοιχία μεταξύ σχεδόν απόλυτης ομοφωνίας στο κοινοβούλιο και 70-30% στην κοινωνία (ή έστω σε όσους πήγαν ως την κάλπη) είναι ένα ενδιαφέρον φαινόμενο...

Παρά τη στοχοποίηση οι μαθητές/τριες συνεχίζουν το δίκαιο αγώνα τους Το μαθητικό κίνημα έχει εκθέσει ανεπανόρθωτα την κυβέρνηση!

Του Βασίλη Λίτου

Δεν χρειάστηκε να περάσει ούτε ένας μήνας από το άνοιγμα των σχολείων και το μαθητικό κίνημα κατόρθωσε με τον πιο ζωντανό και αγωνιστικό τρόπο να εκθέσει την εγκληματική αδιαφορία της κυβέρνησης για τη δημόσια εκπαίδευση. Οι μαθητές και οι μαθήτριες προχώρησαν σε κινητοποιήσεις απαιτώντας τα αυτονόητα σε περίοδο πανδημίας. Και αυτός είναι ο λόγος που η κοινωνία στάθηκε στο πλευρό τους παρά τη στοχοποίησή τους από πολιτικά πρόσωπα, εισαγγελείς, αστυνομικούς και ρεπόρτερς.

Εγκληματικές πολιτικές

Η φετινή σχολική χρονιά βρήκε τα σχολεία ανοχύρωτα απέναντι στο νέο κύμα κορονοϊού, κάτι το οποίο αποδεικνύεται από τα δεκάδες κρούσματα που εντοπίστηκαν μόλις μέσα στην πρώτη εβδομάδα λειτουργίας τους. Αποδείχθηκε πολύ γρήγορα πως η κυβέρνηση δεν είχε το παραμικρό σχέδιο για το άνοιγμά τους, το οποίο έγινε όπως όπως χωρίς να ληφθεί κανένα μέτρο προστασίας τόσο των μαθητών όσο και των καθηγητών.

Παρά τα ψέματα της κυβέρνησης πως τάχα ενίσχυσε τη δημόσια υγεία αλλά και πως πήρε μέτρα για την διασπορά

του ιού στα σχολεία, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική αφού, οι προσλήψεις σε μόνιμο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ήταν ελάχιστες, ούτε οι κλίνες ΜΕΘ αυξήθηκαν σε σχέση με την περίοδο της καραντίνας, ούτε και μαζικά τεστ πραγματοποιούνται με αποτέλεσμα το δημόσιο σύστημα υγείας να έχει φτάσει στα όρια του. Σα να μην έφτανε αυτό, η κυβέρνηση αποφάσισε σε αυτή τη συνθήκη να αυξήσει το όριο των μαθητών ανά τάξη σε 25-27 μαθητές με αποτέλεσμα να μπαίνουν σε κίνδυνο οι ζωές μαθητών και δασκάλων καθώς και των οικογενειών τους αλλά και ευρύτερα ολόκληρης της κοινωνίας.

Μαθητική αντίσταση

Σε αυτό το πλαίσιο, πλήρους αδιαφορίας από την πλευρά της κυβέρνησης, οι μαθητές-τριες βγήκαν μπροστά και με βασικό σύνθημα το «15 μαθητές ανά τάξη» και αιτήματα όπως «πρόσληψη μόνιμου εκπαιδευτικού προσωπικού και καθαριστριών», «παροχή δωρεάν μασκών και διενέργεια μαζικών και δωρεάν τεστ», από κοινού με τους εκπαιδευτικούς ξεκίνησαν έναν πρώτο γύρω μαζικών αγώνων μέσα από συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις. Από τις πρώτες κιόλας μέρες εκατοντάδες σχολεία πήραν απόφαση για κατάληψη και συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν μαζί με εκπαιδευτικούς. Παράλληλα στήριξαν

και την πανελλαδική απεργιακή κινητοποίηση της ΟΕΝΓΕ την οποία μάλιστα χαιρέτησαν και κάποιοι μαθητές δίνοντας το ενωτικό στίγμα που πρέπει να έχουν οι αγώνες στο μέλλον.

Η κυβέρνηση, πιστή στο δόγμα νόμος και τάξη που μας έχει συνηθίσει από την αρχή της θητείας της, προχώρησε σε ένα κρεσέντο κρατικής καταστολής και προσπάθειας τρομοκράτησης των μαθητών με χημικά και ξυλοδαρμούς έξω από το υπουργείο παιδείας και με εισαγγελικές παρεμβάσεις και ποινικές διώξεις σε όσους μαθητές συμμετείχαν σε καταλήψεις. Η Κεραμέως έφτασε μάλιστα στο σημείο να απειλεί πως όσα σχολεία τελούν υπό κατάληψη θα προχωρήσουν άμεσα σε υποχρεωτική διαδικασία τηλεκαίτευσης, στην οποία μάλιστα δεν θα μπορούν να έχουν πρόσβαση οι καταληψίες, αποκλείοντας έτσι από την εκπαιδευτική διαδικασία όσους τολμούν να αντιστέκονται.

Εκτεθειμένη η κυβέρνηση

Παρά την προσπάθεια της κυβέρνησης και των ΜΜΕ να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα και να παρουσιάσουν τους μαθητές ως «αρνητές της μάσκας», ως «τεμπέληδες», «αλητάκια» και «καθοδηγούμενους από κόμματα», οι μαθητές και οι μαθήτριες κατάφεραν να εκθέσουν την κυβέρνηση. Το μαθητικό κίνημα, μετά τους υγειονομικούς είναι το

αμέσως επόμενο μαζικό κίνημα που έχει ξεσπάσει το τελευταίο διάστημα. Αυτό φαίνεται τόσο από την μαζικότητα των κινητοποιήσεων που πραγματοποιήθηκαν, που ήταν από τις μεγαλύτερες των τελευταίων ετών, όσο κι από τον ενωτικό χαρακτήρα τους.

Οι μαθητές χρησιμοποίησαν μαζικά και ταξικά αιτήματα τα οποία έσπασαν το αφήγημα «όλοι μαζί απέναντι στον κορονοϊό» και έβαλαν διαχωριστικές γραμμές απέναντι στην κυβέρνηση και τις καθεστωτικές δυνάμεις. Με αυτό τον τρόπο ανέδειξαν τον ταξικό χαρακτήρα διαχείρισης της πανδημίας και συνέδεσαν τις ανάγκες τους με αυτές ευρύτερα της κοινωνίας και των εργαζομένων. Έτσι, κέρδισαν πολύ κόσμο στο πλευρό τους, απέκτησαν κοινωνική γείωση και απεύθυνση δημιουργώντας μια άτυπη κοινωνική συμμαχία.

Συνέχεια του αγώνα

Η κυβέρνηση για τα κέρδη των λίγων ρισκάρει τη δημόσια υγεία όλων μας. Την ίδια στιγμή που δεν δίνει ούτε ευρώ για να καλυφθούν οι κοινωνικές μας ανάγκες, να ενισχυθούν τα νοσοκομεία και να οχυρωθούν τα σχολεία απέναντι στον κορονοϊό, επιλέγει να ανακοινώνει εξοπλιστικά πρόγραμμα «μαμούθ» αξίας το δισεκατομμυρίων και να μοιράζει λεφτά σε ιδιώτες και κανάλια. Η πολιτική αυτή δεν αφορά μόνο τα σχολεία αλλά ολόκληρη την κοινωνία και όσο οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές θα οξύνονται και θα επιτίθενται στα κεκτημένα μας, θα διαλύουν τα δημόσια νοσοκομεία και σχολεία, τόσο οι κοινωνικές αντιστάσεις θα πυκνώνουν και νέοι αγώνες θα ξεσπούν.

Οι μαθητές και οι μαθήτριες δείχνουν το δρόμο για το πώς πρέπει να κινηθούμε από δω και πέρα. Στόχος μας πρέπει να είναι τα μαζικά αιτήματα που θα έρχονται σε αντιπαράθεση συνολικά με την κυβερνητική πολιτική και θα ενώνουν τα επιμέρους πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας και των εργαζομένων σε κοινούς αγώνες. Μόνο έτσι θα έρθουμε σε ευθεία αντιπαράθεση και θα σταθούμε όρθιοι απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που τσακίζουν τις ζωές μας.

Κυκλοφορεί το 7ο τεύχος του περιοδικού των ΜΕΣ

Στο τεύχος αυτό διαβάζουμε:

- **ΙΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ**
- **Η ΤΗΛΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ**
- **Ο ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ**
- **ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ**
- **Η ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ**
- **ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ!**

- **ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ**
- **Η ΠΑ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ «ΑΣΦΥΚΤΙΚΗ» ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ**
- **ΟΙ SOCIAL WASTE ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΣ!**
- **ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ**
- **ΕΝ ΜΕΣΩ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ...**
- **CAMPING.RESIST.REVOLT. RECLAIM: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΠΑΝΕ ΜΑΖΙ!**